

NNCL1650-580v1.0

ALIENS

A KIRÁLYNŐ NEVÉBEN

DAVID BISCHOFF

Valhalla Páholy
BUDAPEST 1994

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
David Bishoff
Alien Genocide
Published by Bantam Book/January 1994
Copyright © 1993 by Twentieth Century Fox Corporation

Fordította Szántai Zsolt

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek
reprodukálásának jogát!
All rights reserved!

A címlapon Boros Zoltán és Szikszai Gábor festménye látható

Tipográfia: Marjai Csaba
Műszaki szerkesztés: Zöllei Imre

Hungarian translation © 1994 Szántai Zsolt
Hungarian edition ©1994 Valhalla Páholy Kft.
Az AVALON Kiadói Csoport tagja

ISBN 963 8353 05 8
VP-SF-160294-70.15.54

A kötet kizárólagos terjesztője a TóthÁgas Könyvterjesztő Kft.
1047 Budapest, Perényi Zs. u. 15.

Kiadja a Valhalla Páholy. Felelős kiadó: Novak Csanád ügyvezető
igazgató. Felelős szerkesztő: Gáspár András. Művészeti igazgató:
Marjai Csaba. Korrektor Tóth Endre. Szedés, tördelés: Valhalla

Páholy Kft. A nyomdai munkálatokat az Alföldi Nyomda Rt. végezte.
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 4656.66-14-2. Felelős vezető:
György Géza vezérigazgató.
Terjedelem:19 ív
Készült Debrecenben, az 1994, évben.

Haldemanéknak
Jay-nek,
Vol-nak,
Joe-nak
és Gay-nek.

Köszönöm!

Prológus

A bolygó nem a pokol volt, de a tengerészgyalogosok szerint, akik ott jártak és kifosztották, mindenben hasonlított rá.

A lakói nem démonok voltak.

Sokkal rosszabbak annál.

Bár a hiperűr navigátorai csak egy számmal jelölték, a tengerészgyalogosok Bolyvilágnak nevezték. A tengerészgyalogosok, akik elmentek arra az istenverte helyre, kifosztották, és elrabolták az anyakirálynőjét.

Az alattvalói életét pszichikai eszközökkel irányító uralkodó hiányában a bolygó lakóinál genetikai elváltozások sora következett be. Különböző királynők, "trónkövetelők" tűntek fel, fejlődtek ki és uralkodtak.

Mindegyikkkel végzett a csapat legerősebb tagja, egy tradicionális lény, ami a Földön, a Csendes-óceán északnyugati partvidékén bekövetkezett nukleáris robbanássorozatban elpusztult anyakirálynő ikertestvére volt.

Nevezzük őt "fekete anyakirálynőnek", alattvalóit pedig "feketéknek".

És ott voltak a tőlük eltérő egyedek. Őket nevezzük mondjuk "vöröseknek". Igaz, nem voltak vörösek, sőt, egy külső szemlélő számára a két csapat tagjai teljesen azonosnak tűntek volna, de a "feketék" érzékelték a különbséget. Ők tudták, hogy a "vöröseknek" más a tapintása, a szaga, más az alakja, mint nekik, és ezért egy tőlük idegen fajhoz tartozónak tartották őket. Az ilyen förtelmes lényeket pedig el kell pusztítani.

Az új faj vezetőjének, a "vörös anyakirálynőnek" azonban valószínűtlenül sokáig sikerült életben maradnia.

Mivel a látens gének, a megváltozott kromoszómák hordozóira a bolyban azonnali halál várt, a vörös anyakirálynő és alattvalói elmenekültek. Az újjászerveződés zűrzavarában megszöktek, messze a másiktól létrehoztak egy új bolyt, és szaporodni kezdtek.

A vörös anyakirálynő lerakta petéit a kietlen bolygón élő

állatokba.

A fekete anyakirálynőé mellett létrejött egy második birodalom is. A két királyság hosszú éveken át békében élt.

Ám közben ösztönösen mindannyian érezték, hogy a másik boly az ellenségük, így a béke nem tarthatott sokáig. Amikor aztán kitört a háború, a kimenetelét eldöntő fegyver a harcosok száma volt.

Így aztán a lények megállás nélkül szaporodtak, egyre csak szaporodtak, és sokasodtak.

Közben más napok fénye alatt fajuk többi tagja után megindult a vadászat...

1.

Az idegenek fészke pontosan a Hollywood Boulevard és a Vine kereszteződésében volt.

Egyedül a dögök istene mondhatta volna meg, hogy a nyáladzó, lapító, undorító lények sejtették-e, a helynek milyen kulturális jelentősége van. Vagyis inkább volt, mert a környék – de egész Los Angeles – egyáltalán nem olyan volt, mint egykor. Viszont abból, hogy ez az idegen-csűrhe éppen ebbe a roskadozó, viszonylag nyílt terepnek minősülő banképületbe fészkelte be magát, arra lehetett következtetni, hogy nekik még más fajtársaikhoz képest is igen alacsony lehet az intelligencia-hányadosuk.

Habár ki tudja, gondolta a betonépülettől egy háztömbnyire álló Alexandra Kozlowski százados, és a tüzes kaliforniai nap sugara ellen védekezve az arca elé húzta sisakja polarizáló szűrőlemezét. Az ember sohasem lehet biztos semmiben. Még az is előfordulhat, hogy ez a csapat is éppen olyan könyörtelen, vad, és nehezen legyőzhető egyedekből áll, mint amilyenekkel a kormány parancsára legutoljára meg kellett küzdenie.

Ha baj van, kit hívsz? A Dögirtókat!

Alexandra tisztában volt vele, milyen veszély leselkedik rájuk, de furcsa módon mégis jó érzéssel töltötte el, hogy újra magára ölthette a sisakját, a harci szkafanderét, és ismét kezébe vehette a fegyvereit.

A bal oldalán álló nagydarab, fehérbőrű, a páncéljában izzadó férfihoz fordult.

– Elég erősen meghúztad az ágyékhevedereidet, Michaels hadnagy?

– Meg akarod nézni? – vigyorodott el a férfi, és kék szemeiben hamiskás fény csillant.

– Talán egy kicsit később... – hunyorgott rá Alexandra vidáman, és egy apró fejmozdulattal bekapcsolta a rádióját. – Közeledünk az L.A. B-47-es szektor zéró-zéró-kilences számú bolyhoz – jelentette, majd kikapcsolta a készüléket, és végignézett az emberein.

A 69. I.M.F. – Idegen Megszállókat Felszámoló – szakasz a hadsereg legkeményebb katonáiból állt. Ahogy magukon érezték parancsnokuk pillantását, mindannyian visszamosolyogtak rá. Alexandra azonban tudta, az arcukon megjelenő, magabiztosnak látszó vigyorral csak félelmüket próbálják palástolni.

Azt a félelmet, ami az ő szívébe is mind jobban belopózott; azt a félelmet, ami őt is mindig a hatalmába kerítette, valahányszor a xenok közelébe került.

– Kezdjék meg az akciót, százados! – reccsent a parancs a rádióból. – Felderítés után az ellenség teljes megsemmisítése. A hátvéd a helyén. Vétel!

Alexandra Kozlowski százados szerény Véleménye szerint már egyedül a "hátvéd" is elég lett volna az akció végrehajtásához. Néhány nagy robbanófejjel ellátott rakéta – melyeket különleges vezérlőszenzoruk csak akkor aktivál, ha érzékeli az idegenek bolyának falát borító kocsonyás anyagot, – éppen elég lett volna ahhoz, hogy darabokra tépjék és szétégyessék a mocskos dögöket. Ám mivel már az Idegenek vs. Föld háború tizennyolcadik évében jártak, a bolygón még életben maradt lények száma olyan jelentősen mértékben lecsökkent, hogy a tudósok és a különböző cégek mindent megadtak, hogy néhány fényképet készíthessenek a bolyokról, hogy egy-egy döghullához, tojáshoz jussanak, vagy a további hasznosítás céljára megszerezzék a szuperpempőjük darabkáit. Ez az érdeklődés pedig egyet jelentett azzal, hogy nem lehetett messziről megsemmisíteni a xenok fészkeit. Tehát hagyományos akciót kellett végrehajtani, halálos közelharcba keveredni az idegenekkel, felkérni őket egy kis gyilkos rock and rollra. Nem is volt olyan nagyon nagy baj, mert míg a hadseregnek folyamatosan új katonákra volt szüksége, a lézengő fiatal srácok legtöbbször nem vált bűnöző, nem léptekbe egyik garázda bandába sem.

A szakasz mind a húsz tagja rendelkezett a századoséhoz hasonló rádióval, így ők is hallották a parancsot, de Kozlowski – talán azért is, hogy bátorítsa magát meg a "dögirtó" fiúkat – felemlelte a kezét, és jelt adott.

A csapat elindult. Gyalogosan lépkedtek a lassan előregördülő M-23-as támadó tank mellett. Az efféle akciók során könnyen előfordulhatott, hogy az embernek extra munícióra volt szüksége, vagy gyorsan be akart kapni egy sonkás szendvicset, vagy úgy alakult a helyzet, hogy csak egy erős tűzérségi támogatással mászhatott ki a bajból – a katonák számára mindenesetre megnyugtató volt, hogy a nagy Fémtestvért maguk mellett tudhatták. Ahogy a célpont felé közeledtek, a tank lánctalpai felszaggatták az út régi betonburkolatát, és feltépték a Dicsőség Sétány fémcillagait. Átléptek a boly vastag plasztikszalagokkal jelzett közvetlen határán. A figyelmeztető jelzést a hatóságok helyezték ki, mikor Los Angeles maradványai között, a Bank of America egykori épületének mélyén felfedezték a fészket. A polgárok így tudhatták, mikor tévedtek tiltott övezetbe. A törvény őrei nem különösebben figyel téka zónákat, mégsem akadt senki, aki mégis behatolt volna ezekre a területekre, hiszen itt könnyen előfordulhatott, hogy az ember egyszer csak azon kapja magát, eleven keltetőgép lett belőle.

Ötvenméternyire voltak a célponttól, de Kozlowski már látta, az épület ablakait és falának jókora részét megkeményedett döngnyál borítja.

– Hé, Koz! – kiáltott Michaels hadnagy. – Tudod miért mennek át a dögök az úton?

– Hogy romboljanak, gyilkoljanak, szaporodjanak, de legfőképpen azért, hogy átjussanak a másik oldalra, te seggfej! – mordult fel a nő.

– Már hallottad?

– Tudod, hogy utálom, ha munka közben valaki vicceket mesél!

– Te is ontod magadból a jópofa megjegyzéseket...

– Nekem szabad, ugyanis én vagyok a főnök, Michaels hadnagy!

Michaels a nőre meredt, de Kozlowski már tovább is ment. A keménynek ígérkező bevetések előtt általában mindig ilyen piszkálódásokkal rázták fel egymást. Aztán, miután letisztították ruhájukról a ráfröccsent savat, miután minden sebüket bekötözték, egy másik régi szokásuk szerint viselkedtek. Meztelenre vetköztek,

és úgy ölelték magukhoz a másik izzadt testét, mintha az életük függne tőle...

Hát nem csodálatos a szerelem?, tűnődött Kozlowski, miközben testében szétáramlott az adrenalin és a Kamikaze koktélnak nevezett, a hadseregben használatos serkentőszer. Michaelsszel már egy éve voltak együtt – ennyi idő ebben a hülyék gyülekezetében már történelemnek számított. A laktanyában a közlegények kedvenc viccei közé tartozott, hogy időnként elképzelték, milyen gyereke születne a századosnak, ha egyszer a hadnagy teherbe ejtené. A vélemények eltérőek voltak, de abban mindannyian megegyeztek, hogy világra jöttekor a kiskölyök az egyik kezében egy lángszórót, a másikban egy rakétapisztolyt, a fogai között pedig egy gránátot szorongatna.

Kozlowski már annak is örült, hogy egyáltalán Michaels mellett lehet. A seregben ismerték meg egymást, és a nő úgy érezte, Michaels úgy illik hozzá, akár egy kéz a megfelelő méretű kesztyűbe. Kozlowski már elmúlt huszonnyolc éves – a férfi valamivel fiatalabb volt nála. Katonacsáládból származott, gyermekkorát a Föld egyik biztonsági övezetében, majd a menekülteknek otthont adó úrállomáson töltötte. Jó kondícióban volt, imádta az erőpróbákat és a sportokat. A nő sokszor úgy gondolt rá, mint egy hatalmas, szőke szexdobozra, aminek tartalmát soha nem unhatja meg.

Alex százados minden izmát – és sebtét – csatában szerezte. Már azelőtt harcolt az idegenekkel, hogy belépett a seregbe. A szülei – montanai farmerek – az otthonukban maradtak, és szembeszálltak a dögökkel. Alex fivéreivel a lények végeztek, az anyja a bánatba halt bele, az apja pedig... Az apja eltökélten kiállt, hogy a végsőig megvédje a birtokát a pokoli szörnyektől. Nem sok maradt belőle.

És Alex? Inas, szívós, kismellű, széles csípőjű nő volt, ördögi, pehelysúlyú harcos. Barna haját a Gyéptéglafrizura Szalonban vágatta rövidre, sötét szemöldökei még jobban kihangsúlyozták mogyoróbarna szemének égető tekintetét, klasszikus metszésű arcát néhány forradás tette félelmetessé. Szenvedélyes nő volt, és

két dolgot imádott: a harcot és a szeretkezést. Csak az okozott neki néha gondot, hogy nem tudta eldönteni, melyikért rajong inkább.

A levegőt megtöltötte a Cahuenga Pass felől érkező égett szag. A város fölött lebegő füstfelhő olyan volt, mintha egy pokolba parancsolt, de még visszaforduló szellem lenne. A rutinosan mozgó szakasz egyre jobban megközelítette a boly főbejáratát.

Tíz méterre lehettek a lyuktól, mikor Alex százados bekapcsolta a rádióját, és megállította a szakaszt.

– Oké, támadóék, kettős sor. Indulás!

Mielőtt azonban a katonák alakzatba rendeződhetek volna, máris rájuk rontottak a fészek védői. Öt hatalmas, a napfényben furcsán csillogó testű, csontvázszerű farkával vadul csapkodó xeno ugrott ki a töredezett Bank of America feliratú tábla alatti lyukból.

– Jézus! Tűz! – rikoltotta a százados, és kézbe kapta .45-ösét. – Rodriguez... Zárótűz! Fedezékbe!

A mintha csak egy előre begyakorlott terv szerint cselekednének, egyetlen szempillantás alatt fedezékbe húzódtak. Ahogy Kozlowski is leeresztette fegyverét és hasra vágódott, a tank páncéltornya a megfelelő pozícióba állt, az ágyúk csővei az idegenek felé fordultak, és egyetlen pillanattal később örült tűzáradatot zúdítottak rájuk.

Kozlowski célba vette a hozzá legközelebbi dögöt – egy deformálódott vagy égett karú szörnyet –, és lőtt.

A lövedék éppen a térdnek nevezhető ízületnél szakította le a lény lábait. Az idegen úgy viselkedett, mintha mindennapos dolog lenne, hogy elveszíti egy-két végtagját, és pofáját eltátva, belső állkapcsait előretolva Kozlowski torka felé lendült.

A szakasz többi tagja is löni kezdett. Az osztűz végzett a dögökkel. Letépett fejek és karok csattantak a betonra, és félelmetes savzuhatag kíséretében undorító belsőségek toccsantak az útra. Az egyik banánalakú fej úgy pörgött a katonák felé, mintha egy elhajított gránát volna.

Kozlowski ösztönösen célzott és lőtt. A rátámadó xeno szilánkokra hasadt koponyával rogyott össze.

A nő a biztonság kedvéért még beleeresztett egy sorozatot, majd

leállította a lövöldözést.

A füst lassan eloszlott, és a katonák körülnéztek. Az utat beborították a dögök széttépett testének gőzölgő, sístergő cafatjai.

– Mi a franc volt ez? – kérdezte Michaels lélegzet után kapkodva. Két halántékáról az arcába csörgött a veríték.

Mint már oly sokszor, most is csak kitűnő reflexeiknek köszönhatték az életüket. Az idegenek déli napsütésben ritkán, szinte soha nem kezdeményezték a harcot.

Kozlowski megrázta a fejét.

– Nem tudom. Ezek a barmok... Ezek egyre furcsábban viselkednek.

– Marha nagy dögök – mormolta Garcia őrmester. Feltolta sisakja arclemeszt, és nagyot köpött.

– Igen – mondta Michaels. – Talán jobb lenne, ha előre küldenénk egy robotot.

– Mi? Szerinted a Hadsereg feláldozná az egyik drága robotját, amikor az olcsó katonákkal is elvégeztetheti a melót? – Kozlowski dühösen felhorkant, nagyot krárogott, és az egyikfüstölgő tetemre köpött. – Gyerünk! Valami van odabent. Valami, amit ezek a dögök meg akartak védeni tőlünk. És ha nekik ilyen fontos, akkor meg akarom szerezni!

Michaels bólintott, de Alex a pillantásából látta, fél. Érezte a férfiból áradó gyengeséget és sebezhetőséget, és rögtön felébredt benne iránta a féltő szeretet érzése. Szegény fiú! Peter Michaels nem igazán élvezte a xenok irtását, és képtelen volt rá, hogy erőt merítsen félelméből és irtózatából. Egy másodpercre Alex szeretne volna magához szorítani Michaelst. Szerette volna megnyugtatni, hogy minden rendben van, hogy az egész csupán egy pusztító játék, aminek egyszer vége lesz, és akkor ő majd begyógyítja a sebeit, és mindent rendbe tesz...

De hiába vágyott rá, nem tehette. Most ő volt a parancsnok, a vezér, és azt kellett színlelnie, hogy minden nőiességet, minden érzését otthon felejtette.

– Rendben, fiúk! Ha megláttok egyet, löjétek szét. Indulás! Addig kell bemennünk, míg nem állnak csatarendbe.

Szavaira a fülhallgatójából felcsendülő nem túl lelkes kiáltás válaszolt. Alex megnyomott a testpáncélján egy gombot, visszatartotta a lélegzetét, kinyitotta a száját, és két másodperc múlva az adagoló szerkezettől megkapta a serkentő tablettáját. Ha intravénásan jut a testébe, a szer hamarabb kifejtette volna a hatását, de a szkafander tervezői sajnos nem gondoltak rá, hogy a katonáknak időnként szükségük lehet rá, hogy drogos tűk hatoljanak a testükbe.

Alexnek a tableta is elég volt. Akárcsak a szakasz többi tagja, ő is rengeteg serkentőt szedett. A parancsnokaik nem akadályozták meg őket ebben, sőt, időnként még a segítségükre is voltak, hogy bizonyos szerekhez hozzájussanak.

– Rendben, seggfejek! Rajta!

Alex felemelte a fegyverét, és előre lépett. A páncélos katonák elindultak a dögtanyába vezető lyuk felé. Mire átjutottak a kísérteties, undorító nyálkával bevont bejáraton, a drog hatni kezdett. Kozlowski érezte a testében szétáramló új erőt, érezte a lelkesedést, örült, hogy tagja lehet a hadsereg gépezetének, és egyre jobban vágyott rá, hogy szakaszával együtt eleven faltörő kosként darabokra zúzza a Föld létét fenyegető förtelmes lényeket. Egyre erősebb késztetést érzett, hogy megvédje otthonát a behatolóktól. Úgy érezte magát, mint egy Neander-völgyi vezér, akinek el kell űznie a hordáját fenyegető kardfogú tigriseket; mint egy angol törzsfőnök, akinek vissza kell vernie a falujára támadó viking hódítók seregeit. Úgy érezte, ő Gaia, akinek meg kell védenie gyermekeit a kozmoszból érkező veszedelemtől...

A páncélos katonák akadálytalanul behatoltak a bank épületébe, és megállás nélkül tovább mentek az egyik alagútszerű folyosón. Úgy hatoltak be a bolyba, mint egy tű egy elrákosodott szerv szöveteibe. A falakat megkeményedett és friss, nyúlósan csöpögő, vastag nyálkaréteg fedte, a levegőben pedig elviselhetetlen bűz terjengett. Alex tudta mire számíthat, ezért már jó előre aktiválta a sisakjába szerelt légszűrőket.

– Szerintem nincs itt semmi különös – mondta Michaels. – Közönséges bolynak látszik. Remélem így is van...

– De attól még lehet, hogy ezek a xenok mind sztárok, akarnak lenni – jegyezte meg Garcia. – Le merem fogadni, hogy mindegyik napszemüvegben és rövidnadrágban rohangászik!

– Ebben a filmben nekünk is megvan a szerepünk. – Alex maga elé tartotta a fegyverét. – Reflektorok, kamera... Felvétel indul, fiúk!

A folyosó hirtelen összeszűkülött és meredeken lejteni kezdett.

– Ide nem fogok beférni – reccsent Alex fülhallgatójában a tájék vezetőjének hangja.

– Erre magamtól is rájöttem – felelte a nő. – Oké, maradj itt, és őrködj. Mi lemegyünk. Én is úgy látom, hogy rutinfeladat lesz, de mindenesetre számítanunk kell arra is, hogy valami váratlan dolog történik. Értve vagyok?

– Igenis! – hangzott a katonák válasza.

– Helyes. A vadászok álljanak a támadó ékelejére.

A két, M-5-ös karabéllyal – a fegyver a lefűrészelt csövű vadászpuskák továbbfejlesztett változata volt – felszerelt férfi előre lépett, és a menet élén haladva leste az esetleg felbukkanó szörnyeket.

Alig tettek meg huszonöt lépést, mikor az alagút egy tágas földalatti helyiségbe torkollott. Valamikor ez lehetett a bank alagsora. A falakat itt is vastag nyálkaréteg borította.

– Fényt! – parancsolta Alex, mire a katonái felkapcsolták sisakreflektoraikat. A csarnok kivilágosodott, és a már megszokott látvány tárult a szemük elé. Alex Kozlowski össze sem rezzent, ahogy a nyúlós kocsonyával fedett falakra pillantott.

A falakra, melyekhez keltetőgépnek használt emberek furcsa pózokba merevedett teste tapadt. Élő emberek, akikben egy-egy dögembrió fejlődött, akiknek melléből bármelyik pillanatban kirobbanhatott a parányi idegen lény.

Az áldozatok – tíz férfi és öt nő – magatehetetlenül, lélegző holttestek módjára csüngtek a falon.

– Az ügynökök – mondta Garcia.

– Mi? – kérdezte Kozlowski.

– A hollywoodi ügynökök. A dögök a múlt héten rohanták le az épületet, ahol dolgoztak. – A sötétbőrű férfi a szerencsétlenekre

mutatott. – A Kreatív Tehetség Ügynökség emberei. Az egyik legsikeresebb szórakoztatóipari cég egész Los Angelesben. – Garcia óvatosan közelebb lépett a falhoz, és szemügyre vette az áldozatokat.

– Igen, igen, emlékszem – mondta Michaels. – Felrobbant az irodaházuk. A hivatalos jelentés szerint mindenki elpusztult.

– Hát ők még nem – jegyezte meg Kozlowski.

Az egyik ügynök, egy rongyos, fekete miniruhát viselő nő megmozdította nyálkaréteggel borított fejét, és önkívületében halkan mormolni kezdett a fülére erősített parányi szerkezetből a szája elé nyúló apró mikrofonba.

Garcia hátra húzódott.

– Már nem lehet megmenteni őket. Egyiküket sem.

Kozlowski bólintott, ő is így látta. Ha valakit, akibe az idegenek lerakták petéjüket, időben sikerült kimenteni, esélye lehetett az életben maradásra. Ám ha az áldozat testében növekvő dögbebi már elért egy bizonyos nagyságot, és hozzátapadt a létfontosságú szervekhez, már nem lehetett úgy eltávolítani, hogy a donor bele ne haljon a műtétbe.

Kozlowski tisztában volt vele, mit kell tenniük. Már volt alkalmuk, hogy ezt is begyakorolják, és tudta, valószínűleg még lesz is. Követnie kellett az ilyen esetekre vonatkozó parancsot. Nem igazán volt ínyére a dolog, de tudta, kénytelenek végrehajtani.

– A tűket – suttogta.

A szakasz három tagját az ilyen helyzetben végrehajtandó feladatra is kiképezték. A hóhérok elővették légpisztolyaikat, és a helyükre kattintottak a gyorsan ölő méreggel megtöltött tűkkel teli táraikat. Két katona komor tekintettel emelte fel a fegyvert, de a harmadik, Dickens – aki valamikor író, producer és színész volt Los Angelesben – elvigyorodott.

– Vessetek véget a szenvedésüknek! – mondta Kozlowski.

Három halk pukkanás hallatszott. A falon lógó testek közül három megremegett, majd mozdulatlanná dermedt.

A hóhérok gyorsan befejezték a munkájukat, és hátra húzódtak.

– Oké, gyorsan! – kiáltotta Kozlowski. – Gyorsan, mielőtt a bábik

kiugranának belőlük!

Most két másik katona lépett előre. Egyikük sűrű folyadékot permetezett a testekre, a társa pedig beindította lángszóróját, és szétégette a hullákat, meg a bennük lévő idegen-embriót. Mikor a füst eloszlott, a testek helyén már csak egy kupacnyi fekete hamu maradt.

– Jó. Akkor most égezzük szét a dögöket is, amik ezt tették! – horkant fel Kozlowski.

– Ámen – suttogta Michaels hadnagy sápadtan.

Persze nem pusztán azért hatoltak be a bolyba, hogy szétégezzék az ott talált idegeneket. Ha csupán ez lett volna a céljuk, sokkal egyszerűbben is elérhették volna.

Abban az időben egy olyan lerombolt, szétagolt helyre, mint az Angyalok Városa is volt, könnyűszerrel ledobhattak volna egy kisebb atombombát, ami csak egy meghatározott körön belül – egy bolyra és a közvetlen környezetére – fejtette volna ki hatását. Egyszerű, gyors, és emberi áldozatokat nem követelő módszer lett volna. Ám annak ellenére, hogy Csendes-óceán északnyugati partvidékén évekkel azelőtt bekövetkezett nukleáris holokauszt megfordította az Idegenek vs. Föld háború kimenetelét, és reményt adott az emberiségnek, hogy visszaszerezheti szülőbolygóját, egy ilyen, vagy akár csak hasonló hatású pusztító fegyver alkalmazása már nem volt célszerű. Nem csak azért, hogy a boly környezetében lévő településeket megóvják a bomba utóhatásaitól, de azért is, hogy az idegeneket megkíméljék a teljes pusztulástól. Az emberek ugyanis rájöttek, hogyan használhatnák fel saját céljaikra a tetemeiket...

– Oké, előre! – kiáltotta Kozlowski. – A fészek valószínűleg ennek a folyosónak a végén van. Mi a véleményed, Garcia?

– Szerintem is így van – felelte az ősz hajú veterán. – Ezek a dögök nem sokat változtak az elmúlt évek alatt. Igen, ez a folyosó biztos a boly központja felé vezet. Csak az a furcsa, hogy még nem dugták elő a képüket. Tudják, hogy itt vagyunk, és éppen ezért nem értem, miért nem próbálják megvédeni tőlünk a tojásaikat. Itt valami bűzlik!

– Lehet, hogy elmentek valahová – mondta Michaels bizonytalanul. – Sok minden előfordulhat.

– Igen – mordult fel Garda. – Sok minden.

– Itt vagyunk, és végrehajtjuk amiért ide jöttünk. Majd utána is ráérünk találgatni, miért nincsenek itt. A seggünket megvédi a tank, van fegyverünk, szóval mozgás! Előre! – Kozlowski azon az ellentmondást nem tűrő, mély hangon, vetett véget a beszélgetésnek amit akkor használt, ha parancsokat kellett osztogatnia az alá beosztott férfiaknak. Felfedezte, hogy a kutyákból és a hímnemű emberekből a mély, vagy elmélyített hang engedelmességet vált ki.

A szakasz gyorsan, de óvatosan haladt lefelé. Sisakreflektoraik fénye jól megvilágította előttük az undorító, vastag nyálkaréteggel borított folyosót.

Kozlowski valahogy jobban érezte volna magát, ha a küldetés célja egyszerűen csak az idegen bestiák elpusztítása lett volna, de nem így volt. A hadsereg vezetőinek kívánságára két dolgot is meg kellett szereznie.

Először is xeno-tetemeteket, DNS mintákat, a lehető legtöbbet, másodszor pedig annyi szuperpempőt kellett magukkal vinniük a királynő fészkéből, amennyit csak tudtak. Akkoriban a sereg főfejesei ezt az anyagot "űrből érkezett arany" neveztek, és ennek megfelelően értékelték. Döglé... A laborok teljesen belediliztek, és egyre csak az új és újabb felhasználási módjairól beszéltek. Mivel az Egyesült Államok kormányának anyagi lehetőségei meglehetősen korlátozottak voltak, a fegyveres erők fő támogatójának szerepét szép lassan átvették a gyógyszeripari és medikai kutatásokkal foglalkozó magánvállalatok. Persze a kormány továbbra is mindenből meg akarta kapni az öt megillető részt, de mivel a pénz a konszernek kezében volt, természetesen nekik jutott a döggocsonya java. A szuperpempőé, ami királynővé változtatta az arra megfelelő dolgozókat, ami a dögök isteneinek elege volt. Kozlowskinak halvány sejtései voltak ugyan, mire is használják ezt az anyagot az emberek, de semmiben sem volt biztos. Még azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy csak úgy, a hecc

kedvéért gyűjtögetik ilyen elszántan. Nem tudta, de nem nagyon izgatta a dolog. Rá csak az tartozott, hogy a fejések kiadták a parancsot, amit nekik minden kérdezősködés nélkül teljesíteniük kellett.

A katonák eleget is tettek az utasításoknak, de ászért az ő fülükbe is eljutottak bizonyos pletykák. Állítólag minden boly egy királynő köré települt. A hétköznapi dögök, a dolgozók ezektől a királynőktől származnak, de őket magukat egy különleges, anyakirálynőnek nevezett lény tojja a világra. A Földön szerencsére már egyetlen ilyen földög sem létezett. Sokak szerint az anyakirálynőtől származó szuperpempő volt a legjobb anyag. A laborokban persze mindenféle kocsonyát megvizsgáltak, de a közönséges idegenekét össze sem lehetett hasonlítani az anyakirálynő nyalkájával. Kozlowski nem sokat törte ilyesmin a fejét, mert általában sokkal fontosabb dolga is akadt, mint hogy ezen elmélkedjen. Például életben kellett maradnia.

Az idegen dögök életmódja jelentősen különbözött a bolyban élő földi rovarokétól. A tudósok nem igazán tudtak magyarázatot találni a szörnyek bizonyos tevékenységeire. Például azt sem értették, hogyan kommunikálnak egymással. Egyesek elképzelhetőnek tartották, hogy telepatikus úton, vagy valamilyen különleges szomatikus duruzsolással. Az már kiderült, hogy bizonyos emberek álmukban képesek ráhangolódni arra a hullámhosszra, melyen a királynők leadják hívásaikat. Éppen ezeknek a szuperérzékeny, többnyire vevőként, de jobb esetben lokátorként funkcionáló álmódóknak az utasításait követve lehetett a legbiztosabban felderíteni a földalatti, rejtett fészkeket.

Ennyit már sikerült kideríteni, de az még mindig titok volt, hogy a dögök egyáltalán mit akarnak, honnan érkeztek, mit csinálnak, hova tartanak, van-e valamilyen kozmikus céljuk, és ha igen, mi az. Sokan úgy vélték, azért ilyen vadak, mert valamikor régen, az egyik prehisztórikus reggelen az egész fajuk bal lábbal kelt fel a galaktikus ágyból.

Kozlowskinak erre is volt egy saját teóriája. Szerinte a xenok mind nőstények voltak, amik valamilyen véletlen folyamán kivétel

nélkül felfalták fajuk hímjeit, aztán dühükben arra támadtak, ami az útjukba akadt. Az elmélet ugyan nélkülözött minden tudományos alapot, de sok mindenre magyarázatot adott. Ha az ember úgy nézett rájuk, mint egy seregnyi hisztérikus nőszemélyre, akik körül nincs egyetlen "férfi" sem, akivel ordítozhatnának, már minden sokkal érthetőbb lett.

Tehát arra kérdésre, mit kerestek az alagútban, és miért akartak eljutni a boly közepére, választ adott a Henderson közlegény kordáján lévő tartály. Természetesen a szuperpompót akarták megszerezni, de ahhoz előbb végezniük kellett a boly lakóival...

A hordozható radaregységet cipelő Michelin tizedes hirtelen felkapta a fejét.

– Befogtam valamit! – mondta. – Huszonöt méterrel előttünk, a szenzorok hatósugarán belül. Öt dög közeledik felénk. A sebességük öt kilométer/óra. Irányuk határozott, nem változik.

Kozlowski felélénkült. Már éppen kezdte unni a halotti csendet.

– Oké, akkor itt várjuk őket. Egy ember figyelje a mennyezetet. Adams! Te vagy a legjobb céllovó, a te feladatod lesz. Már láttam egy párszor, hogy ezek képesek felülről az ember nyakába szakadni. Ha most is ez történne, azt akarom, hogy már dögölten érjenek földet!

– Értettem!

Kozlowskinak nem kellett az elő- és hátvédek elhelyezésével bajlódnia. A katonák már mind lekuporodtak, és teljes készenlétben várták az idegeneket. A százados maga elé világított. A padló anyaga elég keménynek tűnt, de azért felkészült rá, hogy onnan is érheti őket támadás. Soha nem lehetett előre kiszámítani, a dögök honnan ugorhatnak elő. Az már bebizonyosodott, hogy képtelenek teleportálni magukat, de sokszor mégis úgy tűnt, meg tudják tenni. Egy harci egységet vezető parancsnok nem becsülhette le az ellenséget. Az ilyen elbizakodottságnak mindig az volt a vége, hogy a szakasz tagjai – a főnökükkel együtt – az utolsó szálig meghaltak. Vagy még rosszabb történt velük...

Most azonban csak annyi dög közeledett feléjük, amennyit a szenzorok először is jeleztek.

Öt xeno...

Ennyi is sok belőlük.

Ahogy megpillantották a szörnyeket, a legelől elhelyezkedő katonák azonnal ösztüzet zúdítottak rájuk. A föld színe alatt, a klausztrofóbikus sötétben Kozlowskit egyre jobban a hatalmába kerítette a már jól ismert, abszolút irracionális félelem, a koporsóba zártág kínzó érzése, a dinoszauruszok elől menekülő ősemlős rettegése. Ez volt a dögök egyik legiszonyatosabb intellektuális aspektusa. Ilyenkor az ember úgy érezte, mintha egyenesen arra tervezték volna őket, hogy a lelke legsebezhetőbb részébe mélyesszék irtóztos karmaikat.

Az első lövedékekétől a dögöknek sikerült kitérniük. Már az ösztöneikbe is beivódott, de valószínűleg tapasztalatból is tudták, mire képes az ember a fegyvereivel. Ezek már a földön világra jött idegenek voltak, amik képesek voltak rá, hogy igencsak megszorongassák az embereket.

Am a katonák is átestek a megfelelő kiképzésen, ami minden bizonnyal jobb volt, mint a dögöké. A szimulátorokkal vívott számtalan csata közben már kitörölhetetlenül az agyukba vésődött, honnan és milyen támadásra számíthatnak.

Az egyik idegen találatot kapott. A robbanás ereje szétvetette a testét. A folyosóra sűrű savas véreső zuhogott.

– Feküdj! – üvöltötte Kozlowski, és máris hasra vetette magát.

A dögvér még a legerősebb testpáncélt is szét tudta marni. Kozlowski óvatosan felemelte a fejét. A katonák a folyosó oldalához húzódtak, lekuporodtak, de egy pillanatra sem hagyták abba a lövöldözést.

– A fejükre meg a térdükre célozzatok! – kiáltotta a százados. – A fejüket meg a térdüket!

Ha a találat a xenok fejét érte, csak minimális mennyiségű sav fröccsent ki a sebből, ha pedig a térdüket, a szörny összerogyott, és már könnyebben fejbe lehetett löni.

Alex Kozlowski látta, alkalmá nyílik egy kis bemutatóra. Az egyik bestiának már leszakadt a jobb karja, de azért a fal mellett megállás nélkül a katonák felé csörtetett. Alex felemelte a fegyverét, és

leadott két, pontosan célzott lövést. Az első nem talált, de a második a bal térdbe csapódott. Az ízület szilánkokra robbant, a dög a földre zuhant.

Garcia is lőtt, és – egy olyan furcsa, csattanó-cuppanó hang kíséretében, mint mikor az ember egy M-80-assal eltalálja a célnak kijelölt tököt – a lövedék egyenesen a banán alakú koponyába fúródott.

A katonák a pontos lövés láttán egy kicsit megnyugodtak, és szép lassan, egyenként leszedték a megmaradt szörnyeket. A lángszórós fiúk el takarították a még mindig rángatózó állkapcsokat és karmos ujjakat, majd savközömbösítő anyagot permeteztek a folyosóra.

Kozlowski elmosolyodott. Már egy rakás idegent megöltek, de nekik még a hajuk szála sem görbült meg.

– Szép munka volt, fiúk, de ne bízzátok el magatokat. A java még ott lent, a pokol közepén vár ránk.

– Hé, mintha mi nem tudnánk! – mondta Michaels.

– Csak egy csapatnyi sötétagyú dög van odalent – jegyezte meg Garcia.

– Az biztos, hogy nem éppen a magas IQ-jukról híresek – felelte Kozlowski –, de nem is a jópofaságukról. Szóval ne lazáljatok. Gyerünk! Az ilyen terep már nem egészen ismeretlen előttünk.

Elképzelhető volt, hogy a bestiák valahol ugrásra készen várnak rájuk, de ettől a katonák még nem pihenhettek a babérjaikon. Tudták, az a legjobb, ha kihasználják, hogy az adrenalinszintjük magas, és a serkentőszerek által kifejtett hatás is erős.

Átléptek a szétlőtt tetemenek, és még mélyebbre hatoltak a sötét alagútban.

A folyosó hirtelen kiszélesedett, és a lámpák fényénél látták, egy tágas cellába jutottak. A helyiség közepén akár egy óriási, kitárt szirmú virág, egy kitines húsgömb, az embriókat potyogtató királynő szuperpempővel teli trónja állt.

Kozlowski már járt ehhez hasonló helyen, de ez persze nem azt jelentette, hogy hozzászokott volna a látványhoz. A hely olyan volt, mint a Halál bűzös kipárolgásoktól terhes levegőjű, dudorokkal teli,

nyálzsinórokkal átszőtt anyaméhe, ami miközben szerves, élő anyagból áll, halottnak tűnik. Kozlowski testének minden egyes sejtje tiltakozni kezdett a förtelmes látvány ellen. Úgy érezte, mintha a tudata mélyéről felhangzó, menekülésre serkentő kiáltás ledöntené a kiképzés során és a személyes tapasztalattal megszerzett önuralom tégláiból épített falat.

Az idegenek szobrászművészetének örült fríze, az élet kigúnyolása...

A teremben a gömbön kívül nem volt semmi.

– Mi a franc történik itt? – kérdezte Michaels. – Hol vannak?

Garcián látszott, ha nem lenne rajta sisak, elgondolkodva megvakarná a fejét.

– Nem értem – mondta. – Hol van ez a szörnyszülött királynő?

– Lehet, hogy átugrott Hollywoodba egy forgatásra? – próbált tréfálkozni az egyik katona.

– Nem tetszik nekem ez az egész – mondta Kozlowski. – Menjünk vissza. A királynő nem hagyná el a celláját, ha nem lenne rá valamilyen átkozottul jó oka.

Michaels megrázta a fejét.

– Nézd, itt van ez a köcsög tele szuperpempővel, és csak arra vár, hogy megcsapoljuk. A végén még felrobban vagy szétég. – Michaels a kezébe vette az egyik tartályt, és a gömb felé lépett. – Én azt mondom, tankoljunk fel belőle. Ha ez sikerül, akkor már az sem számít, hogy kinyírtuk-e a dögöket, vagy sem.

– Michaels! Állj! – kiáltotta Kozlowski. – Nem hiszem, hogy ez az egész szemét ilyen értékes lenne. Annyit mindenesetre nem ér, hogy extra kockázatot vállaljunk érte. Nem mész sehova. Ez parancs!

Michaels megtorpant, és lángoló tekintettel hátrafordult. Kozlowski látta a szemein, a drog és a férfiúi büszkeség arra ösztönzi, hogy ne engedelmeskedjen. Szinte hallotta Michaels tiltakozását. Ne csináld ezt velem, Koz! Ne félts már ennyire!

– Aha! A szerelmes kis fiúcska a végén még el lesz dádázva! – sipította valaki hátulról.

– Mit jeleznek a szenzorok? – kérdezte Kozlowski. A tizedes

felnézett a szerkezet monitoráról.

– Mozgást, de a közelben nincs semmi.

– Na mi lesz már, százados? Ennyi idő alatt már rég végeztem volna!

– Megszerezzük, és már itt sem vagyunk!

Kozlowskinak egyáltalán nem tetszett az ötlet, de egyetlen jó okot sem talált, amiért megtilthatta volna a csapolást. Tudta, ha nem engedi Michaelst a gömb közelébe, a szakasz egy-két tagja azzal fogja gyanúsítani, hogy kivételez vele. Ezt pedig nem engedhette meg.

– Oké – mondta végül. – A többiek fedeznek, és... Daniels! Te is vele mész!

– Rendben – felelte Daniels.

A francba, Peter, gondolta a nő. Miért teszed ezt velem?

– Legyező alakzat. Szétterülni! És figyeljétek a többi bejáratot is!

A katonák elfoglalták a pozíciójukat.

– Szerinted mi ez, Garcia? – kérdezte Kozlowski az őrmestert, miközben Michaels elindult az óriási gömb felé.

– Nem is tudom... A dögök soha nem hagyják őrizet nélkül a pempőjüket.

A műszereket figyelő katona oldalra húzódott, és hirtelen felkiáltott.

– Százados! Az alattunk lévő helyiségeket is letapogattam. Ott is vannak ehhez hasonló cellák, és éppen olyan nagyok, mint...

Közben a hadnagy már a gömbbe döfte a magukkal hozott tartályokhoz csatlakoztatott lecsapoló szerkezetet, Daniels pedig a vállára akasztotta fegyverét, hogy segítsen neki a bonyolult műveletben.

Kozlowski hirtelen rádöbbsent az igazságra.

Nem a fészek közepén, nem a legnagyobb cellában voltak!

És ha ez nem az a hely, akkor...

– Michaels! Daniels! – üvöltötte Kozlowski. – El attól a...

...csapda!

A vemhes állat hasaként domborodó gömb szétnyílt, és a belsejében megbúvó embrió maga volt a halál.

– Jézusom! – ordította Daniels miközben hátra ugrott, és lekapta a válláról a fegyverét.

A gömbből kiemelkedő xeno olyan szédületes gyorsasággal támadott, hogy még Kozlowskit is meglepte, pedig már nem egyszer látott ehhez hasonlót. A bestia megragadta és felrántotta Michaels hadnagy testét.

A cellában, a gömbben rejtőzködött... Az idegen megvárta, míg ők gyanútlanul besétáltak a csapdájába.

Ahogy a karmok a húsába mélyedtek, és a kéz egyre feljebb emelte, Michaels felsikoltott. A dög pofájából elővágódó, nyálkás belső állkapocs a sisakjának csapódott, és megrepesztette az edzett fémfelületet.

Michaels újra felsikoltott.

Daniels ösztönszerűen tüzet nyitott. A lövedékek tőle alig néhány lépésnyire találtak célba. És a cél a szörny torzója volt. A dög testének jókora része leszakadt, és a sebből vastag sugárban ömlött a savas vér.

Mielőtt a dög összerogyott volna, belső állkapcsa Michaels sisakjába mélyedt. Michaels a nehéz test alá préselődött, és Kozlowskinak tehetetlenül végig kellett néznie, hogy a sisakra vágott lyukon át saveső zuhog szeretője arcába.

A katonák sisakjába épített rádiók hangszóróit kis híján megrepesztette a halálsikoly. Mikor Michaels adója felmondta a szolgálatosa kiáltás valahogy még hangosabbnak tűnt...

A sav félelmetes gyorsasággal marta szét Michaels arcát. Kozlowski úgy érezte, mintha egy gyorsított felvételen látná az egészet. A bőr pezsegve levált a húsról, a szemek kiégtek és megolvadtak.

Az ordítás elhallgatott.

Már a koponyacsont is kezdett előtűnni, majd a sav azon is átrágta magát, és szétmarta Peter Michaels hadnagy agyát.

– Neeeeem! – üvöltötte Kozlowski. Vadul felemelte a fegyverét, hogy cafatokká lője a szörnyet, de hirtelen egy kéz nehezedett a vállára.

– Ne – mondta Garcia. – Itt most te vagy a főnök, százados.

Maradj is az!

Az idegen lény rángatózva a padlóra dőlt, de még akkor is magához szorította Kozlowski szeretőjének égett maradványait.

– Vizsgáljátok meg – mordult fel a százados.

Bárcsak ne engedtem volna, hogy odamenjen! Tudtam, hogy valami nincs rendjén!

– De hát meghalt...

– Azt mondtam, vizsgáljátok meg! – rikoltotta Kozlowski. – Ha még él, nem akarom, hogy szenvednie kelljen!

Garcia bólintott. A két holttesthez lépett, és karabélyá csövével óvatosan megbökdöste a hadnagyot.

Michaels sisakjából gőzölgő vér és sav undorító tócsája buggyant ki. A folyadék átrágta magát a padlón, és eltűnt az egyenetlen szélű, gőzölgő lyukban.

– Meghalt.

– Jól van – mondta Kozlowski. Már visszanyerte önuralmát, és újra parancsnok lett. – Van valahol egy másik cella is. Odamegyünk. De nem akarok több hősködést, seggfejek! – Mély lélegzetet vett. – Nincs több vakmerősködés, vagy az Istenre esküszöm, ha a dögök nem ölnek benneteket, én teszem meg!

A szakasz a radar jelzéseit követve néma csendben tovább indult a célja felé.

Alexandra Kozlowski százados bekapott egy újabb tablettát, és a könnyeivel együtt lenyelte.

2.

Három évvel később – Bagdad, Irak

Győzelem.

Az illata a levegőben volt, akárcsak a háború pusztításának bűze.

Győzelem.

Hatalom.

Felsőbbrendűség.

Az ereiben, az inaiban érezte irántuk a lüktető vágyat. Érezte, a stadionban türelmetlenül toporgó, kiáltozó és tapsoló tömegnek is erre van szüksége, ez tette feszültté a levegőt.

Ideje hát, hogy megfeszítsen néhány ideget, néhány szinapszist. Felpezsdítsen egy-két neuront.

Jack Oriander a folyosó árnyékában állt. Odakint a versenytársai már felsorakoztak, és várták, hogy a rendezők megadják a jelet a százméteres síkfutás megkezdésére. Oriander a folyosón valahogy sokkal nagyobb biztonságban érezte magát, mint a szabad ég alatt. Volt egy kis agorafóbiája, legalábbis az apja ezt mondta. Ő maga már nem volt benne ennyire biztos, mivel, valójában sohasem félt attól, hogy ki kell lépnie a szabadba. Egyszerűen csak jobban szerette, ha falak veszik körül.

Az apja már meghalt. Századosként harcolt az Idegenek vs. Föld háborúban, és már nem élt. A hadsereg nem közölt részleteket a haláláról, és az Oriander család sem firtatta a dolgot. Nem akarták megtudni az igazságot, hiszen az valahogy összefüggésben volt az idegenekkel.

Jack Oriander a kezében tartott papírpohárból a szájába vett egy korty hideg vizet. Kiöblítette a száját, és kiköpte. Odakint forrón sütött a Közel-keleti nap. Jack el akarta kerülni, hogy kiszáradjon a szája, de a gyomrát sem szerette volna megterhelni. Magára kente a különleges napolajat, és aznap, de már előző nap is gondosan ügyelt rá, hogy sok folyadékot igyon. Fel kellett spanolnia magát a

versenyre. Húszéves volt, és remek volt a kondíciója. Odahaza, lowában megedzett és felpumpált arányos izmai most mintha az egészségről, a gyorsaságról daloltak volna. Már az általános és a középiskolában is futott, és most, hogy az ilyen dolgok is visszakerültek a régi kerékvágásba, az Iowa Egyetem hallgatójaként tovább sportolt. A háború és az újjáépítés miatt Föld ugyan elvesztett egy kis időt, és így Jack is, de az ilyesmi nem igazán számít, amíg valaki fiatal. Ilyen korban az ember már sok mindent átélt, de még rengeteg dolog van előtte. Ha valaki húsz évesen nálánál idősebb, kopasz, ráncos arcú embereket lát, a gondolat, hogy egyszer ő maga is éppen ilyen lesz, teljesen abszurdnak tűnik.

– Ma győzől, holnap megöregszel – mondogatta Donnell edző, és lézerfényként ragyogó szemekkel nézett Jack-re. – Számítunk rád, Jack. Számítunk rá, hogy a te segítségével minket is jegyezni fognak.

Az öszülő mester ezt minden edzésnapon elmondta, és Jack nem is egyféleképpen értelmezve tette magáévá a tanácsot.

A levegőben egyre sűrűsödött az izgalom. Jack idegei már úgy megfeszültek, akár megannyi hegedűhúr. Tudta, ha segítségre számíthat valahonnan, most kell megkapnia. Kinyitotta a derekára erősített halvány hússzínű, szintetikus anyagból készült övtáska egyik zsebét, és előhúzott egy kis üvegtégelyt. A mamája mindig azt hajtogatta, minden frissen a legjobb. Jack egyáltalán nem volt benne biztos, hogy ez a mondás erre az anyagra is érvényes, de annak ellenére, hogy a bőröndjében már volt egy megkezdett adag, mániákus-megszállott természetének engedelmeskedve egy bontatlant vett magához.

Jack lecsavarta a tégely tetejét, és kirázott belőle egy tablettát.

A pokolba is, miért ne?

Még egyet a tenyerébe rázott, majd gyorsan rácsavarta a tégelyre a tetejét, és visszatette az övtáskájába. Megigazította, és rövidszarú sportnadrágjába tűrte a mezét.

Ahogy a tenyerében tartott két sötétzöld, ezüstsínű pöttyökkel teleszórt tablettára nézett, mintha újra hallotta volna az örege

szavait.

"Fogadd el, Jack! Neked éppen erre van szükséged. Mielőtt bármelyik más droghoz nyúlnál, próbáld ki ezt!"

Jack azonban szokás szerint inkább az edzője tanácsait fogadta meg. Hirtelen az ő hangját is újra hallotta.

"Hallgass rám, Jack! A győzelemért mindent meg kell tenned!"

Jack a szájába vette a két kapszulát, felemelte a papírpoharát, és egy apró korty vizet ivott rájuk. Nem túl sokat, mert nem akarta, hogy túl sok folyadék legyen a testében. Ügyelnie kellett az egyensúlyra. Ez a titok nyitja. Ezt az öreg is mindig fontosnak tartotta. Egyensúly. Yin és yang. De most az öreg már nem él... Mit számít hát, ha a két kapszula, amit bevett, egy kicsit feléje billenti a mérí ég nyelvét?

Xeno-energia. Köznapi nevén: Tűz. A Neo-Pharm terméke. Kitűnő szer.

Jack azóta szedte a Tüzet, hogy forgalomba került. Persze előtte kikérte az edzője véleményét is. A mester elolvasta a kapszulákat tartalmazó tégely címkéjét, és amikor látta, hogy "kizárólag természetes anyagok felhasználásával készült", engedélyezte Jack-nek, hogy használja. Neki csak az volt a lényeg, hogy a szerben egyetlen szteroid sincs. Tulajdonképpen még a szteroidokat sem ellenezte volna – mindent jónak tartott, ami az embernek extra energiát ad –, de azért így jobb volt. A versenybírák azokban a napokban sokkal engedékenyebbek és elnézőbbek voltak, mint régebben, de biztos, ami biztos.

Különben is, a reklámok szerint a szer semmivel sem volt károsabb, mintha az ember reggel a szokásosnál egy pár csészével több kávéit ivott volna.

Jack nem tanulmányozta közelebbről a dolgot, de az feltűnt neki, hogy a kapszulák bevétel után nemcsak, hogy magabiztosabb és éberebb lett, hanem mozgáskoordinációja is nagymértékben megjavult és gyorsasága, koncentrációs képessége is ugrásszerűen felfokozódott. Ráadásul sokkal jobban érezte magát. A Tűz testileg és lelkileg is erősebbé tette.

A hivatalos közlések szerint a szert az idegenek királynőinek

szuperpompőjéből készítették, de olyan hírek is keringtek, hogy a háború során elpusztult xeno-tetemekből vonták ki az alapanyagát.

Jack ezzel sem foglalkozott. Kedvelte a szert. Az, hogy sokkal jobb színben látta tőle a világot, csak a ráadás volt. Valójában azért szerette, mert a segítségével a sportban jobb eredmények elérésére volt képes.

Miközben arra várt, hogy a drog hatni kezdjen, a stadionból beszűrődő hangokat hallgatta, és kezét a szemei elé emelve a kinti fénybe bámult.

A stadion a Földön végbement újjáépítés látványos példája, az új technológia és építészeti módszerek segítségével létrehozott csodálatos építmény volt. Számos cég szövetkezett a létrehozására. Nem kis- vagy közép nagyságú vállalatok, hanem az óriáskonszernek. A modern vonalvezetésű, a célszerűség minden követelményének megfelelő monstrumot új, és minden addiginál erősebb anyagokból építették a hagyományos sportpálya köré. A régi és az új elképzeléseket és technológiákat egyesítette magában. Az égen, a pálya fölött nyomkövető berendezésekkel és média-szenzor rendszerekkel telezsúfolt léghajók és zeppelin-szerű légiautók lebegtek. A komplexum a büszke Humanitás Stadion nevet viselte, az olyan versenyeket pedig, amelyek egyikén most Jack Oriander is részt vett, Jóakarát Játékoknak nevezték.

Mivel a régi Föld jókora területének megsemmisülése miatt megszűnt az olimpia mozgalom, az embereknek ki kellett találniuk valami hasonlót. Valamit, ami egyesíti az embereket, valamit, amivel méltó módon meglehet ünnepelni az Új Emberiséget, valamit, ami a civilizált elmék gondolatait eltereli az iszonyatos múlttól. Valamit, amiben a nemzetek békés eszközökkel mérhetik össze erejüket és versenghetnek egymással.

Egy tiszta és jószándékú sportversenyt.

A folyosón álló Jack Oriander egy kicsit előrehajolt, és kidugta a fejét a napfényes stadionba. Megérezte az ismerős emberszagot. Érezte a pattogatott kukorica és a hot dog, a kilötyintett sör szagát, és érezte a levegőben vibráló izgalmat. Minden vágya az volt, hogy ő kerüljön az érdeklődés központjába.

És érezte, ahogy a drog hatni kezd az idegeire.

Lehunyta a szemeit. Ez az!

– Hé, Oreó! Bújj már elő onnan! – kiáltott rá Fred Staton.

Staton, az Egyesült Államok másik versenyzője éppen olyan karcsú és izmos fiú volt, mint Oriander. Még a hajukat is egyformán rövidre nyírátták, de amíg Jacké fekete, addig Statoné szőke volt. Staton... Jóképű fiatal fickó.

Oriander érzékei egyre élesebbé váltak a drogtól. Megérezte barátja dezodorának citromillatát, a kezére szórt hintőpor, de még a reggelire elfogyasztott szőlődzsem szagát is.

– Mindjárt rajthoz kell állnunk!

– Hmm... Igen. Rendben.

– Hé, haver! Jól vagy?

– Persze! Miért?

– Nem is tudom. A szemeid... Egy kicsit furcsák.

– Ez a napsütés... Kezd az idegeimre menni. Amíg lehet, inkább az árnyékban maradok.

– És a kezeid is... Mintha remegnének.

Oriander felemelte a kezeit, és rájött, még azt is érzi, ahogy a vér az ujjába áramlik. Vér... Tüzes vér...

De hiszen sohasem remegtek, mielőtt bevette a két Tűzkapszulát!

– Azt hiszem, az a baj, hogy egy kicsit ideges vagyok.

– Mindannyian azok vagyunk.

– Mindjárt jobban leszek. Egy perc, és elmúlik.

– Persze. De nincs sok idő. Már nagyon készítgetik azt a startpisztolyt. – Staton a barátja vállára csapott. – Vegyél egy mély lélegzetet, és már el is múlt. Mindjárt végig kell vágtáznod száz métert. Ennyi idő alatt vége lesz – csettintett az ujjával –, aztán pedig elmegyünk valahová, és rendezünk egy kis ünnepséget. Jó lesz?

– Igen – vigyorodott el Jack. – Jó lesz.

Tudta, Frednek igaza van. Ki kell lépnie a pályára. Már látta, hogy a versenyzők elfoglalják a helyüket, és a rajtgépek elé térdelnek.

De a nap már nem csupán forró volt, hanem elviselhetetlenül fényesnek is látszott. Túl fényesnek. A Tűz még soha, még egyetlen egyszer sem élesítette ki ennyire Jack érzékszerveit. Úgy érezte magát, mintha egy erős nagyítón keresztül nézné a világot. Hihetetlenül sok olyan részletet látott, amit eddig észre sem vett.

Lehet, hogy nem kellett volna egyszerre két kapszulát bevennie?

Jack Oriander megmozgatta a vállait, elfojtotta a gerince mentén végigfutó metsző érzést, kifutott a pályára, és elfoglalta a starthelyét.

Ahogy elhelyezkedett, Fred biztatóan odaintett neki.

– Gyerünk, Oreó! Mutassuk meg nekik, hogy még mindig az amerikai vágtázók a legjobbak!

Jack elmosolyodott, és visszaintett. Lábat a rajtgépbe illesztette, és csuklóira támaszkodva lehajolt. Hirtelen zúgni kezdett a füle, de megrázta a fejét, és a startpisztoly dörrenésére várva előre nézett. A célvonal...

Dicsőség. A cél.

Győzelem!

A stadionban összegyűlt tömeg elcsendesedett, de Jack fülében a zúgás üvöltéssé erősödött.

Mi ez a...

A drog hatása olyan erővel áradt szét a testében, hogy Jack hirtelen azt hitte, maga Thor sújtott le rá pörölyével. Folyékony energia áramlott az izmaiba, agyában villámfény lobbant.

Eldördült a startpisztoly. Jacket úgy lökték előre a lábai, mintha egész eddigi életében erre a pillanatra vártak volna. Úgy száguldott előre, mint egy golyó a fegyver csövében. Egyszeriben már nem csupán Jack volt. Érezte ahogy inaiban szétrobbannak az atomok, érezte ahogy egész testét áthatja a kozmikus energia.

Istenné változott!

A tömeg őrjöngött.

A hangszórókból a meglepett riporter üvöltött.

– Hihetetlen! Az amerikai Jack Oriander szó szerint rakétasebességgel száguld!

Jack arca eltorzult, homlokán veritékcseppek csillogtak. Úgy tűnt,

mintha a lábai szárnyakat növesztettek volna. A levegő úgy örvénylett el mellette, akár egy vad folyó vize, és mellkasában fehéren izzó fémként ragyogott a győzni akarás.

A táv megtétele csak egy villanásnyi ideig tartott.

Jack Oriander jóval a többiek előtt száguldott át a célvonalon. Úgy érezte, lábai eltűnnek alóla, és agya olyan forró, mint az egy megawattos égők izzószála...

Jack Oriander tovább rohant.

A stadion közönsége és a közvetítést néző milliók soha sem fogják elfelejteni azokat a közelképeket.

Jack Oriander hadonászni kezdett.

Lábai úgy dobbantak a pálya körüli gyepre, mint két pörölykalapács.

Szemei örülten izzottak.

Mintha az Iowa-i fiatal atléta nem elégedett volna meg azzal, hogy négy teljes másodperccel megdöntötte a százméteres síkfutás addigi világrekordját. Mintha folytatni akarta volna a versenyt, vagy benevezni egy másikra, amiről rajta kívül senki sem tudott, Jack Oriander átszáguldott a célvonalon, egy szempillantás alatt átvágatott a pálya melletti gyepon, és átszakította a lelátók alatti plasztikfalat.

Végül egy acélgerenda állította meg féktelen futását.

Vér...

Mindenhol Jack Oriander vére volt...

A feketepiaci médiakeselyűk még hosszú ideig árulták az esetről készült kalózfelvételeket. Ha az ember jobban megnézte ezeket a filmeket, az átszakított plasztikfal szélén, észre vehette az Oriander testéről leszakadt, vércseppekkel a lyuk szélére ragadt bőr- és húscsatekát, a hajszálakat. Jól lehetett látni a darabokra szakadt, a gerendán fennakadt testet is. És ha valaki elég figyelmesen nézte végiga filmet, felfedezhette, hogy az odasiető orvos kivesz valamit Oriander vérmocskos övtáskájából, és a saját zsebébe süllyeszti.

Egy tégely Xeno-energiát...

3.

A nap szelíd és kellemes fénnel ragyogott le a virginiai Quantico Tengerészgyalogos Bázisra. Az ilyesmi azokban a napokban nem fordult elő túl sűrűn. Az atmoszférában még mindig ott lebegtek a felhők, és az invázió óta az időjárás is furcsán megváltozott. Leon Marshall ezredes széthúzta az irodája függönyeit, hogy minél többet beeressen a nap melegéből.

Az ezredes az íróasztalánál ült. Az asztalon egy átlátszó műanyag irattartó feküdt, benne egy nyomtatott papírlap. A jelentés. Az ezredes a nagy gonddal összeállított, tényeket és számokat tartalmazó listára pillantott, és elégedetten elmosolyodott.

Bámulatos!

Lenyűgöző!

Erő a gyengéknek, hatalom az addig tehetetleneknek... Már a pusztá gondolat is mámorító! A rövidre nyírt hajú, nagydarab ezredes megszédült, ahogy az előtte heverő anyagban rejlő lehetőségekre gondolt.

Az asztalon álló digitális óra halkán kattant egyet. 11:00. Leon Marshall ezredes tudta, a tábornok pontos ember. Bármelyik pillanatban megérkezhet. Az ezredes aznap reggel hét óta készült demonstrációra, és mostanra már minden készen állt. Már nem volt más dolga, mint hogy kifújja magát, pihenjen, élvezettel a lehetőségeken, saját karrierjén tűnődjön. Meg persze hogy elgondolkozzon ennek a megtépázott országnak a jövőjén, ami éppen olyan komoly erőfeszítéseket tesz egy erős védelmi rendszer felépítésére, mint amilyen keményen dolgozik a városok újjáépítésén, a gazdaság felélesztésén.

A digitális óra legszélső számjegye éppen átváltott, mikor csipogni kezdett az ezredes asztalán álló interkom, és megszólalt a titkárnője orrhangja.

– Burroughs tábornok megérkezett, ezredes.

– Kitűnő. – Marshall ezredes a dossziéra csapott, és felállt. – Küldje be!

Az ajtó nyitószervezete halkan felbúgott, és a természetes Delmore Burroughs tábornok bemasírozott a szobába. Szemei úgy mérték végig a helyiséget, mint egy támadó harci jármű célpont után kutató célzórendszere. Végül Marshallra pillantott, és bár komor, hivatalos arccal néztek egymásra, tekintetükben megcsillant a bajtársiasság szikrája.

– Leon! – A tábornok kinyújtotta a kezét. Bár ujjai kövérekések voltak, kézfogása erős volt és határozott.

– Burroughs tábornok! Köszönöm, hogy eljött.

– Úgy emlékszem, a "sürgős" és a "maximális fontosságú" jelzőket használta erre a találkozásra, mikor idehívott, ezredes, tehát eljöttem. De tudnia kell, elfoglalt ember vagyok. – A tábornok tekintete megkeményedett. – Remélem, nem hiába.

Delmore Burroughs tábornok tagbaszakadt, fekete bőrű férfi volt. Halántéka ősz, de homlokától felfelé már megkopaszodott. Az orra széles volt, a hangja mély és erőteljes. Csak úgy áradt belőle a rum, és az egyenruhája tisztításánál használt keményítő szaga. Ő is egyike volt azoknak a tábornokoknak, akik kemény harcokban érdemelték ki a rangjukat. Marshall ezért külön tisztelte. Ha Burroughs olyan ember lett volna, aki olyan jelentéktelen dolgokkal foglalkozik, mint a jelmondatok, akkor valószínűleg a "cél szentesíti az eszközt" választotta volna élete mottójául. Marshall ezredesnek ezért volt éppen rá szüksége terve kivitelezéséhez.

– Ön is tudja, nem szoktam hiábavaló dolgokra vesztegetni az időt – mondta Marshall. – Ajánlok valamit... Ha a végén is azt gondolja, hogy hiába jött ide, egy a vermonti síbungalómban tölthet egy hétvégét... és a társaságáról is én gondoskodom...

A tábornok szemei hamiskásan felcsillantak, ajkán halvány mosoly suhant át, de a következő pillanatban már össze is szorította a fogait, és arca újra a szokásos ridegségbe merevedett.

– Fair ajánlat.

– Jól van. Akkor most dőljön hátra, igyon egy kis Konát, és gyűjtsen rá egy szivarra. El fog tartani egy ideig, míg mindent elmondok, de szeretném, ha közben is jól érezné magát.

A tábornok nem tudta visszafojtani a nevetését.

– Szivar? Honnan szerez maga szivarokat, ezredes? – kérdezte, és leült.

Marshall egy csésze forró feketekávét tölt a tábornok elé, majd az íróasztala egyik fiókjából előhúzott egy nyirkosítóval ellátott dobozt.

– Smith y Ortegas. Nemrég kezdték el újra gyártani. Sikerült az első adag legjobb darabjaihoz hozzájutnom.

A tábornok kivett egy szivart, és megszaglásztta.

– Maga tudja hogy csinálta, katona. Már olyan régen nem jutottam hozzá egyhez sem, hogy lehet, hogy most belepusztulok az élvezetbe.

A tábornok újra felnevetett, elvette Marshalltól a szivarvégvágót, és szertartásosan előkészítette a szivarját.

– Nos, halljuk, mit forgat abban a fondorlatos agyában! – mondta. A szájába dugta a szivart, és hagyta, hogy Marshall tüzet adjon neki. Nagyokat pőfékelt, és miközben kékes füstfelhőket eregetett, a szemén látszott a mennyei élvezet.

– Tábornok úr, emlékszik még a múlt heti szerencsétlen incidensre, ami azzal az Iowa-i fiúval történt a Jóakarát Játékokon?

– Persze. Megszerezte Amerikának a világcsúcsot. Talán hosszú évekig nem dönti meg senki – mondta a tábornok két pöffentés között. – Kár, hogy a végén az a baleset történt.

– És azt tudja, tábornok úr, hogy a fiú doppingolt?

– Képtelenség! A jó amerikai tehetség és izom röpítette a célba.

– Tehát nem olvasta a boncolási jegyzőkönyvet? – Oriander vérében Xeno-energiát találtak.

– Xeno-energiát? Tüzet? Azt a hülye serkentőt, amivel elárasztották a piacot? Marshall, a fiúban valószínűleg koffein és egy csomó régi jó tesztoszteron is volt. Különb azokban a kapszulákban különben sincs semmi különös. A pokolba, már én is bevettem egy párat. Egy kicsit feldobott, de semmi több. Nem égtem ki tőle, és nem is diliztem be. Semmi sincs benne, ami engem is képessé tenne egy ilyen verseny megnyerésére!

– Mindenkinek ez a véleménye. De én azért gyorsan átnéztem az elmúlt néhány hónap hírjelentéseit, aztán a biokémikus fiúkkal

elvégeztem egy gyors tesztet. A vizsgálat során figyelemre méltó dolgok derültek ki.

Marshall megvárta, míg a tábornok még egy utolsót szippant a szivarjából, majd elé tolta a műanyag dossziéba tett papírlapot. Burroughs tábornok felmordult, zavartan dörmögött valamit, és az egyik zsebéből előhúzott egy szemüveget. Az orrára tette, néhány percig a papírra meredt, majd megvonta a vállát, és visszaadta Marshallnak.

– Van egy tudósokból álló csapatom. Ők majd végigolvassák ezt az anyagot, és elmondják nekem, miről van benne szó. Az az igazság, hogy nem sokat értek belőle.

– Nem baj, tábornok. Én is rákényszerültem, hogy elmagyaráztassam magamnak. Tulajdonképpen az egész csak néhány adat és szám, meg egy rakás szakzsargon. Csak arra jó, hogy illusztráljam, milyen komoly munkát végeztem.

– Jól van, ezredes, enélkül is elhiszem. De még mindig nem tudom, hova akar kilyukadni. – A tábornok levette a szivarja végéről a hamut, a hamutartóba tette a füstölgő rudacskát, és összefűzte a mellén a karjait.

A türelmetlenség biztos jele. Az ezredes érezte, ideje valóban a tárgyra térni.

– Ismeri a Tűz anyagösszetételi listáját, tábornok?

– Persze. Hivatalosan azt terjesztik róla, hogy az idegenek szuperpempőjéből készül, de valójában más is van benne. Szuperpempő, amihez hozzákevernek egy-két cseppet az anyakirálynő extra pempőjéből. Az egész egy forrásból ered: attól a királynőtől, amelyiket sikerült az atombombákkal elpusztítanunk. Ezt az anyagot máshol nem lehet beszerezni. Ennek a keveréknek már egy parányi dózisa is serkentőleg hat az emberi idegrendszerre, persze pozitív irányban.

A hamutartóban maradt szivar lassan kialudt. A tábornok nem törődött vele.

– Pontosan így van. De bármilyen apró dózisokban is adagolta a kapszulákba, a Neo-Pharm, a szer gyártója egyszercsak kifogyott az alapanyagból. Szintetikus úton is megpróbálták előállítani, de az

eredmény és a hatás már nem volt olyan egyértelmű, mint az eredeti drognál. Mellesleg még ehhez is szükség van az anyakirálynő pempőjének néhány molekulájára.

A tábornok elvigyorodott.

– Nem is csodálom, hogy elfogyott a pempőjük. A legtöbb dögöt már átküldtük a pokolba, hogy ott verjenek tanyát!

– Igen, nagyon jó munkát végeztünk, és még jobbat az újjászervezés során. De azt hiszem, ez egy kicsit háttérbe szorít minket... a hadsereget. Nem tudom tényekkel és számokkal bizonyítani, de az biztos, hogy most, mikor az ellenség tulajdonképpen megsemmisült, a kormány az újjáépítésbe és az ürbe öli a pénzét. Most, hogy a hadsereg elvégezte a munkáját, ugyanott tartunk, mint valamikor. Nem becsülnék meg minket. Csak annyi támogatást kapunk, hogy a legszükségesebb modernizációkat végrehajthassuk.

A tábornok szürke szemei dühösen felizzottak. Ez a téma fájó pontja volt minden hivatásos katonának. A tábornok bekapta a csalit, és Marshallnak már csak annyit kellett tennie, hogy kifogja.

– A közvélemény is egyre háborúellenesebb. Azt hiszem, ez az erő iránti történelmi bizonytalanságból adódik. Mintha a médiák úgy gondolnák, ha a seregnek békeidőben is túl sok hatalma van, a végén még elfoglalja a kormány helyét. Ezért aztán átesnek a ló túlsó oldalára. A hadsereg egyre gyengül, és amikor az országnak újra szüksége lesz ránk, felkészületlenül dobnak majd minket a harc kellős közepébe... És akkor veszíteni fogunk. Ezek történelmi tények, tábornok.

A tábornok a dühtől eltorzult arccal bólintott. Felemelte a szivarját, és a szájába vette. Marshall készségesen újra tüzet adott.

– Mit tehetünk ez ellen? Nem szerezhetjük meg a gyárakat, hogy új, tökéletesebb felszerelést állítsunk elő magunknak. Tehát...Miért ne hozhatnánk létre új, tökéletesebb katonákat?

Burroughs tábornok gyanakodva hunyorgott.

– Hogyan? Szintetikusokat? Kibernetikusokat? DNS készítményeket? Ezek is mind nagyon sokba kerülnek, Marshall.

Az öregfiú nem követte az ezredes gondolatmenetét. Burroughs

időnként olyan nehézfejű tudott lenni, akár egy bika. De ha az ember a helyes irányba fordítja a bikát, már csak annyit kell tennie, hogy felül a hátára, jól megkapaszkodik, és az állat elviszi oda, ahová csak akarja. Marshall éppen ezért eszelte ki ezt a színjátékot. Az ilyen esetekben éppen az efféle játékoknak van a legnagyobb jelentősége.

Marshall elmosolyodott.

– És mi lenne, ha darabját már egy maréknyi pénzért is megtudná csinálni, tábornok?

Burroughs tábornok hangosan felröhögött.

– Nem tollas a hátam, ezredes. – A tábornok a füsttel együtt egy hitetlenkedés felhőt is kifújott magából.

Marshall a karórájára pillantott. Az előadás szereplői hamarosan a elkészülnek.

– Tábornok, ha lenne szíves kilépni az erkélyemre, akkor tanúja lehetne egy kis demonstrációnak. Nagyon szeretném, ha végignézné az embereim előadását.

Burroughs megvonta a vállát.

– Itt vagyok. Elszívtam a szivarját, és meghallgattam érdekes képtelenségeit. Fel kell hívnom rá a figyelmét, hogy ezt a kis kutatást azon az állami pénzen végezte, amivel én vagyok köteles elszámolni. Azt hiszem, most olyan helyzetet sikerült teremtenie, amiben valójában nem sok választási lehetőségem maradt. – A kezébe fogta a füstölgő szivart, és durván az ezredes orra felé bökött vele. – De mégis hadd jegyezzek meg valamit, ezredes. Nagyon örülnék, ha azt kellene végignéznem, hogy az adófizetők pénzét egy valóban komoly dologra használta fel.

– Természetesen így van, uram. – Marshall felállt, az egyik oldalfalhoz lépett, melyen ízlésesen elrendezve háborús emlékek, fegyverek és felszerelési tárgyak függtek. Az energiatöltő egységről leemelt két elektronikus messzelátót, az egyiket átadta a tábornoknak, majd a félrecsúszó üvegajtóra, és a mögötte elterülő nyitott tetejű udvarra mutatott.

– Jöjjön, tábornok, és akkor mondja el a véleményét, miután ezt látta.

A "balkon" tulajdonképpen egy lépcsősorokkal egybeépített átjárórendszer része volt, ami összekötötte egymással a Quantico néhány újonnan épült irodáját, barakkját, és raktárépületét. Mögötte, a horizonton obszidián színű felhők gyülekeztek. Vihar készülődött.

Semmi szokatlan nem volt már ezekben a viharokban, Marshall testén mégis remegés futott végig a látványtól. Az időjárás sötét serege, a háború után hátramaradt fantomkatonák, a felhők gyorsan masíroztak feléjük, de az ezredes látta, érkezésük előtt még marad idő a bemutatóra.

Marshall felemelt az íróasztaláról egy kis adó-vevő készüléket, és a tábornokkal együtt a balkon szélére lépett. Marshall a korlátnak támaszkodott, és lemutatott az alattuk lévő udvarra. Néhány méternyire tőlük már ott várakoztak a kiválasztott emberek.

A tábornok felmordult.

– Én csak egy csapatnyi lézengő katonát látok.

– Ha szemügyre venné azt a közlegényt, aki ott, abban a sarokban egyedül várakozik, uram...

Burroughs bosszúsan dörögve a szája sarkába tolta a szivarját, a szeme elé emelte a messzelátót, és a fókuszváltó gombra tette az ujját.

– Nincs rajta semmi különös. Habár, egy kicsit véznának látszik.

Marshall is a távcsövébe nézett. Igen, ott volt az a szerencsétlen, és éppen olyan gyámoltalannak látszott, mint mindig. Csenevész és buta. Nagy az ádámcsutkája, aprócska az agya. Marshallnak – aki szenvedélyesen gyűjtögette a XX. század közepéről származó emlékeket – mindig az egyik Edgar Bergen-féle báb, Mortimer Snerd jutott róla az eszébe.

– Az ott Willie Pinnock közlegény, és ha szabad ilyet mondanom, az ön pazarlással kapcsolatos megjegyzése az ő esetében valóban igaz. Pinnock közlegény alig tudta végigcsinálni a kiképzést. A reflexei lassúak, az IQ-ja alacsony. Még a konyha- és a latrinaszolgálatot is alig tudja ellátni... Vagyis, azért nem rúgtuk

még ki, mert ez a két dolog azért megy neki.

– És mi olyan különleges ebben a közlegényben?

– Egy pillanat. Rögtön meglátja. – Marshall bekapcsolta az adó-vevőjét. – Glen tizedes! Hall engem?

Az egység hangszórójából egy reccsenés, majd a tizedes válasza hallatszott.

– Vétel. Hallom, ezredes úr.

Marshall az udvarra, egy láda tetején álló alakra, a féljük integető tizedesre mutatott.

– Ő lesz a versenybíránk, tábornok – mondta, és újra megnyomta a készüléke gombját. – Tizedes, kezdjék meg a bemutatót!

– Igen, uram! – reccsent a válasz.

Glen, a keménykötésű, értelmesnek tűnő tizedes felemelte jelzőlámpáját, és az udvar másik vége, a közlegény felé villantott. Pinnock nem jelzett vissza. Glen újra villantott egyet, de ezúttal sem kapott választ.

Burroughs tábornok rosszállóan felvonta az egyik szemöldökét.

A fenébe, gondolta Marshall. Ha kudarcot vallunk, a tábornok szétrúgja a seggem...

– Mi a baj azzal a katonával? – ordított az adó-vevőjébe.

– Már megint visszahúzódott a saját kis világába, uram.

– Akkor rántsák ki onnan, és kezdjék meg végre a bemutatót! A tábornok úr nem ér rá egész nap.

– Igen, uram – felelte Glen, és gyorsan az álmodozó Pinnock közlegényhez ügetett. A pipogya alak vállára csapott, és az örült kiképzőtisztek szokásos módján rávicsorgott. Marshall még a távcső nélkül is jól látta, ahogy Pinnock felugrik, megfordul, és egész testében remegve az ordító tizedesre néz. A közlegény végül bólintott, Glen pedig visszafutott a megfigyelő állásába.

Pinnock tétovának tűnt, és látszott rajta, hogy fél az előtte álló feladattól. A gyakori ója zsebébe csúsztatta a kezét, és kivett belőle valamit.

– Közelítsen rá a kezére, uram – javasolta Marshall. – Fontos, hogy mi van nála.

- Egy tégely... Az a drog... Xeno-energia.
- Igen uram, pontosan.

Pinnock mély lélegzetet vett. A fal felé fordult, mintha valami szégyenletes dolgot kellene megtennie, és közben reszkető ujjával rövidre nyírt szőke hajába túrt. Kinyitotta a tégelyt, a tenyerébe szórt, majd víz nélkül lenyelt három tablettát. Megmerevedett, és jól láthatóan megremegett.

- Nem úgy néz ki, mintha élvezné a dolgot.

– Nem, uram. Ha megengedi röviden jellemzem a közlegényt. Pinnock szelíd fickó, agresszivitásra való hajlama minimális. Adrenalin szintje alacsony, és még akkor sem dühödik fel, amikor a társai időnként megtréfálják és ugratják. Általában mindig őt választják ki céltáblának. Talán ezért, mert mindenki lenézi és undorodik tőle.

- És a közlegény semmi ellenállást sem tanúsít.

– Egyetlen ilyen jelentés sem jutott el hozzám. Marshall az órájára nézett. Azért adott parancsot a megnövelt dózis bevételére, hogy a kísérleti alany véráramába jutó szer minél gyorsabban kifejtsen a megfelelő hatást. Nem szerette volna, ha a tábornok türelmetlenkedni kezd. Az eredménynek a lehető leghamarabb meg kellett mutatkoznia, mert félt, hogy Burroughs ráun az egészre, és egyszerűen elmegy, így csak egyetlen percet kellett várniuk.

- Glen! Következő lépés!
- Igen, uram!

Az ezredes jelt adott a várakozó csoportnak. A katonák laza alakzatba rendeződtek, és úgy indultak a magányos közlegény felé, mint ahogy egy csapatnyi mogorva fuvaros megy a főnökéhez. Természetes fickók voltak valamennyien, izmaikat sziklakeményre edzették az állandó gyakorlatozások során. Marshall hallotta, ahogy menet közben egymást ugratják. Nem volt náluk fegyver, csak az ökleiket használhatták. Az ezredes nem szerette volna, ha Pinnock, vagy bármelyik másik katona komolyabb sebet szerez. Egy kicsit verjék össze egymást, de semmi több. Egy-két vörös monokli, és kész. Ezeknek a bikáknak most úgyis olyasmivel kell szembenéznük, amire egyáltalán nem számítanak.

A csapat legelején haladó hústorony Pinnock elé lépett. Megmarkolta a vállát, és maga felé fordította. Elhangzott néhány mocskos szó, a katona egy-két obszcén mozdulatot is tett, de Pinnock semmire sem reagált. Egy másik óriás is a közlegény elé állt, és jól mellbe lökte. Pinnock hátra tántorodott, de még mindig nem tett semmit. Igaz, nem is alázkodott meg az erősebbek előtt. Ez jó jelnek ígérkezett.

Pinnock mögött felmordult valaki, és a következő másodpercben már a földön találta magát. Az izomgolyó odaugrott, és egy gyors ütéssel mért a feltápáskodni készülő közlegény testére. Pinnock elterült. Ekkor a csapat tagjai közül a legalacsonyabb, egy patkányképű fickó lépett melléje, és egy jókorát rúgott a közlegény hátába.

– Mi a franc történik itt? – kérdezte a tábornok. – Ez abszurdum!

Marshall egyre idegesebb lett. Pinnocknak már rég reagálnia kellett volna. Lehet, hogy az egész bemutató egy nevetséges botrányba fullad?

A patkányképű férfi gúnyosan mosolyogva még egyet rúgott a közlegénybe, és most nem lépett rögtön hátra, mint az első esetben. Vigyora ijedt grimasszá változott.

Valami csattant. Egy éles kiáltás hallatszott, és a patkányképű teste könyék magasságban hátra repült. A barakk fémfalának csapódott, és vörös vérsávot húzva maga után ájultan a földre rogyott.

A hústoronyok hátrébb húzódtak.

Pinnock közlegény talpra szökkent.

– Mi a szent szar ez? – suttogta Burroughs tábornok.

Mindkét tiszt a szeme elé kapta a távcsövét.

Pinnock szemeiben vad tűz lobogott.

– Három tablettát vett be a Tűz szintetikus változatából – mondta Marshall, és a szájához emelte az adó-vevőjét. – Oké, Glen, a fiúk fékezzenek meg a közlegényt.

A tizedes parancsokat ordított. A döbbszent férfiak újra előre léptek, de ezúttal már jóval óvatosabban mozogtak. Jó katonák voltak, és teljesíteniük kellett a kapott parancsot.

Körülfogták Pinnockot. A küzdelem eldőntöttnek látszott. Nyolc kemény fickó egy ellen. Egyértelmű volt, hogy lefognák a közlegényt, megkötözik, és hagyják, hogy kiégjen belőle a hirtelen támadt energia.

– Genetikai vizsgálatnak vetettük alá az embereket – magyarázta Marshall. – Kiderült, hogy mind közül Pinnock reagál legérzékenyebben a drogra. Természetesen senki sem tudja, hogy valójában mi történik, sőt, azt sem, hogy minek kell történnie. Egyes esetekben a szer semmilyen hatást sem váltott ki a vizsgált személyből. Pinnock bizonyult a legmegfelelőbb kísérleti alanynak.

– A fiúk túlerőben vannak... – mondta a tábornok. – De mi történik ott? Ez elképesztő!

A két tiszt újra felemelte a távcsövét, és tátva maradt a szájuk a csodálkozástól. A közlegénynek nem csupán viselkedésében, lelkiileg változott meg. Mintha az egész teste átalakult volna. Mintha felpumpálódtak volna látens izmai, és az arca is eltökélt, határozott lett. És a szemei...

Pinnock elkapta a hozzá legközelebb lévő embert, elképesztő gyorsasággal és könnyedséggel felemelte, és hátra lökte. A katona öt másik társát verte le a lábáról.

...és azok az égő szemek! Pinnock arca a gyűlölet és a düh maszkjává torzult.

Mortimer Snerd Superman-né változott...

– Bámulatos! – mondta ki Burroughs tábornok Marshall gondolatát. Fogalmuk sem volt róla, hogyan...

Pinnock nem hagyott időt ellenfeleinek, hogy felálljanak. Közéjük vetette magát, ütött és rúgott. Vércseppek fröccsentek a levegőbe, sikolyok és hörgések hallatszottak.

Talán nem kellett volna három tablettát bevetetni vele...

Az ezredes adó-vevőjéből Glen üvöltözött, de Marshallnak nem is volt szüksége a készülékre, hogy hallja az udvaron álló tizedes kétségbeesett hangját.

– Ezredes! Nem tudjuk megfékezni Pinnockot!

Pinnock az egyik nagydarab katona hátára ugrott, és megmarkolta a nyakát. A férfi megpróbálta levenni magáról, de

hiába. Az eszeveszett közle-

fény megragadta, és oldalra csavarintotta a fejét, les, pattanó hang hallatszott, vér fröccsent az eltépett artériából, és a katona törött nyakkal zuhant a földre. Pinnock kis híján letépte a fejét.

A katonák döbbenten bámultak társuk testére, és hirtelen fogalmuk sem volt róla, mit kellene tenniük. Végül megfordultak, és menekülni próbáltak.

Pinnock halálfejként vigyorogva kettejüket mégis elkapta. Irtózatossággal egymáshoz vágta a két ember fejét, majd egy harmadik katonát is utolért. Ezt is leütötte.

Talán, gondolta Marshall ezredes, nem ilyen katonát kellett volna választanom, akiben ennyi elfojtott harag rejtőzik...

– Ezredes! – hallatszott az adó-vevőből. – Pinnock megőrült! Fegyveresekre van szükségünk, és...

– Ó, istenem! – kiáltotta a tábornok. – A tizedes mögött...!

A szelíd közlegényből tébolyodott átokfutóvá vált katona a tizedesre vetődött, kikapta a kezéből a rádiót, és addig verte vele a férfi fejét, míg az arca véres péppé nem változott.

Marshall ezredes nem sokáig maradt tétlen. Rádióját átváltotta egy másik csatornára, és üvöltve erősítést kért. Fegyveres erősítést. Pedig semmi sem utalt rá, hogy a bemutató ennyire elfajulhat...

Két katona rohant be az udvarra. Az egyikük egy gépfegyvert, a másik egy gránátvető karabélyt tartott a kezében.

A hirtelen támadt füstfelhő, a robbanások és a golyózápor, az egyik lövedék ütötte seb, és egyik karja egy részének elvesztése ellenére Pinnocknak valahogy sikerült megkaparintania a géppisztolyt. Azonnal megölte a két fegyverest.

Marshall ezredes elborzadva látta, hogy a vérző és égett, a droggal felserkentett őrült lassan körbefordul. Mint egy gladiátor, aki végignézi áldozatain – és tekintetével közben az uralkodót keresi...

– Krisztusom! – kiáltott fel Burroughs tábornok. – Ránk néz!

...és de nem azért, hogy dicséretet kapjon.

– Tábornok! Gyorsan! Vissza az irodába!

Alig tettek meg egy lépést, máris golyózápor koppant a fejük

felett, és Marshallra apró betondarabkák zuhogtak, Kétrét görnyedve átrohantak az irodába vezető ajtón. Mögöttük szilánkokra robbantak az üvegablakok. Burroughs az íróasztal mögött keresett fedezéket, Marshall pedig a falon függő fegyverekhez ugrott. Az egyik tartókarról leemelt két megtöltött, félautomata, Hyper géppisztolyt, és egyiket áthajította a tábornoknak.

– Már évek óta nem használtam ilyen! – morogta Burroughs.

– Figyeljen! – Marshall elkattintotta a fegyver biztonsági zárját, a lengedező függönyökhöz rohant, fedezékbe bújt, és megeresztett egy sorozatot a közeledő őrült felé. Nem találta el, de már ráérezett a dologra. Ahogy az ajtón bezúduló golyóáradat letépte a falakról a képeket és az okleveleket, Marshall hasra vágódott, és egy-két rövidebb sorozattal fedezve magát hátra húzódott.

Egy percnyi csend után Pinnock úgy masírozott be az irodába, mintha valóban ő lenne Superman. Biztos kézzel tartotta a fegyverét, és olyan szélesen vigyorgott, hogy szája első pillantásra egy baltával felhasított sebnek tűnt. Egyik szeme helyén egy véres lyuk tátongott, de a másik úgy csillogott, akár egy darab gyémánt. Az arcán vérpatakok csorogtak, testének egyik oldala pedig megégett. Úgy emelte fel a géppisztolyát, mintha egy felfegyverzett, őrült zombi lenne.

Burroughs közben rájött, hogyan kell használni a Hypert, és leadott egy sorozatot. Csak néhány golyó találta el a célt, a többi a falba csapódott. Pinnock hanyatt vágódott. Kizuhant a balkonra, de vasakarattal és a drogtól égő aggyal máris nekilátott, hogy feltápászkodjon.

Marshall újra lövésre emelte a fegyverét, de hiába rántotta meg a ravaszt, az elsütőszerkezet megakadt. Nem vesztegette rá az időt, hogy megjavítsa. Elhajította a használhatatlan géppisztolyt, és az egyik állványhoz ugrott. A hozzá legközelebb lévő fegyver egy páncélöklől volt. Marshall felemelte, a kezébe kapott egy lövedéket, a helyére csúsztatta, és az egyik szék mögé vetődött. A következő pillanatban Pinnock harmadik sorozata végigdöngötte a falat.

Egy másodpercnyi szünet... Lehet, hogy elfogyott Pinnock

muníciója? Kell, hogy kiürüljön a tára!

Marshall lenyomta a páncélöklől biztonsági reteszét, a kijelzőkre pillantott, és hálát adott az égnek, hogy nem hagyta abba a lögyakorlatokat. Felemelte a mini páncélöklől rövid csövét, és egy másodperc tört része alatt befogta a célt.

A füstölgő, égett hús szagot árasztó Pinnock közlegény még mindig vigyorogva elindult felé. Ép szeme halálos fénnnyel csillogott.

Marshall meghúzta az elsütő billentyűt.

A lövedék kivágódott a csőből, a közlegény mellkasának csapódott, egészen a balkon ajtajáig maga előtt tolta a testét, majd felrobbant. A közlegény a fegyverével együtt apró darabokra szakadt. Semmi, még egyetlen égett bakancs sem maradt meg belőle.

Marshall lélegzet után kapkodva a padlóra rogyott. Teljes kudarc! Katasztrófa! Ezek után egészen biztos, hogy nem számíthat a tábornok támogatására. Sőt, szerencséje lesz, ha nem minősítik vissza, nem fokozzák le, és nem vezénylik át Észak-Alaszkába, hogy felszámoljon valamilyen xeno-bolyt...

Burroughs tábornok óvatosan kidugta a fejét az íróasztal mögül. Az egyenruhája elszakadt, szemei elkerekedtek a döbbenettől. Végigmérte az egész balkont beborító véres húscsfatokat, Pinnock közlegény maradványait, és lassan elmosolyodott.

– Azt hiszem, ezredes, nem ártana további vizsgálatoknak is alávetni ezt a drogot. De kérem, akkor tegye, amikor én már nem leszek a közelben!

4.

A háború jó üzlet.

A háború még jobb üzlet, mikor már vége van. Különösen akkor, ha olyan óriási mértékű pusztítással jár, mint amilyennel az idegenek inváziója. Mikor az emberiség legyőzte ez ellenségét, rá kellett döbbsennie, hogy a legtöbb város elpusztult. De mint például Londonban, a II. Világháború során lezajlott náci légitámadások után, ez nem feltétlenül volt rossz dolog. Persze akkor számos értékes és kitűnő épület is összedőlt – de megsemmisültek a mocskos dokkók, és azok a régi házak is, melyeket már évekkel korábban le kellett volna bontani.

A pusztulás következménye az újjáépítés és egy jobb, szebb város lett.

Ugyanez volt a helyzet az idegen megszállás után is.

Nézzük például New Yorkot, pontosabban Manhattant. Éveken keresztül rohadt, az útjai és metróvonalai a pusztulás szélén voltak. Az idegenek megsemmisítését követően rengeteg rom és még több sérült építmény maradt hátra. Nem mindenhol volt ez így. Los Angeles például még mindig egyetlen füstölgő romhalmaz, egy csatatér volt, ahol az idegenek még jónéhány fészket fel kellett számolni. De a Nagy Almának, New Yorknak már csak egy nagyszabású rekonstrukcióra volt szüksége.

Az Egyesült Államok gyenge, de még mindig létező kormánya két tradicionális fegyvert is bevetett az új harcban: a szabad vállalkozást és az addig érvényben lévő szabályok eltörlését. Bármelyik vállalkozó, vagy bármelyik cég, aminek elég erős volt hozzá a gyomra, megkapta a jogot, hogy beszálljon a romokkal az újjáépítésért vívott küzdelembe.

Egy Daniel Grant nevezetű embernek nem csak a cége és a szándéka volt meg ehhez, de a gyomra is vasból volt, az idegei platinából, és ezen felül még kiváló üzleti érzékkel is rendelkezett.

Manhattan tornyai ismét ragyogtak, és az East River meg a Hudson fölött újra ott feszültek a fenséges hidak. A földalatti

útvonalakat megtisztították, az idegen lényeket pedig egytől-egyig kiirtották. Igaz, még mindig maradt néhány kártékony állat, néhány élősd. Például a patkányok mindent túléltek. A Daniel Grant-féle patkányok-

Annak ellenére, hogy elegáns East Side-i rezidenciája csak tíz háztömbnyi távolságra volt a híres Grant Toronytól, Daniel Grant mindig a robotsofőrök által irányított hatalmas limuzinjai egyikén vitette magát munkába.

Az embernek ügyelnie kell a látszatra.

Az üzleti sikerek eléréséhez hatalomra van szükség, a csillogás, az illúzió és a pompa pedig segít megszerezni a hatalmat. Amikor az ember bankszámláján esetleg már csak egy negatív előjelű számjegy szerepel, a csillogás, az illúzió és a pompa még mindig megmarad.

Daniel Grant gondosan ügyelt rá, hogy mindig a főbejáraton át menjen be a toronyházába, és így a helyi médiák tanúi lehessenek érkezésének.

Üde, tavaszi nap volt, ezért Grant lehúzta a limuzin ablakát, és menet közben szemügyre vette a toronyházát. Óriási épület volt. Egy szikrázó, a sziget híresen kemény, sziklás talajából kiemelkedő, és az ég felé nyúló, obszidián oszlop... A Grant Torony mellett a környék minden építménye eltörpült. A régi felhőkarcolók némelyike még mindig romos állapotban volt, és ettől Daniel Grant közöttük álló tornya úgy nézett ki, mint egy kisvárosi temetőben álló merész ívű emlékmű. Grantnak elég volt rápillantania, és máris Vezérnek, a Hegy Királyának, New York hercegének érezte magát.

– Szép nap ez a mai, és gyönyörű felhőkarcolóm... Nem igaz? – kérdezte a félhomályos limuzin ülésének szélére húzódott nőtől.

Candy (vagy talán Bambi?) épp hogy csak felpillantott a púderdoboz tükréből.

– Igazán lenyűgöző, Mr. Grant. – Végigmérte a földből kimeredő, egyenesen álló magas épületet, bólintott, és hamiskásan kacscintott egyet. – A múlt éjszaka jut róla eszembe.

A nő kinyújtotta hosszú, karcsú lábát, és szelíden megérintette

vele Grant bokáját.

Grant elmosolyodott. Elégedett volt saját férfiasságával, és elégedett volt ezzel a parfüm- és feminitásfelhőkbe burkolózó szőke csinibabával is, akivel a de rigueur pezsgő, kaviár és vakuvillanások után az éjszakát töltötte. Remélhetőleg a night clubban készített felvételek egy teljes hónapig szerepelni fognak a Fürkész hasábjain. Nem árt, ha a konkurencia azt hiszi, hogy annyi pénze van, hogy két kézzel szórhatja. Persze ez nem volt igaz, de pletykalapok firkászait szerencsére jobban foglalkoztatta az, hogy milyen ruhában, milyen nővel jelenik meg, mint az, hogy mekkora összeg szerepel a csekkönyveiben.

– Te is nagyon jó voltál, édes – mondta Grant miközben a limuzin puhán begördült a G.T. elé.

– Ugye nem felejtet el a számomat, Danny?

Grant a mellére csapott.

– A te számod örökre bevéssződött a szívembe, kicsim. – Elővett egy mikrokredit-kártyát, beállította rajta az aznap felhasználható maximum ötszáz kredit értéket, és a nő kezébe nyomta. – Menj, vegyél magadnak valami szépet, cukorfalat!

– Ó, Danny, köszönöm!

Grant arcát egy pillanatra beborították a hálás nő ajkai és mellei.

– Talán elmehetnél a Lipshitz and Garfunkel-hez Brooklyn Heights-be, édesem. Az autó odavisz, aztán majd szépen hazaszállít. – Grant fontoskodóan kihúzta magát. – De tizenkettő-harminckor szükségem lesz rá. Egy nagyon fontos találkozóra kell mennem.

Valójában az egyik ügynökségén keresztül már rég bérbe adta a limuzint, de egy fontos embernek úgy kell viselkednie, mintha maximálisan kihasználná a kocsiját.

– Nem probléma.

– És ne felejtset el, mit kell tenned, ha bármilyen idegenekre utaló jelet találsz.

A nő fontoskodva bólintott.

– Felhívlak téged!

Grant most valahogy kellemetlenül élesnek, szinte metszőnek

hallotta a hangját, és ahogy kinyitotta a kocsiját, és egy napsugár a nő arcára esett, már nem is találta olyan vonzónak, mint este, gyertyafénynél.

Nem valószínű, hogy valaha is látni fog akár egy idegent is. De az ember soha sem tudhatja...

– Helyes, drágám. Csodálatos volt az éjszaka. Bárcsak soha ne lett volna vége! De tudod, még a milliárdosoknak is kell dolgozniuk... Talán még keményebben, mint a többi embernek! – Grant óvatosan kiszállt a kocsiból, és ügylet rá, közben nehogy összegyűrődjön a nadrágja. – Ciao, bébi!

A nő egy cuppantott egyet búcsúzóul, és következő pillanatban kattogni és villogni kezdtek a limuzin köré gyűlt fotósok gépei. Grant ügyesen félrehúzódott, hogy egy-két felvétel megörökítse a nő dekoltázsát és szőke fürtjeit (az ex-felesége és az irigyei számára), majd becsapta az ajtót.

A robot-limuzin elindult a Brooklyn Heights, és az olcsó áruház felé, ami melleleg Granté volt. Szerencsére Candy (Bambi?) túl buta volt ahhoz, hogy tudja mi a különbség az új és a felújított áruk között.

Daniel Grant körbefordult, hogy üdvözölje érkezése krónikásait, és közben megpróbált bosszúsnak látszani.

– Hát az embernek már egyáltalán nem lehet magánélete? – mormolta, és megigazította a nyakékét, hogy minél feltűnőbb legyen majd a képeken. A tőle megszokott módon most is elegáns volt. Méretre készített teveszőr kabátja alatt remekbe szabott öltönyt viselt. Ruháinak redői, színe, formája kitűnően illett széles állkapcsához, domború, magas homlokához és acélkék, átható tekintetű szemeihez. Még a haját, minden egyes tincset is úgy rendezte el, hogy a lehető legfotogénebb legyen.

Grant meglepődött. Rendszerint csak egy-két ember várt rá, hogy készítsen róla néhány felvételt és feltegyen egy pár kérdést. Ezen a napon azonban egy tömeg fogadta.

A szeme sarkából megpillantott egy régi kérdéssel előhozakodó, még ismeretlen riportert.

– Mr. Grant! Mivel magyarázza bámulatos sikereit? Mi a titka?

Grant megtorpant, és úgy emelte fel a kezét, akár egy bosszús, ámde türelmes uralkodó, aki valamilyen fontos bejelentést akar tenni. Automatikusan átváltott a "szónok üzemmódra", és lelki szemei előtt megjelentek a lehetséges válaszokat tartalmazó táblázatok. Az A és a B oszlopból választotta ki a legmegfelelőbbnek talált feleleteket.

– Nincs semmi titkom. Mindent annak köszönhetek, hogy megfogadtam egy régi közmondást: "Az ember minden nap tanulhat valami újat".

Hú! Hát ez meg mit jelent? Mindenesetre átkozottul jól hangzott.

– Mr. Grant, mi az oka annak, hogy szakított legutolsó feleségével?

– Nincs mit mondanom.

– Igazak azok a híresztelések, hogy politikával is foglalkozni akar?

– Természetesen nem.

Grant szerette az efféle kérdéseket. Elég, ha az ember határozott, de az égardta világon semmit sem jelentő választ ad rájuk.

– Ki volt az az ifjú hölgy, aki a kocsijában ült?

Grant szája önelégült mosolyra húzódott.

– Az egyik barátom.

– Igaz, hogy üzleti birodalma bajban van?

Grant meglepődést színlelt.

– Hát ezt meg hol hallotta?

– Mr. Grant, van valamilyen válasza az új csodaszerének állítólag halálos mellékhatásairól szóló híresztelésekre?

Hoppá! Ideje átváltani a C oszlopban lévő válaszokra!

Mivel semmi megfelelőt sem talált, Grant rögtönzött.

– Még nem értesültem az esetről.

Ez ugyan hazugság volt, de valóban nem hitte el, hogy a "csodaszer" halálos mérge lenne. Ám egy ilyen a rögtönzött sajtótájékoztatón nem volt rá mód, hogy bonyolult etikai és biokémiai fejtegetésekbe bocsátkozzon.

– A legteljesebb mértékig megbízom az alkalmazottaimban. Ez

különösképp vonatkozik a Neo-Pharmnál dolgozó embereimre.

Néha valóban csak a régi, jól bevált módszerek segítenek. Mondj olyasmit, amivel eltereled a figyelmüket. Grant képes volt rá, hogy egy ehhez hasonló kérdés-felelet játék során olyan sokáig beszéljen a semmiről, hogy a végén a riporter már a saját nevére is alig emlékezett, nem hogy az eredeti kérdésére.

Sikerült kitérnie az egyenes válasz elől, de a kérdés olyan témát érintett, amire még nem voltak meg az előre kidolgozott válaszai. Ideje volt megkezdeni a visszavonulást.

Grant sarkon fordult, újra elfoglalt üzletemberré változott, akinek magán kell viselnie a gazdagsággal járó nehéz terheket, és mégsem hallva a további, megállás nélkül záporozó kérdéseket, faképnél hagyta a riportereket. Áthaladt az egyenruhás, napszemüveget viselő örök között, és belépett az épület kapuján. Közben intett a két bikanyakú férfinak, állják el a firkászok útját, és vessenek véget további faggatózásuknak.

Grant belépett a márványfala előcsarnokba, és speciális turbóliftjéhez sietett. Arcát egy kis ablak elé tartotta – retina vizsgálat –, és közben a szerkezet egyik nyílásába dugta a hüvelykujját – egy gyors DNS azonosítás. Ilyen politikai és gazdasági helyzetben az ember soha sem lehet elég óvatos.

Ahogy a fülke ajtaja bezáródott mögötte, megnyomta az egyik gombot. A lift elindult az épület földalatti szintjei felé, ahol Grant legfontosabb cégének irodái és laboratóriumai voltak, ahová azt a vállalkozását telepítette, aminek sikere az üzleti élet sztratoszférájába röpítette. A lift a Neo-Pharm felé száguldott.

Mikor Grant üzenetet küldött a Béta Centauri kolóniáján élő szüleinek, hogy a tőlük kapott pénzt egy alig ismert gyógyszergyár megvásárlására fordította, az apja a cégneve hallatán először azt hitte, hogy farmot vett, majd – ki tudja miért – arra gondolt, hogy fia meghalt. Grant egy régi, a kolónián élő barátjától megtudta, az öreg csak megvonta a vállát, és gyorsan töltött magának egy újabb pohárral. Szerencsére Grant anyja még egyszer visszajátszotta az üzenetet, és mielőtt ő is töltött volna magának, még sikerült teljes egészében megértenie. Ezután óriási ünneplés következett: a bár

összes vendégét meghívták egy italra, és percek alatt tökrészegre itták magukat.

Természetesen a Grant családtól ezt már mindenki megszokta. Annyit ittak a New Town bárban, hogy Grant apja – csupán csak azért, hogy minél kevesebbe kerüljön szenvedélyük – megvette az egész kócerájt. Daniel Grantnak annak idején néhány üveg konyak elfogyasztása közben sikerült rábeszélnie az öreget, adjon neki kölcsön egy nagyobb összeget. Ahogy egymás után gördítették le a feleseket, Daniel elmagyarázta, hogy az idegenek által tönkretett Földön az újjáépítés időszakában elképesztő lehetőségek kínálóznak majd, és egy vállalkozó szellemű, ötletes ember óriási hatalomhoz juthat. Az öreg Grant nem bízott igazán fia tervében, de mivel annyi pénze volt, hogy azt sem tudta, mit kezdjen vele, engedett az unszolásnak.

– Adj kölcsön, papa – mondta Daniel –, és megmutatom, mire vagyok képes.

Az átutalás megtörtént, és az egyik földi bankban, Daniel Grant számláján még azelőtt megjelent az összeg, hogy az öreg Grant kijózanodott volna. Daniel késlekedés nélkül a Földre utazott.

Az Új Föld vad volt, izgalmas és dinamikus. Leginkább egy hamvaiból feléledő főnixhez lehetett volna hasonlítani. A bolygó kormányai mindent megtettek a fejlődés érdekében. Feloldották a korlátozásokat, a szabályokat és törvényeket pedig vagy átdolgozták, vagy egyszerűen csak figyelmen kívül hagyták. Létrejött az elképzelhető legszabadabb piac. Grant közben gondosan tanulmányozta a helyzetet, és végül rájött, a Föld lakóinak mire van – és mire lesz – leginkább szüksége. Gyógyszerekre. Fejfájás elleni aszpirinre, és keményebb szerekre a nehezebben kezelhető biokémiai problémák megoldásához. Serkentőkre és új anyagokra, amiktől egy kicsit jobb lesz a hangulatuk. Grant egy kis tudóscsapat segítségével nekilátott, hogy feltérképezze a biokémiai technológia új területeit.

Végül megvette a Pharmot.

A Neo-Pharmnak sikerült talpon maradnia, és Grant durva és erőszakos módszereinek, meg persze a törvények és etikai

szabályok hatályaon kívül helyezésének köszönhetően fejlőd esnek indult. Elképesztő összegek áramlottak keresztül rajta. Grant terjeszkedni kezdett, cégeket vett, és nekilátott birodalma felépítésének. Ingatlanokat, üzleteket, szállodákat, úrsiklókat vásárolt, sőt, még néhány játékkaszinót is vett. Daniel Grant gyorsan nagy hatalomra akart szert tenni.

Sajnos egyik vállalkozása sem bizonyult olyan eredményesnek, mint a legelső. A Neo-Pharmnak egyetlen más cége sem ért a nyomába, de még az is előfordult, hogy az N.P. által megtermelt nyereségéből kellett kiegyenlítenie a többi veszteségét.

Ha a Neo-Pharmmal történt volna valami, ha bekövetkezett volna valamilyen pénzügyi katasztrófa, melynek következtében le kellett volna állítani a Tűz, a legnépszerűbb termékük gyártását, az az egész gondosan felépített kártyavár összeomlásához vezetett volna.

És Grant képtelen lett volna eleget tenni bizonyos fizetési kötelezettségeinek.

A bukás nem csupán csődöt jelentett volna. Az ő feje volt a tét.

A francba, gondolta Grant ahogy az ajtó becsukódott mögötte. Az öregnek is visszafizettem a kölcsönt, megadom majd a többi tartozásomat is. És akkor még mindig meglesz a betevő falatom... Ha csak a torkomon nem akad.

Az ajtó sziszegve kitárult előtte. Ismerős, tompított fények világították meg a testét, orrába belemart a laborok savszagú levegője. Mint mindig, most is szinte a nyelve hegyén érezte az iszonyatos dögök ízét. Volt idő, mikor édesnek, pénzízűnek találta, de mostanára mintha már megváltozott volna...

Végigment egy keskeny függőfolyosón, ami a "gödör" fölött húzódott, melyben az asztalok és tartályok fölé hajolva az ezüstszerű védőruhába öltözött biokémikusok dolgoztak. A falak mentén átlátszó falú tartályok álltaig bennük dögök-egész dögök, félbe vágott dögök, dögszervek és dögcafatok.

És a körültekintő óvatossággal tárolt, pokoli döglé – a lények savas vére. Az anyag, ami elkerülhetetlenné tette, hogy a technikusok ebben a speciálisan leszigetelt gödörben dolgozzanak.

Ha valami esetleg elszabadult volna, a labort szükség esetén zsilipkapukkal le lehetett zárni, így az a bizonyos valami nem juthatott ki, hogy kárt okozzon – vagy embereket öljön.

– Mr. Grant! – kiáltott fel ijedten az egyik lent dolgozó technikus.
– Nincs magán a védőszkafandere!

– Akkor lehetőleg ne fröcsköljenek rám semmit, fiúk – mondta Grant egykedvűen. – Wyckoff bent van?

– Igen, uram. Az irodájában.

– Kitűnő. Mi a helyzet az ő vérével? Az is összeégeti az emberhúst?

– Eddig még nem történt ilyesmi, uram.

– Helyes. Akkor nem lesz szükségem védőruhára, ha bemegyek hozzá.

A sisakos fejek megremegtek, és a gödörben dolgozók riadtan egymásra néztek. Grant elvigyorodott. Csak hadd beszéljenek. Nem árt, ha félnek egy kicsit.

Közben átért a gödör másik oldalára, és belépett arra a folyosóra, ahonnan a cég tudósainak irodái nyíltak. Itt már illatosítókkal próbálták elviselhetőbbé tenni a levegőt, de nem sok sikerrel. A dögök átható bűzétől képtelenség volt megszabadulni.

Grant kopogtatás nélkül benyitott a "DR. PATRICK WYCKOFF" feliratú ajtón.

Az apró, gnómszerű ember egy nagy halom papír között kuporgott. Az egész helységet, még a komputert is beborították a szétszórt lapok. Wyckoff szeretett számolgatni és firkálgatni. Kitűnően értett a komputerekhez, de tervezgetései közben valamiért sokkal inkább előnyben részesített két ceruzát meg egy jegyzetömböt, mint az értékes csodamasinákat, melyeket azonban elengedhetetlenül szükségesnek tartott a munkájához.

A fénylő, kopasz fejű, egyenes orrú kis manóra hasonlító Wyckoff annyira belemerült a munkájába, hogy észre sem vette az ajtón belépő főnökét.

– Wyckoff! Hé! Ébresztő! Mit csinálna, ha egy dög lepné meg így, ahogy most én? – morogta Grant most-ingerült-vagyok hangon. Habár ez még rosszabb, tette hozzá gondolatban, mert én vagyok a

főnök, aki most dühöngeni fog!

A kis ember összerezett, és felnézett. A rejtett lámpák fénye megcsillant kerek, kólásüveg vastagságú szemüvegén. Egy pillanatig tátott szájjal bámult Grantra, majd magához tért.

– Jó reggelt, Mr. Grant! Nem számítottam rá, hogy ilyen korán megérkezik – mondta orrhangon.

Grant eléje állt, és az asztalra dobta az otthoni hírgépből megkapott, vékony plastikból készült újságlapokat. A vezércikkben a legutóbbi Tűz-botrányról tudósítottak.

– De számított rám, igaz, Wyckoff?

– I-i-igen, uram. Tudtam, hogy ha nem is jön el, fel fog hívni. Az az igazság, hogy már tegnapra, vagy tegnapelőttre vártam, hogy...

– Bízam benne, hogy az alkalmazottaim elvégzik a munkájukat... Hogy egyedül is elboldogulnak ezzel a nevetséges esettel. Éppen ezért nem számítottam rá, hogy amikor kilépek a kocsimból, rögtön egy mikrofont dugnak az orrom alá, és nekem esnek a Xeno-energia mellékhatásairól faggatózó riporterek.

Wyckoff szomorúan megrázta a fejét.

– Uram, a Xeno-energia tökéletes.

Grant pislogni kezdett, oldalra fordította a fejét, és úgy vizsgálta a tudósát, mintha arról akarna meggyőződni, hogy nem csupán egy egydimenziós képet lát.

– Mintha az embereknek nem ez lenne a véleményük. Mintha szerintük nem lenne tökéletes, Wyckoff!

– Pedig az, uram. Amint meghallottam a hírt, átvizsgáltam a készletünket. Talán nem tűnt fel önnek, uram, de a PR emberei elvégezték a munkájukat... – Wyckoff mintha közben visszanyerte volna magabiztosságát, bár látszott rajta, dühöngő főnöke jócskán megrémítette. – Kiadtak egy közleményt, hogy ezekben az esetekben hamisított Xeno-energiáról van szó, ami valóban rossz hatást gyakorol az emberi szervezetre. Közben mi megpróbáltuk feltárni a helyzetet, és azt hiszem, már tudjuk is, mi okozza a problémát.

– Akkor miért nem mondja el, ahelyett, hogy össze-vissza hebeg itt nekem?

– Uram, az aktív alapanyag...

– A királynődzsemre gondol?

– Hmm... A szuperpempőre. Mi így nevezzük. Az alapanyagot azoktól a független zsoldosoktól szerezzük be, akik a bolygón lévő fészkek felszámolását végzik. Jó pénzt fizetünk nekik azért, hogy mielőtt elpusztítják a bolyt, szerezzék meg nekünk a szuperpempőt.

– Igen, igen, ezt én is tudom...

– A Xeno-energia készletünk legnagyobb részével nincs is semmi baj. Ha egy nagyon kis mennyiségű közönséges pempőhöz hozzáadjuk az anyakirálynőtől származó szuperpempő egy-két molekuláját, olyan szert kapunk, amit megfelelő mennyiségben adagolva az emberekre biztonságos szerotonin serkentőként és stimulánsként hat, felfokozza az érzékeket és az idegek teljesítményét. Munkánk egyik része az, hogy megpróbáljuk mesterséges módon előállítani a két alapanyagot, a másik pedig az, hogy genetikai módszerekkel létrehozzunk egy olyan lényt, amely az idegenek jellemző viselkedésformáinak mellőzésével képes a két pempő termelésére. A szintetikus normál pempőt már bevezettük a piacra. A szokásos szuperpempőt adtuk hozzá, de az ezzel a módszerrel termelt anyaga felhasználók bizonyos százalékára negatív hatást fejtett ki. Sajnos még nem sikerült kiderítenünk, hogy miért.

– Mert maguk kivétel nélkül mind hülyék, azért!

Wyckoff elszomorodott. Fájdalmas kifejezés ült ki az arcára, és felsóhajtott.

– Lehetséges, hogy ezeket a mellékhatásokat meg tudjuk szüntetni, ha növeljük a szerben az anyakirálynőtől származó pempő arányát. De ha ezt megtesszük, nagyon hamar kimerül a természetes alapanyag készletünk. Talán valaki más jobban el tudná magyarázni a helyzetet, mint én. – Wyckoff előrehajolt, és megnyomott egy gombot. – Dr. Begalli, legyen szíves átjönni az irodámba! Kérem hozza magával azokat a kimutatásokat, amit nekem már megmutatott. Mr. Grant részletes tájékoztatást kér.

– Begalli? – kérdezte Grant.

– Igen, uram. A kutató, akit ön csábított át hozzánk a

MedTechtől.

Grantnak eszébe jutott az eset, és elvigyorodott.

– Ó, igen, az a dögszakértő. Elég sokba került, hogy most itt van... De megérte, mert ezzel a húzással sikerült egy kis borsot törnöm Foxnall orra alá!

– Igen, ebben biztos lehet, uram, és nekem elhiheti, valóban megérte. Begalli nem csak a lények genetikáját ismeri, de még soha sem találkoztam emberrel, aki ilyen óriási tapasztalattal rendelkezett volna. Amióta tudomást szerzett erről a... Hmm... erről a kis problémáról, tudósainkkal és komputerünkkel együtt elképesztő mennyiségű munkát végzett el.

Grant, aki egy perce még úgy érezte, dührohamot kap, most egyre kíváncsibb lett. Leült az egyik formafit székbe, és hagyta, hogy Wyckoff eléje Tegyen egy csésze nyugtató teát – ez is a Neo-Pharm készítménye volt, de szerencsére semmi idegenektől származó anyagot nem tartalmazott.

A Wyckoff által berendelt tudós olyan meglepően hamar előkerült, hogy Grantnak még türelmetlenkedni sem maradt ideje.

Dr. Amos Begalli becsoszogott a helyiségbe. Hóna alatt egy kötegni komputer-generált táblázatot és diagramot tartott.

– Jó reggelt – suttogetta rekedten, és valami meghajlás féle mozdulatot tett. Grant úgy látta, ha nincs nála a papírköteg, Begalli-Uriah Heep módjára dörzsölgetni kezdte volna a kezét.

Grant felmordult, hátra dőlt a székében. Arckifejezése elárulta, mit akar. "Lássuk!"

Begalli a teáskannára pillantott.

– Én is kaphatnék egy csészével? – kérdezte, és bosszantóan flegmán köhintett egyet.

Dr. Amos Begallin szinte minden idegesítő volt. Grant alázatoskodó, undorító féregnek tartotta. Ha a fickó nem lett volna ekkora szaktekintély, ha elcsábításával nem okozott volna a MedTechnek ilyen nagy veszteséget, sohasem alkalmazta volna. Begalli vézna kis ember volt. Ritkás, fekete haja, ami még akkor is zsírosnak látszott, ha éppen tiszta volt, nevetséges módon csapott homlokába ért, és ez még jobban kihangsúlyozta Neander-völgyi

ősemlőre emlékeztető arcát. Csak fekete, vérekes, karikás szemeknek közepében lehetett felfedezni az intelligencia fényét – egy olyan kemény, könyörtelen, felsőbbrendű intelligenciáét, ami még Grantot is bizonytalanná tette.

Begalli keskeny ajkai megrándultak, és hosszú, horgas orra alól elővillantak angolnászerű fogai.

– Köszönöm – mondta, ahogy megkapta a forró itallal teli csészét. Előhúzott egy kis tégely Xeno-energiát, a szájába dobott egy tablettát, és egy korty teát ivott rá. – Csodálatos ez a szer, Mr. Grant. Enélkül nem lennék képes rá, hogy ilyen hosszú ideig szellemi energiáim maximális kihasználásával dolgozzam.

– Jó látni, hogy a tőlem kapott pénz egy részét visszaforgatja a cégbe – mondta Grant. – De elfoglalt ember vagyok, Begalli. Nem akarja végre elkezdni a mondókáját?

Begalli letette a csészéjét, és egy állványra akasztotta a táblázatait.

– Mr. Grant – kezdte szokásos rekedt, halk, de jól érthető hangján –, azt hiszem, ön más fontos dolgokkal együtt jól ismeri az én előéletemet is, de úgy vélem, még nem sokat hallott arról, amit ezeknek a csodálatos xenotropikus lényeknek a Genetikai felépítéséről eddig sikerült kiderítenünk.

– Én üzletember vagyok, maga tudós. Nekem pénzem van, magának munkája.

– Igen, valóban, de ahhoz, hogy megoldást találjunk a problémára, pontosan meg kell értenie, mi történik itt. – Begalli felemelte hosszú, vékony ujját, és a táblázat egyenes és görbe vonalakkal összekapcsolt, modern művészi kollázsnek tűnő betűire mutatott. Grant felismerte az ábrát: egy bonyolult genetikai kód modellje volt, melyben szerepeltek azok az új szimbólumok is, amiket kifejezetten az idegen lények szilikonalapú szegmenseinek jelölésére találtak ki.

Begalli egy pillanatig csodálattal meredt az ábrára, de mielőtt Grant dühösen rászólt volna, már folytatta is az előadást.

– Pillanatnyilag ez a legjobb modell, amit készíteni tudunk a tipikus idegen DNS-ről. Még rengeteg dolgot nem értünk, és még

nagyon sokmindent kell megtanulnunk, – Mohóság és tisztelet csendült ki a hangjából. – Oly sok lehetőségünk van még... De nézze, mit sikerült felfedeznem, Mr. Grant!

Begalli tágra nyílt szemekkel az ábra szélére, az egyik furcsa cikornyára mutatott.

– Mi ez? Talán egy átkozott képrejtvény?

Begalli felnevetett.

– Az egész DNS egy nagy rejtvény, uram... De ez itt nem más, mint egy látens gén!

Granton látszott, nem sokat ért az egészből.

– Nézze, beszéljen végre világosan, jó?

– Mr. Grant, mikor megkaptuk az első jelentéseket a Xeno-energia bizonyos adagjai által kifejtett hiperaktív hatásokról, én is tagja voltam annak a tudóscsoportnak, amely azonnal nekilátott a biokémiai okok felderítésének. Sikerült rájönnünk, hogy bizonyos személyekre a szer azért hat ilyen szokatlan módon, mert biokémiai rendszerük érzékenyebben reagál a szintetikus úton előállított közönséges pempőre.

– Igen, az isten verje meg, de mi mást használhatnánk? Kezdünk kifogyni a természetes alapanyagokból, ezért nekünk kell előállítanunk a dzsemet, a pempőt, vagy bárhogy is nevezzük azt az izét!

– Igen, uram, de engedje meg, még nem fejeztem be. A jelek szerint azok a Xeno-energia adagok váltottak ki az emberekből vadságot, melyekbe véletlenül túl sok került az anyakirálynőtől származó adalékanyagból.

– Micsoda veszteség!

– Valóban az. Persze a felhasználók bizonyos részére a szokásos módszerrel készült anyag is negatív hatást gyakorol.

– Tehát így állunk. És ezek után mit tehetünk?

– Én a magam részéről ezt a látens gént szeretném tanulmányozni.

– Mi köze van ennek a mi problémánkhoz?

– Mr. Grant, szembe kell néznie a ténnyel. Több közönséges pempőre, és több, anyakirálynőktől származó szuperpempőre van

szükségünk. Pillanatnyilag még nem ismerjük annyira az idegenek genetikai felépítését, hogy klónozással bármelyiket is elő tudnánk állítani. Okom van azt feltételezni, hogy az általam felfedezett DNS pályák tanulmányozásával végül a természetes alapú Xeno-energiánál sokkal jobb hatású szer kifejlesztése válik lehetővé. De ha közben eljutnánk az aktív alkotórész forrásához, addig is olyan anyaghoz jutnánk, ami hosszú, nagyon hosszú ideig lehetővé teszi, hogy az ön gyógyszeripari birodalma biztonságos szereket állítson elő. Úgy érzem, hogy kérdéseinkre a válasz annak az egyetlen ismert lelőhelyénél található, amire szükségünk van.

Begalli jelentősegteljesen bólintott, mintha azt gondolná, hogy Grant egyedül az utolsó szavai hallatán megértette a lényegét.

Valóban így történt. Grant megrázta a fejét, talpra ugrott, és dühösen ordítani kezdett.

– Ide hallgasson, az istenit magának! Kénytelen vagyok szembenézni azzal, hogy egy olyan pert akasztanak a nyakamba, amiből egész életemben nem mászok ki... Nemsokára, ahogy azok a gerinctelen seggfejek összeszedik a bátorságukat, végig kell hallgatnom a kereskedelmi jelentéseket... És tudja, mit fogok hallani? Azt, hogy csökkent a Tűz iránti kereslet! Megcsappannak a bevételeink, és ez pedig a Neo-Pharm széteséséhez fog vezetni... Már így is teljesen eladósodtam! – Grant közvetlenül a rémült tudós elé állt. – És maga azt mondja, mindent öljek bele egy kétes kimenetelű vállalkozásba? Azt mondja, hogy annyi pénzt, amennyi még az Istennek sincs... annyi pénzt költsek rá, hogy eljussunk a forráshoz, hogy elutazzunk valami ismeretlen bolygóra?

Begalli szaporán pislogni kezdett, és kényszeredetten elmosolyodott.

– Minden látszólag reménytelen helyzetben hihetetlen lehetőség rejtőzik. Ez a bizonyos felfedezés pedig... Uram, ez egyszerűen bűzlik a lehetőségektől!

– Talán azért, mert az embereket olyan örültté teszi, mint az idegenek? Nem értem magukat, fiúk! Én itt egy vállalkozást, nem pedig egy nonprofit kutatócsoportot vezetek. Kétségbeejtő anyagi helyzetben vagyok! Segítségre van szükségem, nem pedig

szentbeszédekre! Nekem...

Halkan felbúgott a vidifon. Wyckoff úgy ugrott a készülékhez, mintha egy mentőkötél lenne, amin kimászhat a vihar közepéből.

Grant elhallgatott, és kíváncsi tisztelettel az üzleti élet félistenére, a vidifonra pillantott. Begalli kábult tekintettel várta, mi fog történni.

– Tessék! – mondta Wyckoff a kagylóba. Megkönnyebbülten, de még mindig óvatosan a főnökére nézett. – Igen, itt van, de most... – Wyckoff hunyorogni kezdett. – Ó! Ó, értem. Jól van, az hiszem... Igen. Azonnal. – Megfordult, és Grant felé nyújtott a kagylót. – Burroughs tábornok, az Egyesült Államok Hadseregének tisztje keresi, uram. Életbevágóan fontos.

Miközben Daniel Grant a vidifon hangerőszabályzó gombja felé nyúlt, Játtá, ahogy Begalli ajkain megjelenik egy halvány mosoly. Mintha egész idő alatt valami hasonlóra várt volna.

5.

A lidércnyomásos álmoknál csak egy valami rosszabb.

A lidércnyomásos álmok, plusz másnaposság.

Mikor a vidifon hangja pontosan reggel hatkor felébresztette, Alexandra Kozlowski ezredesnek mindkettőt át kellett élnie.

– Tessék! – mondta, miközben a készülék gombjai rácsapott. Testét egy összegyűrt takaró borította, és még mindig azt a civil ruhát viselte, amit előző este a... Hol is? Hiába próbált visszaemlékezni, agya üresen lüktetett.

De csak sorjában.

– Ki az? – kérdezte.

– Ezredes?

Egy ismeretlen arc...

– Én vagyok. – Gyors leltár. Mind a négy végtagja ép és a helyén van. Az asztalon nincs egyetlen üres whiskys üveg, és ami még jobb, nem fekszik mellette egyetlen meztelen test sem. Ez már leszűkíti az elmúlt éjszakai események lehetőségeinek körét. Tépett emlékképek és a videó előtt heverő tálca láttán kikövetkeztette, mi történt.

Túl sok volt a videó, túl sok volt a bor. Nem ment el hazulról, csak itthon tombolt, így sokkal diszkrétebb. És persze sokkal ártalmasabb...

– Ezredes, itt Burroughs. Delmore Burroughs tábornok.

Kozlowski felült, és gyorsan végigsimított a haján.

– Elnézését kérem, hogy ilyen korán zavarom, de ma egy nagyon fontos megbeszélést tartunk Washingtonban, és szeretném megkérni rá, hogy ugorjon át.

– Igen, uram. – Az udvariasság és a kötelességérzet legyőzte a mogorvaságot. De különben mi a francért csinálja még mindig ezt a bűdös melót? És miért vállalja el ezt a hülyeséget?

– Jól van. Nyolcra előkészítünk magának egy gépet. A megbeszélés pontosan tizenegykor lesz.

– Igen, uram. – Kozlowski erőlködve próbálta megtalálni az

odaülő szavakat. – Bocsánatot kérek, uram... de megtudhatnám, milyen természetű megbeszélésről van szó?

– Attól tartok nem, ezredes. Szigorúan titkos. Egyes prioritás. De nagyon hamar meg fog tudni mindent.

– Köszönöm, uram.

– És ezredes... Ünnepi egyenruhát vegyen magára. Viselje a kitüntetéseit, és húzzon csizmát.

– Igen, uram.

Kozlowski bontotta a vonalat. A géphez nem lesz nehéz eljutni. Pillanatnyilag a bázison lakott, és csak annyit kellett tennie, hogy felhívja a szárnysegédjét, beül a kocsijába, és elviteti magát a két mérföldnyire lévő repülőtérré.

A probléma az lesz, hogyan kel fel az ágyból.

A francba, gondolta dühösen. Hónapokig várok, hogy valami fontos dolog történjen, és a végén éppen a szabadnapomon következik be, miután kiütöttem magam...

Alex Kozlowski hirtelen túl kifinomultnak érezte az univerzum karmatikus egyensúlyának szabályait. A hülye keleti teóriákat rögtön elűzték a nyugat tudományának hidegebb, mechanisztikusabb, és kevésbé bosszúvágyó szabályai. Ha túl sokat iszol, belebetegszel. Egyszerű. Ha pedig hivatásos tiszt vagy, akkor ezt is jó katonához illően viseld el.

Morogva kitolta izmos testét az ágyból, és közben azon mérgelődött, hogy az utóbbi időben nem sokat edzett. Ügy érezte magát, mintha csak a csípője lenne az övé, és a felsőtestét meg a végtagjait csak utólag ragasztották volna hozzá. Lerángatta magáról a ruháit, és átsétált (nem, Koz, javította ki magát gondolatban, ez inkább botorkálás!) a zuhanyfülkéhez, ügyelve rá, nehogy véletlenül a tükörbe nézzon. Kinyitotta a forró víz csapját, mély lélegzetet vett, és a vízszugár alá ugrott. A nyakára és a vállaira zubogó forróság rögtön javított a helyzeten. Most már érezte, feje is van. Igaz, ezt is utólag illesztették a többihez.

Nem volt alkoholista. Szó sem volt ilyesmiről. Sokszor heteken át nem ivott mást, csak egy pohár bort, meg egy-két bourbonos sört, ezt is csak akkor, ha elmentek valahová a bandával. De amikor

időnként túl sokat gondolta Peterre, mindig azon kapta magát, hogy egy gallonos boroskancsót szorongat a kezében, és éppen tökrészegre issza magát.

Peter. Peter Michaels. Peter Michaels hadnagy.

Előtte is, utána is voltak férfiak az életében. A francba, katonák a bunkerekben, meg ilyesmi. Nincs még egy olyan dolog, ami annyira oldaná a feszültséget, mint a szex. De Peterhez hasonlóval soha sem találkozott. Egyik szeretőjét sem vette komolyan. Egyiket sem tudta szeretni.

Vajon az a dolog Michaelsszel... Az szerelem volt? Nehéz lenne megmondani. Alex csak annyit tudott, kivesztek belőle a gyengéd érzelmek. Szétmarta őket annak az idegennek a vére, és csak rémálmok meg büntudat maradt a helyükön, meg egy nagy rakás keménység – Alexandra Kozlowski legfontosabb alkotórésze.

A keménység. A vasakat. Ezeknek köszönhetette, hogy ezredes lett.

A hollywoodi fészeknél bekövetkezett tragédia után Alex jelentkezett a Tengerészgyalogsághoz. Kérelmét azonnal elfogadták, és egyszercsak az úrben, az azt átszelő hajókon találta magát. Ez is egy módja volt annak, hogy kiverje a fejéből a savat. Kiválóan tanult, és egyre feljebb kapaszkodott a ranglétrán. Most a Camp Kennedy bázison volt, hogy átessen egy tervezett úrutazáshoz szükséges felmérésen, de a jelek szerint az előjárói valami más feladatot tartogattak a számára. Valami klassz munkát.

Munka. Igen, erre volt szüksége. Dolgozni akart, bele akart temetkezni a tennivalókba. Mikor keményen dolgozott, mélyen aludt. Mikor mélyen aludt, nem jöttek elő a rémálmai.

Mikor nem jöttek elő a rémálmai, nem látta újra maga előtt Peter szétmálló arcát.

Az istenit! Elég legyen már ebből! Rácsapott az egyik csempére, és a forró víz alá tartotta az arcát. Elég legyen! Nem a te hibád volt, miért kíznód hát magad? Peter dilizett be, ő akarta bebizonyítani a függetlenségét. Ha nem akart volna mindenáron odamenni ahhoz a gömbhöz, ha hallgatott volna rád, még most is élne.

Peter halála után kitakarították a fészket. Közben mintha

mindegyik embere az ő személyes bosszújának eszközévé vált volna. Nem sok döglét találtak, de azt a kicsit is kivitték. Nem érte meg a fáradságot. De xenohullát, DNS mintát nem sikerült szerezniük. Mindegyik dögöt megsemmisítették. Téboly volt az egész. Alex addig még soha sem élt át ilyen tombolást. Ha a dögöknek egy kis eszük lett volna, elmenekülnek, mert az biztos, hogy addig még egyszer sem találkoztak olyan gyilkológépekkel, mint Alex százados és emberei, akik bosszút akartak állni rajtuk az alattomos kis csapdájukért. A szakasz tagjai csodával határos módon mind életben maradtak. Extra kimenőjük egy részében valamennyien virrasztottak Peter Michaels holtteste mellett.

De Petert már ez sem hozhatta vissza.

Mindketten tudták, hogy bármikor megtörténhet valami hasonló. Megígérték egymásnak, hogy ha bekövetkezik, tovább élik a saját életüket, és nem kapaszkodnak az emlékeikbe. De valóban megtörtént, és Alexnek együtt kellett élnie a fájdalommal.

Megtörölközött, összeszedte magát, készített egy kávé, és felhívta a szárnysegédjét, hogy menjen érte. Előszedte a jobbik egyenruháját, felvette a nadrágját. Megfésülködött, és ivott még egy csésze kávé.

A fejében alábbhagyott a lüktetés, de még mindig gyengének és fáradtnak érezte magát.

Az órára nézett. Még öt perce van az indulásig.

A kezeire pillantott. Mind a kettő remegett.

A francba, és még egyszer a francba! Mi történik vele? Nem volt ideges, de valami nem volt rendben. Még soha sem érezte magát így piálás után.

Mély lélegzetet vett, de ettől sem nyugodott meg. Felsőhajtott, majd csüggedten a gyógyszeres szekrényhez lépett. Kivette az egyik tégelyt, kinyitotta, és egy a tenyerére szórt egy tablettát.

Bevette, egy korty kávé ivott rá, és máris jobban érezte magát.

A francba ezzel a vacakkal, gondolta. A pokolba vele!

A táskájába gyömöszölte a Tűz tablettákat tartalmazó üvegtégelyt, és a tenyerébe hajtotta a fejét.

Daniel Grant elmosolyodott.

Úgy érezte, mintha a terem kivilágosodna ettől az elbűvölő mosolytól.

– Uraim, csupán három dolgot kérek önöktől. – Egy kicsit fokozta a mosolya watt-teljesítményét. – Fegyvereket, embereket, és egy hajócskát. Küldjék el egy kis utazásra az én szakértőimből és tudósaimból álló csapatot, és ígérem, amikor visszatérnek olyasmit hoznak magukkal, amivel mindannyian elégedettek leszünk.

A megbeszélést egy magas színvonalú, modern, csillogó króm és fa bútorokkal berendezett, diszkrétén megvilágított teremben tartották. A levegőben arcszesz és boxbőr szaga terjengett. A helyiség legalább öt fokkal hidegebb volt a kelleténél. A fekete, ovális asztal mellett, a magas támlájú székeken egy éji temető szobrainak merevségével ülő emberek egyenruháján annyi réz sárgállott, hogy ha mindből gyűrűt csináltak volna, egy egész csapatnyi gengszter feldíszíthette volna magát.

– Az Isten szerelmére, az idegenek otthon-világára akar elmenni? – kérdezte az öreg Niles admirális, és előbbre csúszott a székén. Jóképű férfi volt. Dús haja ősz volt, sasorra alatt pedig vastag bajusz vonala húzódott. Az arcát mély ráncok barázdálták, de a szemei olyan élénken csillogtak, akár egy sólyomé.

– Nem otthon-világ, uram – javította ki valaki. – Bolyvilág.

– A jelek szerint minden idegen onnan származik amivel a galaxisnak ebben a kvadránsában találkoztunk. Innen hozták a Földre azt a bizonyos anyakirálynőt, de maga a faj nem ezen a bolygón fejlődött ki – mondta egy másik szakértő.

A xenok elterjedésének mértékét még nem sikerült megállapítani. Eddig még csak izolált bolygókon bukkantak rájuk, és minden nyom az úgynevezett Bolyvilág felé vezetett, ahhoz a bolygóhoz, ahonnan az Idegenek vs. Föld háborúban résztvevő xenok származtak.

Természetesen nagy nyugalanságra adott okot, hogy már bármelyik, az emberek által újonnan felfedezett világon ott lehetnek. És persze nem lehetett kizárni annak lehetőségét sem, hogy a

Földről illegálisan átvittek máshová néhány tojást.

– Mindegy! – mordult fel Niles admirális. – Az a hely maga a pokol. Itt a Földön viszonylag jól meg lehet fékezni a xenokat. – Úgy nézett Grantra, mintha beléje akarná döfni szénfekete szemeinek pillantását. – Bizonyos értelemben talán még házasítani is lehet őket. De a saját pályájukon egészen biztos, hogy...

Grant csettintett egyet az ujjával. Az AV előadás következett.

Előgördült egy holovetítő, fény villant. A háromdimenziós filmen a legmodernebb védőszkafanderekbe öltözött, a legpusztítóbb kézfegyverekkel felszerelt katonák és zsoldosok nekiláttak, hogy átverekedjék magukat az idegenek egyik fészken. Grant eredetileg szeretett volna belekeverni az előadásba egy kis John Philip Sousa féle harciasságot is, de a PR emberei lebeszélétek róla.

– Nem rossz, igaz? Ezeknek az embereknek a többsége a maguké. Ezek a csapatok egyszerűen tökéletesek! Elsőrendűek! És azt is tudom, hogy sikerült megoldást találniuk a csata közben kiömlött idegenvér okozta problémákra. Bámulatos! – kiáltotta Grant lelkesen.

– Ismerem ezeket a filmeket – mondta az admirális. – Az idei Észak-carolinai hadjáraton készültek. Igen, valóban nem rosszak, de most egy olyan helyről beszélünk, ahol az idegenek a korlátlan urak!

– Nem feltétlenül, uram – szólt közbe az egyik orrhangú szakértő. – Elképzelhető, hogy a Bolyvilágon ott élnek az idegenek eredeti bolygójáról származó, vagy az elszaporodásuk következményeként kialakult ragadozók fajai. Bizonyos mértékig ellenséges ökológiai környezetben kellett élniük ahhoz, hogy így kifejlődhessenek.

– Hmm. Tehát ön azt állítja, hogy ez az expedíció kivitelezhető lenne, és nem járna túlzott kockázattal? – kérdezte az admirális, és hátradőlt a székében.

– Bármilyen környezet, ahol ezek a lények felbukkanhatnak, magában rejtje a veszélyt, uram – mondta Grant. – De ennek ellenére... Biztos vagyok benne, hogy az önök emberei megbirkóznak a nehézségekkel. Az eredmény pedig igazán

látványos lesz! Bizalmaskodva előre hajolt. – Tulajdonképpen Burroughs tábornok keresett meg az üggyel kapcsolatban. Én pedig ezt nem csupán egy káprázatos ötletként értékeltem, hanem egy hallgatólagos szövetségnek is. Ez az expedíció a szabad vállalkozás és a folyamatosan fejlődő amerikai hadsereg közös kalandja lesz! Burroughs tábornok? Kifejtené a véleményét?

A feketebőrű tábornok résnyire húzott szemekkel meredt Grantra.

– Az admirális már tájékozódott róla, milyen előnyökkel járna, ha önnek sikerülne szuperpempőhöz jutnia.

A tábornok pókerjátszmára készült. Daniel Grant mindig méltányolta a jó vitapartnereket, A legjobbat hozták ki belőle.

– Igen, de én most intelligens, kíváncsi szemeket látok magam előtt! – Grant felállt, és a komor tekintettel őt figyelő főtisztek felé intett. – És mivel itt én akarok eladni maguknak valamit, és ha már időt szántak rám, kérem engedjék meg, hogy részletesen bemutassam a portékámat!

Grant újra csettintett.

A mozgó képek egy villanással átváltottak.

A bagdadi Jóakarát Játékok. Oriander világrekordja, és szerencsétlen halála.

A Quantico-i mészárlás iszonyatos jelenetei.

Grant észrevette, a teremben ülők visszafojtják a lélegzetüket.

– Biztos vagyok benne, hogy már önök is tudomást szereztek ezekről a tragédiákról, ahogy a többi hasonló esetről is. Ezeknek köszönhetően egy egész seregnyi ügyvéd támadott a cégemre – mondta Grant komoly, magyarázó hangon.

A képek ismét átváltottak. Ezúttal nyugodt, a különböző feladatokat és gyakorlatokat végtelen precízséggel végrehajtó katonákról készült felvétel pergett.

– Ennek a csoportnak a tagjai egy kis mennyiségű tökéletes Xeno-energiát kaptak... A szert ezentúl Tűznek fogom nevezni. Ez, ahogy remélem önök is tudják, a normál szuperpempőből készül. A cégem, a Neo-Pharm kutatói dolgozták ki azt az eljárást, melynek során átalakítjuk a normál pempőt, hozzákeverünk néhány, az

anyakirálynő pempőjéből származó molekulát, hogy olyan anyagot kapjunk, ami kis dózisokban adagolva a hétköznapi emberekre serkentőként hat – a katonák teljesítő képességét pedig megnöveli. Talán egy kicsit költséges módszer, de megéri.

– Ám, ahogy bizonyára önök is tudják, a normál pempő készletünk kezdett kifogyni. Nekiláttunk, hogy mesterséges úton állítsuk elő. Az eredményeink... eltérőek voltak, de azt hiszem, ez most nem ide tartozik. Annál fontosabb viszont, hogy a szintetikus pempő felhasználásával készült Xeno-energiához véletlenül túl sok anyakirálynő-pempő került. A szer a felhasználók bizonyos százalékára hihetetlen hatást gyakorolt. Ha megfelelő az adagolás, túlzás nélkül mondhatom, az új szerrel szuperkatonákat tudunk létrehozni.

A kép ismét váltott. Egy géppisztollyal és egy karddal felfegyverzett gladiátor-katona vert össze néhány robotot. A férfin látszott, nem vesztette el a fejét. Úgy küzdött, mint egy dühöngő őrült, de parancsra, meghatározott terv szerint tett mindent.

– A tábornok úr már meg is kezdte az új pempő tanulmányozását. Mellesleg az anyakirálynő pempő készletünk hamarosan kimerül, és be kell vallanom, a számunkra létfontosságú normál pempővel sem állunk valami jól. Pedig sokkal ajánlatosabb lenne ezt használnunk, mint a saját szintetikus változatunkat.

Grant intett, mire a vetítő kikapcsolt, és a teremben ismét kigyulladtak a lámpák.

Grant jelentősegteljesen előre hajolt.

– Nagyon egyszerű a dolog. A cégemnek újabb normál pempő és anyakirálynői pempő szállítmányokra van szüksége, meg persze a folyamatos, rendszeres utánpótlásra is. Az önök cégét... Vagyis az önök fegyveres testületét máris megviselik az oppozíciók és az anyagi nehézségek, ezért szükségük van rá, hogy egy esetleges konfliktus bekövetkeztekor minden katonájukat maximálisan ki tudják majd használni. Nekem tudósaim vannak és pénzem, önöknek pedig intergalaktikus űrhajóik, pilótáik és katonáik. A szakértőim megvannak róla győződve, hogy amire nekem és önöknek egyaránt szükségünk van, az a Bolyvilágon található. –

Grant elmosolyodott, és egy kifejező mozdulatot tett a kezével. – Az én emberkéim közül is elmegy egy pár, meg az önöké közül is. Megszerezzük amit akarunk. Kötünk egy kis egyezséget. Önök segítenek nekem, és én segítek önöknek. Maguk megvakarják a hátam – én megmentem a seggüket.

– Bocsásson meg, Mr. Grant... – mondta szigorú hangon az admirális, és egy percig úgy ingatta a fejét, mintha ki akarna rázni belőle valamit. – Egy pillanat. Azt hiszem, azokkal a polgári perekkel az ön cégét támadják.

– Igen, van néhány jogi problémánk. De rajta, csak pereljenek minket! – Grant felnevetett. – Különbözik biztos vagyok benne, hogy az igazságügy-miniszter fülébe elsuttogott egy-két katonás szó nagyon sokat segítene a cégen, amivel önök éppen most készülnek egy ágyba bújni.

– Mr. Grant! Ez egy törvényes gyűlés! – mondta a tábornok mély, nem minden ironia nélküli hangon.

– Hát persze! Kétségtelenül! Természetesen. De azzal, hogy szövetségre lépek valamelyik erős, törvényes szervezettel, még nem szegek meg egyetlen szabályt sem. És mire az emberek rájönnek, miért csináljuk azt, amit csinálunk, addigra már látni fogják kutatásaink eredményét... És akkor valószínűleg már nem fognak olyan ádázul üldözni minket. – Grant megvonta a vállát. – Az idő mindent megold. De azért addig se izguljanak, jó?

Grant tudta, szövegelése megtette a hatását. A teremben ülőkön látszott, tetszik nekik a csirkefogó, különösen mert olyasmivel állt elő, ami mindannyiuk számára kedvező lehet. Akár elő is húzhatná a mellénye zsebéből a győzelmi szivarját, és rá is gyújthatna.

– Bocsásson meg, Mr. Grant – szólalt meg egy addig még nem hallott hang –, de azt tervezi, hogy ön is tagja lesz a tervezett expedíciónak?

Grant pislogni kezdett.

– A pokolba, dehogy! – mondta, és hangforrása felé fordult. Egy nő... Rövid haj, csinos pofi, sebhelyek. Ha kifestené magát még szép is lehetne, de így... egyszerűen csak jóképű. – Itt is rengetegfontos dolgom van!

A nő előre hajolt, és összefűzte az ujjait.

– Mr. Grant, ne értse félre, de valaha is megtörtént már, hogy szkafanderbe bújt, és besétált egy bolyba?

– Hát... Nem. Na és? – Grant segítségkérően a tábornokra nézett. A feketebőrű férfi szemeiben vidámság csillant. Mintha azt mondta volna: "Lássuk, ebből hogy mászol ki egyedül?"

– Azt hiszem egy olyan bolygóról beszélünk, amin csak úgy nyüzsögnek a dögök, Mr. Grant. Hogy a szavait idézzem, ez a küldetés nem lesz egyszerű. Szerintem minden valószínűség szerint veszteségekkel fog járni – mondta nő.

– A mi számításaink szerint pedig nem – felelte Grant. Ki az ördög ez a nő? És mit akar? Talán meg akarja fúrni az ő hajóját?

A nő komoly tekintettel sorra az asztal körül ülők szemébe pillantott.

– Akkor most hallgassa meg az én véleményemet. Én voltam az idegenek fészkeiben. Csodafegyverek ide vagy oda... Mindenképpen lesznek veszteségek. Ezért is hajlandóak lesznek vállalni a felelősséget? – kérdezte a nő hevesen, és olyan erővel szorította össze a fogait mintha valamilyen nagy fájdalmat akarna legyűrni.

A főtisztek némelyike hümmögni kezdett. A beszélgetés egyre kínosabbá vált.

– Ó, az istenit! – mondta Grant. – Gondolkozzunk egy kicsit! Háború van, nem? Talán ez a küldetés direkt van indirekt módon nem az ellenség ellen irányul? A veszteségekkel mindig számolni kell, de vajon ki tudja, hogy biztosan bekövetkeznek-e?

Kihívóan a nő felé fordult.

A nő jéghideg szemekkel nézett vissza rá.

– Én csak szerettem volna feltenni önnek egy kérdést, Mr. Grant, és fel akartam hívni a figyelmét egy részletre, amit úgy látszik szeretett volna elkerülni. Ennyi az egész. – A nő ajkai bizalmaskodó mosolyra húzódtak. – Különben szerintem az ötlet, hogy elmenjünk erre a Bolyvilágra, megöljük a dögöket és ellopjuk tőlük azt az anyagot... Én ezt meglehetősen csábítónak találom.

Szentséges Krisztus! Ki ez a kurva?

A tábornok és az admirális egymáshoz hajolva privát megbeszélésbe kezdett. Az admirális a többi tisztre pillantott. Mindegyikük helyeslően bólintott vagy bátorítóan nézett vissza rá.

– Nos, Mr. Grant – mondta az admirális –, úgy tűnik, érdekes javaslata az első körben megállta a helyét. Azt hiszem, menni fog a dolog.

Grant képtelen volt leplezni örömét. Szája fölig érő vigyorra húzódott, és elernyedtek görcsbe rándult izmai.

– Örömmel hallom, admirális úr. Örömmel hallom! – Megragadta és megszorongatta az admirális kövérkés kezét, majd a többiek felé bólintott. – Remélem cégem és az önökhöz hasonló egyenruhás úriemberek kapcsolata hosszú és gyümölcsöző lesz. Boldog vagyok, hogy együtt indulhatunk más világok felé.

Néhány zavart köhintés hallatszott, majd a megbeszélés néhány résztvevője gyors bocsánatkérés után eltűnt a washingtoni épület folyosóinak labirintusában. Grant nem különösebben törődött velük. Csak az számított, hogy sikerült nyélbe ütnie az üzletet. Soha sem szerette különösebben a katonákat, és titokban irtózott tőle, hogy velük együtt kell dolgoznia, de az értékes szuperpempőért még arra is képes volt, hogy bevonja őket az ügybe. A pénz olyan dolog, amiért Daniel Grant mindenre hajlandó volt. Amikor az ember belép a politika, a szex, a hírnév és a hatalom előcsarnokába, hirtelen minden bonyolultabbá válik...

– Nos – mondta a tábornok –, azt hiszem, rendelkezünk a megfelelő mélyűri harcjárművel, de el fog tartani egy ideig, míg erre a különleges útra felkészítjük. Természetesen szeretnénk, ha a legénység nem csupán Mr. Grant embereiből állna.

Grant visszaült a helyére.

– És természetesen az erre a munkára legmegfelelőbb embereket fogja nekem adni.

– Természetesen, Mr. Grant. Természetesen. Van néhány veteránunk és pilótánk, akik tökéletesen megfelelnek a célra – felelte a tábornok. – De a legfontosabb a parancsnok személye. Olyan embernek kell lennie, aki képes a rohamcsapat vezetésére, de ugyanakkor el tud majd bánni azokkal a kiszámíthatatlan idegen

dögökkel is.

– Ebben egyedül ön dönt – mondta Grant. – Teljes mértékben magára hagyom.

A tábornok és az admirális néhány suttogó szót váltott.

– Előre láttuk, hogy szükség lesz egy parancsnokra – mondta végül a tábornok –, ezért meghívtunk erre a megbeszélésre egy ezredest. Ő a Kongresszusi Becsületérdemrend legfiatalabb tulajdonosa. Az idegenek Észak-Amerikából való kiűzésé során szerzett érdemeiért kapta. Átesett egy speciális, az űrbéli munkára, a más bolygókra és kolóniákra betelepedett idegenek elleni harcra felkészítő kiképzésen...

– Nagyon jól hangzik. Mikor találkozhatok ezzel az úrral? – kérdezte Grant.

A tábornok az alacsony, szénfekete szemű nő felé fordult.

– Máris találkozott vele. A kérdés csak az, hogy az ezredes vállalja-e a feladatot.

A heves, sebhelyes fiatal nő előrehajolt. Mosolyra húzódott ajkai mögül elővillantak apró, gyöngyfehér fogai.

– Egy ilyen megbízatás éppen az ínyemre való lenne, uram. Köszönöm.

A tábornok is elmosolyodott.

– Kitűnő. Megfelelőbb emberre nem is bízhatnám az expedícióját, Mr. Grant. Ismerje meg Alexandra Kozlowski ezredest, a parancsnokát.

Grantnak leesett az álla a csodálkozástól. Örült, hogy nem gyújtotta meg a szivart, mert most egészen biztos, hogy a drága olasz öltönyére esett volna róla a hamu.

Grant hamar magához tért, és meglepetését egy nevetésbe sűrítette.

– Lám, lám, lám! Milyen bámulatos! És én még azt hittem, hogy maga gyűlöli az idegeneket.

– Így is van – mondta Kozlowski ezredes. – Szeretném végignézni, ahogy egytől egyig mind szénné ég... Vagy ha lehetséges, még annál is jobban megsemmisül. Ezért vagyok katona, Mr. Grant, és ma is ezért jöttem ide. – Előre hajolt, és az

asztalra csapott. – Nem hiszek a Sátánban, Mr. Grant, de ha létezne, kétlem, hogy elég gonosz lett volna ahhoz, hogy megalkossa ezeket a dögöket. Nem egy hangyafarmra fogunk elutazni. Ezt mondja meg az embereinek.

Ezek az izzó szemek... A nő tekintetében volt valami, amittől Grant kényelmetlenül érezte magát. Nagyon kényelmetlenül... De megrázta magát, és a két főtiszt felé fordult.

– Úgy látom, kitűnő választás volt. Szeretem a bátor nőket. – A belső zsebébe nyúlt, és előhúzott egy maréknyi szivart. – Azt hiszem, elérkezett az ünneplés ideje. Csatlakozik hozzám valaki?

A tábornok elvett egy szivart, és az admirális is elfogad ott egyet.

– Én is kérek – mondta Kozlowski ezredes, és kinyújtotta a kezét.

Grant neki is adott egyet. Tűnődve nézte, ahogy az alacsony, de keménykötésű nő megszaglássza, és a zsebébe süllyeszti a szivart.

– Maga nem gyújt rá? – kérdezte Daniel Grant egy kicsit sértődötten, de mégis vidáman.

– Mr. Grant – mondta Alex Kozlowski ezredes –, aligha időszerű az ünneplés. Én majd akkor gyújtok rá, ha véget ért a küldetés, biztonságban van a hátsóm, újra ebben a székben ülök, és megtartom a beszámolómat.

A nő előljáróitól engedélyt kért és kapott a távozásra.

– Nos, mi a véleménye, milyen parancsnokot választottunk magának? – kérdezte a tábornok kíváncsian.

Grant kifújta a füstfelhőt.

– Átkozottul sajnálom azokat a Bolyvilágon élő dögöket!

6.

– Csinos ki hajó, nem igaz?

A bár boxában ülő Daniel Grant legújabb szeretője elé tartotta a képet. A nőcske izgalmas, nagymellű, festett flitterekkel díszített ruhát viselő barna szépség volt. A haja hosszú volt, bódító illatú parfümöt használt, még a tapasztalt aszfaltbetyárnak is izgalmas, új kalandot ígért. Grantnak már az elegáns night clubbal sikerült elkápráztatnia, és most még nagyobb hatást gyakorolt rá a hatalmával, amit – igen! – már az Univerzum határáig sikerült kiterjesztenie.

A nőt Mabelnek hívták.

– Milyen furcsa! Mi ez? – Mabel New Jersey-i akcentussal beszélt, és ez valahogy különös, világi báját adott túldíszített testének.

– Ez egy úrhajó, kicsim. Ez én úrhajóm. Szép, mi?

– Inkább furcsa. Mi szüksége van önnek egy úrhajóra, Mr. Grant?

– Már mondtam, hogy hívj egyszerűen csak Danielnek, édesem. Legalábbis addig, míg azok a csinos kis ujjacskáid nem kerülnek valami billentyűzet közelébe.

– Nagyon kedves magától, Mr. Grant, hogy elhozott ide ma este.

– Mabel vastagon kifestett szemével hosszan a férfira nézett. – Pedig még csak alig két napja dolgozom az ön irodájában. Nem érdekel, mit mondtak a többiek! Ön valódi úriember! Micsoda pazar ételt ettünk, milyen káprázatos ez a pezsgő...! És közben egy ujjal sem nyúlt hozzám!

Grant egy csókot cuppantott a nő felé.

– Igen, és nagyon nehéz, hogy az ember ilyenkor ne veszítse el a fejét. De azt hiszem, Mrs. Grant nagyon jó nevelésben részesítette a fiát.

Ha egy kis pezsgővel megszédíted azt a borsónyi kis agyukat, ha elkápráztatod őket, és elég pheromont fűjsz az arcukba, akkor végül a nők érintenek meg téged. Aprócska trükk, de Daniel Grant

hamar megtanulta, és így soha sem kerülhetett bajba. Vagyis... Éppen elég bajt okozott neki, hogy akkoriban is megengedte a nőknek, hogy megérintsék, mikor még az öreg Szentszűz férje volt, és mikor a cégét építgette. De ha az ember nem ijed meg, akkor a baj szórakoztatóvá válik. A baj olyan, mint mikor egy szemétkuka tetején állva száguldasz lefelé a sípályán, de ha könnyen veszed, olyan, mintha egy motoros szánon ülnél.

– Szóval, hogy tetszik a hajóm?

A kép a Föld körüli parkolópályára állított U.S.S. Razziáról készült, amibe már megkezdtek az emberek behajózását, a felszerelés, a fegyverek, a Bolyvilágra induló expedícióhoz szükséges eszközök berakodását. Ahhoz az expedícióhoz, ami szuperpempővel, konzervált DNS mintákkal, és más kincsekkel együtt fog visszatérni. Csupa olyasmivel, amik azon kívül, hogy megoldják pénzügyi problémáit, és segítenek visszaverni az ügyvédek támadásait, visszajuttatja őt, Daniel Marcus Grantot a jólét édes világába.

– Nem is tudom. Olyan... Hát, egy kicsit csúnya.

Már túl voltak az első néhány pohár pezsgőn, ezért a dolgok kezdtek elveszíteni valódi jelentőségüket. Grant újra megvizsgálta a képet.

Az úrhajó a testén lévő dudorok és áttetsző buborékok miatt leginkább egy színes, egzotikus, a szétrepedés határáig felpumpált rovarhoz hasonlított. Valóban meglehetősen furcsa látványt nyújtott. A karbunkulus kő és a karbunkulus kelevény különös kereszteződésének látszott. Persze Grant egészen más szemmel nézett rá. Az ő számára azonos volt a minden képzeletet felülmúló gazdagság gyönyörű, borzongató reményével.

– Ez mire jó? – kérdezte Mabel.

– Nem érdekes – felelte Grant, és zsebre vágta a képet. – Mondjuk úgy, hogy az egyik kis vállalkozáshoz kell. De beszéljünk inkább rólad!

– Ó, Mr. Grant! Daniel! Engem nagyon izgatnak a vállalkozások!

– Akkor maradj a Grant Iparvállalatnál, kicsim! Mi mindig ott vagyunk az üzleti életben. Talán lehet róla szó, hogy az egyik

ágazatunk különleges munkatársa legyen belőled.

Mabel szemei tágra nyíltak. Egy puha kéz ért Grant térdéhez.

– Ó, Mr. Grant! Az csodálatos lenne! Azt hiszem, legelőször magának kell megmutatnom, mit tudok...

Grant kiemelte a jegesvödörből a Dom Fauxgnon palackját, és egy kis pezsgőt töltött a nő poharába.

– Biztos vagyok benne, kedvesem, hogy sokat tudsz. – A nőre kacintott. – Már alig várom, hogy beérjenek a hivatali munkád gyümölcsei.

Koccintottak.

Grant vére felpezsdült. Ő is ivott egy kortyot. A pezsgő persze egyáltalán nem volt régi, de így is megtette a hatását.

Grant kiürítette a poharát, de a hirtelen megszólaló mély hang hallatán félrenyelte az utolsó kortyot.

– Óvatosan! Csak óvatosan, kedves barátom!

A terem félhomályából kivált egy alak, és egy kéz csapott Grant vállára. Grant fulladozni, köhögni kezdett, és könnybe lábadtak a szemei.

– Foxnall! – Remélte, hogy közömbösen cseng a hangja. – Hát maga Hádész melyik kapuján át ugrott közénk?

– Ó, akár hiszi, akár nem, kedves barátom – mondta a vékony, de izmos, hatalmas szögletes keretű szemüveget és selyemruhát viselő férfi –, de nem azért jöttem ide, hogy magát zaklassam. Kérdezze csak meg valamelyik mixert vagy törzsvendéget! Bárki megmondhatja, nem először járok az Aranyküllő Madárban. De ritka élvezet, hogy találkozhatom magával. Különösen mert ilyen elbűvölő hölgy társaságában van. Ugye nem lesz önző, és bemutat minket egymásnak?

Grant érezte, ahogy egyre jobban elhatalmasodik rajta a düh, de sikerült türtőztetnie magát.

– Mabel, az úr Lardner Foxnall, a MedTech igazgatótanácsának elnöke és legfőbb részvényese. Lardner, ez itt Mabel Planer. Az egyik alkalmazottam és... és a barátnőm.

– Örvendek. – Foxnall szemmel láthatóan élvezettel csókolta meg a nő kezét.

– MedTech? Ők gyártják a Csodadiétát! Azt használom minden... – Mabel hirtelen rádöbbsent, hibát követett el. – Vagyis... Úgy értem...

– Semmi baj, Mabel – nyugtatta Grant. – A MedTech egy sor valóban jó minőségű szert gyárt. Szabad vállalkozási rendszerben dolgozunk, és... Igen, a Neo-Pharmnak nagyon erős vetélytársai vannak, és mi értékeljük is őket. Végülis, ha nem lennének más cégek, kit tudnánk folyamatosan lekörözni?

Lardner Foxnall állkapcsán megrándult egy izom, de a tekintete derűs maradt.

– Igen. Hogyne. És ez az új vállalkozása... Ez az utazás...

Grant gyanakvóvá vált.

– Most bizonyára arra gondol, hogy... – Gyorsan megpróbált kitalálni valamit hazugságot, amivel kielégítheti Foxnall kíváncsiságát.

– Ő, az úrhajóra gondol? Hát nem izgalmas? – kérdezte Mabel lelkesen. Helyeslést várva a főnökére, a barátjára pillantott. Grant jeges tekintettel nézett vissza rá.

A nőnek volt annyi esze, hogy befogja a száját.

– Valóban, a Neo-Pharm a kolonizációs terjeszkedés felé tekintget... Nem sok földi gyógyszergyár költetheti ilyesmire a pénzét. Vagy nincs igazam? – kérdezte Grant agresszíven.

Foxnall mesterkéltén elmosolyodott.

– De igen, teljes mértékben. Kívánom, valamennyiünknek ilyen jól menjen az üzlet! – Összehúzta a szemét. – De azért némelyeknek jobban, mint a többinek. – Foxnall képzeletbeli kalapjához emelte a kezét. – Mellesleg, Ms. Planer, nekünk a MedTechnél mindig szükségünk van jó munkatársakra. Ha esetleg egyszer szeretne ingyen Csodadiétához jutni, kérem jusson ez az eszébe.

– Ez eléggé valószínűtlen! – kiáltott Grant a távozó Foxnall után. Már alig bírta türtőztetni magát.

Pincérért intett. A fotoszenzitív robot azonnal eléje gurult.

– Mit keres egy ilyen csavargó egy olyan jó hírű klubban, mint az Aranyküllő Madár?

A robot alázatosan megvillantotta a lámpáit.

– Bocsásson meg, tisztelt vendég, de Mr. Foxnall létesítményünk új tulajdonosa.

Grant megrökönyödött, majd elmosolyodott.

– Akkor valószínűleg azért rendelt egy üveg Dom Perignont ennek az ifjú hölgynek. – Megvakarta az orrát. – Nekem pedig kaviárral és kétszersülttel akart kedveskedni.

– Azonnal utánanézek.

– Tényleg rendelt? – kérdezte Mabel, mikor elgördült előlük a robotpincér.

– Ó, igen! Ez egy régi szokás a gyógyszeripar riválisai között, kedvesem.

– Ó, Mr. Grant! Bocsásson meg, ha valami rosszat mondtam. Van valami, amivel ki tudnám engesztelni?

– Hát, először igyunk még egy üveg pezsgőt, együk meg a kaviárt, és utána komolyabban is megbeszélhetjük a kérdést.

A kaviár hideg volt és viszonylag ízletes, a Dom Perignon pedig sokkal jobbnak bizonyult a Dom Fauxgnonnál. A következő fél órában egyre jobban felébredt benne az érzéki sóvárgás, meg a szexuális hódítás iránti leküzdhetetlen vágy, és mind keserűbb szájízzel folytatta a társalgást.

A francba!

Lehet, hogy Lardner Foxnall kiszagolta mire készül? Lehet, hogy megtudta, a U.S.S. Razzia miért és hová készül?

Ha ez a helyzet, akkor sok mindenre lehet számítani. Igen, jó néhány dologra, de egyik sem igazán kedvező.

Miközben Grant az Aranyküllő Madár night club csendes vágyakozással telített illatai és pulzáló hangjai között segített befejezni egyre spiccesebb titkárnőjének a késő éjszakai mulatságot, egyre komorabbá vált a hangulata.

– Mr. Grant! – kuncogott fel a nő Grant néhány politikusra tett gúnyos megjegyzésén. – Maga olyan mulatságos!

– Azt hiszem, egy kicsit túl sok pezsgőt ittam, Mabel.

– De még nem evett túl sok kaviárt. Soha sem hittem volna, hogy egyszer még ízleni foga halikra, de ez a micsoda egyszerűen

fenséges! Kitűnően érzem magam.

– Remélem, még hagytak annyit, hogy a barátaiknak is jusson – szólalt meg a sötétből egy metsző hang. A félhomály kettévált, és egy jól megtermett férfi lépett eléjük. Tar koponyáján cikk-cakkos villámhoz hasonló forradás húzódott, kitűnő minőségű ruhát viselt, és kellemes kölnivíz illatot árasztott magából.

– Hú! Egy újabb vetélytárs, Mr. Grant?

Grant megdermedt.

– Nem egészen.

Fisk. Morton Fisk.

Mi történik itt? Ma éjszaka minden pokolból felszálló démon megtalálja?

– Jó estét, Grant. – A férfi még csak rá sem nézett Mabelre. Szúrós tekintetét Grantra függesztette. – Általában nem látogatom meg személyesen az embereket, de ez nálam amolyan hagyomány. Szeretem, ha az arcom beleég a haldoklók retinájába.

– Fisk! Miről beszél?

Grant rosszat sejtett, de inkább nem akart eltűnődni rajta, mire számíthat.

– Ki ez az ember, Mr. Grant? Mi ez az egész? – kérdezte Mabel.

– Amikor eljött hozzám, hogy kisegítsem, megmondtam magának, hogy türelmes ember vagyok... Egészen addig, amíg nem kezdek türelmetlenkedni. – A férfi fején éktelenkedő forradás élénk rózsaszínre változott, és lüktetni kezdett a visszafojtott dühtől. – Türelmes voltam. Már hónapokkal ezelőtt fizetnie kellett volna, de még csak arra sem vette a fáradságot, hogy a részleteket elküldje. Ezzel nagyon megbántott.

– Fisk! Nem tudom, miről beszél! Megkapta a szokásos részleteket, nem?

Egy hatalmas kéz megmarkolta Grant mellén az inget, és felemelte. Grant levegő után kapkodott.

– Hazudik! Képes a képembe hazudni! Mintha maga nem tudná, hogy hónapok óta egyetlen pennyt sem küldött!

Ez igaz volt. Grant nagyon is tudta, hogy igaz.

Az Idegenek vs. Föld háborút követően megkezdődött jólét és

hatalom utáni harchoz szükséges kölcsönöket nem csupán legális forrásokból lehetett megszerezni. Elég gyakran előfordult, hogy az ember rákényszerült, hogy a célja elérése érdekében alvilági figurákhoz kellett fordulnia egy gyors segélyért.

Sajnos ezek az emberek bűnözők voltak.

Veszélyes bűnözők.

Daniel Grantnak mindig megvolt a kellő önbizalma; éppen ennek segítségével sikerült mások fölé emelkednie. Sajnos az önbizalom időnként elbizakodottá teszi ez embert. Nagyon jól tudta, hogy személyesen milliókkal tartozik Fisknek és a társainak, de mivel Daniel Grantnak a mañana mindig arany volt... Nos, akkor akart fizetni nekik mañanát, mikor megvolt hozzá a pénze.

– Gyere, Morty – Grant megütögette az egyik kényelmes karosszéket. – Ül le, hajts fel egy pohárral, és ismerkedj meg ezzel a gyönyörű teremtménnyel... De ez ég szerelmére, beszéljük meg a dolgot! Jó?

– Sajnálom.

A nagydarab fickó sarkon fordult, és máris elnyelte a mulató elegáns félhomálya.

– Mr. Grant... Daniel... – mondta Mabel. – Miféle gorilla volt ez?

– Nem az, akiről szívesen álmodom! – felelte Grant, és a box végébe meresztette a szemét. – Figyelj, Mabel! Mindjárt visszajövök. Meg kell látogatnom a férfiszakaszt.

Hú! Micsoda cápák vannak manapság az üzleti életben!

Már a box szélénél volt, mikor meghallotta a kattanást. Azonnal a padló felé vetette magát.

A golyók úgy zúgtak el fölötte, mint egy oldalirányú jégeső cseppjei. Még a forróságukat is érezte. A padlóra zuhant és oldalra gördült. A géppisztoly ropogása és a titkárnője sikolya visszhangot vert a fülében.

A szeme sarkából látta a golyózáporban rángatózó szerencsétlen nőcskét, látta ahogy a kíváncsú testéből kifröccsenő vér bemocskolja a ruháját. A poharak, a pezsgő és a kaviár egy fantazmagorikus, lassított szökőkútként spriccelt szét.

Az élni akarás elszakította Grantot ettől a haláltáncától. Úgy

menekült el, mint egy patkány a macskafalka elől.

7.

Egy hónapot áldozott rá az életéből, csak hogy beindítsa a dolgot.

Alex Kozlowski ezredes a kávéjába kortyolt, és végignézte, ahogy a felszerelés utolsó darabjait is az úrsiklóba rakják. Tűz adagját sikerült lecsökkentenie napi negyed kapszulára. Az aznapit már bevette, és most átkozta magát, hogy még többre vágyik. A szer nem olyan volt, mint a pia, az ember akkor sem látott kis szörnyecskéket, miután sikerült leszoknia róla. Sokkal inkább a cigarettára hasonlított. Erről is éppen olyan nehéz volt lemondani. Alex be akarta bizonyítani magának saját erejét, és le akart szokni róla. Ezért érezte most magát ennyire rosszul, hogy egy újabb adagra vágyik.

Néhány óra múlva a Daniel Grant és tudósai által idevezényelt emberekkel, és a tengerészgyalogosokkal együtt már ő is a Razzia fedélzetén lesz.

Alex Kozlowski egy rámpa szélén ült, annak a siklónak az egyik szárnya mellett, ami hamarosan kigördül a hangárból, felszáll, és átszáguld az atmoszférán. Alex másik oldalán egy raktárház méretű, biztonsági ellenőrző állomásként és raktárhelyiségként használt épület állt. A hajnal éppen akkor furakodott át a horizont felhőin.

Alex előre hajolt a székében, és a berakásra kerülő ládákra nézett.

Pokoli sok mindent vittek magukkal.

Ő volt a felelős azért, hogy minden a hajóra kerüljön, amire az embereinek szüksége lehet. Szerette volna, ha az egész ügyet rábízzák, de sajnos ez nem volt benne a pakliban.

Egy unott tekintetű szállítómunkás lépett hozzá, és egy csiptetős irattartón lévő papírt nyújtott felé.

– Kérem írja alá, ezredes!

Alex elvette az irattartót.

FELSZERELÉS. A listán csak ennyi szerepelt.

– Hogy tudnám leellenőrizni a szállítmányt, ha nem tudom, mi az?

– Nézze, ezredes – mondta a férfi. – Én csak a munkámat végzem. Ha akarja, fogjon egy feszítővasat, nyisson fel egy pár ládát, és nézze meg mi van benne. Habár attól tartok, az egészet olyan jól becsomagolták és lezárták, hogy ha kised valamit, nehezen tudja majd visszapakolni.

A fickó civil volt, valószínűleg állami alkalmazott. A magatartásából legalábbis erre lehetett következtetni. Kozłowski nem szerette az olyan embereket, akiknek nem tudott parancsot adni, vagy akiktől nem kaphatott utasításokat. Bosszantotta a fickó. De most mit csináljon vele? Pucoltassa ki vele a latrinákat? Hiszen ez is csak egy harmadosztályú targoncatologató, kamionvezető bürokrata!

Hirtelen rájött, mi fontos a bürokraták számára.

– Hoppá! – mondta, és apró darabokra tépte a papírt, amit alá kellett volna írnia.

A férfi döbbenten bámult rá.

– Ezredes! Most el kell mennem, hogy hozzak egy másik nyomtatványt! Miért...?

– Tegyen panaszt, seggfej – mondta a nő. – De legközelebb viselkedjen tisztelettudóbban, ha valamit alá akar írni egy hölgyel...

A férfi halkán átkozódva elment, hogy hozzon egy újabb nyomtatványt, Kozłowski pedig a ládák közé lépett. Egy kicsit körül akart szaglászni.

SZIGORÚAN TITKOS, olvasta az egyikben a feliratot.

ÁLLÍTVA TÁROLANDÓ, EZ A FELSŐ RÉSZ.

FOKOZOTTAN TÖRÉKENY.

Az egyik ládára még egy bonyolult hűtőrendszert is felszereltek.

– Na jól van! – mondta Kozłowski, és megkopogtatta a ládát. – Biztosak lehetnek benne, hogy mikor pár fényévvel arrébb leszünk, rájövök, hogy mi folyik itt.

Már szinte sajnálta, hogy vállalkozott erre a hülyeségre.

Nem mintha zavarta volna, hogy irdatlan távolságra kell

behatolnia a bolygóközi űrbe. Ez még szórakoztató is lehet. Az is feldobta, hogy en masse kell gyilkolnia a xenokat. Még a sok rejtélyes marhaságtól sem ijedt meg. Azt hitte, hogy ennek az expedíciónak ő a vezetője – de az elmúlt hetek során rá kellett jönnie, hogy valójában csak a vállalkozás katonai része tartozik rá. A Neo-Pharm más, a Razzián végzett ténykedéséhez – és valószínűleg azért ezt a ronda bárkát választották ki a feladatra, hogy ilyesmire is legyen hely a fedélzetén, – semmi köze sem volt.

Valószínűleg ez is szerepet játszott abban, hogy őt jelölték ki a parancsnokai.

El tudta képzelni, hogy a vén, egyenruhás gazfickók miről beszélhettek egymás közt.

– Menjen Kozlowski! Igen, kemény ember, jó katona, de... csak egy nő.

Alex Kozlowski elmosolyodott. Az előkészületek a vállalkozásnak csupán egy részét jelentik. Ő elfogadta a szépen megsütött, ketchuppal ízesített nagy tál szart, amit felkínáltak neki. De amikor a Neo-Pharm fiúk odakint lesznek a csillagok és bolygók között, a xenok között, akkor már bánhatják, hogy nem vittek magukkal valami fűszert, hogy a gyomruk be tudja fogadni azt, amit majd tőle kapnak.

Igen. Ez az ő bosszúhadjárata lesz. Az sem számít, ha mind odavesznek, csak a xenok is megdögljenek!

Jó lesz távol kerülni ettől a bolygótól, ahol Peter meghalt. Talán, de csak talán, végre megtalálja azt a békét – vagy háborút –, amit keres.

Éppen visszasétált egy újabb adagkávéért, mikor egy férfi száguldott be a csarnok kapuján. Először azt hitte, hogy Mr. Rakodó rohan vissza az új nyomtatvánnyal.

De nem a hígagyú bürokrata volt az, hanem Daniel Grant.

Grant nem látta meg a nőt. Egyenesen a rakodógép felé rohant, mintha a rakománnyal együtt ő is fel akarna kerülni. Zaklatottnak látszott, csinos ruhája gyűrött és tépett volt, csinos frizurája kócos.

– Hé! – kiáltotta Kozlowski.

Grant körbenézett. A nőnek azonnal feltűnt, milyen vörösek és

táskásak a szemei. Látszott rajta, hogy az elmúlt éjszaka nem sokat aludhatott.

– Katona! Hogy juthatok fel a siklóra?

– Grant? – Kozlowski közelebb lépett, és gyanakodva végigmérte.

A Drogkirály kiütötte volna magát valamivel, vagy mi?

– Igen, én vagyok az, katona! Nem akar segíteni? Ennek az akciónak én vagyok a vezetője!

– Kozlowski ezredes vagyok. Legutoljára még úgy hallottam, hogy maga nem jön velünk.

A nő annyira meglepődött, hogy még gúnyolódni is elfelejtett.

– Ó, igen... Ezredes... Persze, maga az. Bocsánat. Elég zűrös ez az éjszaka. – Grant felsóhajtott, és úgy nézett hátra, a kapu felé, mintha arra számítana, hogy valaki követi. Egy pillanatra sebezhetőnek, elesettnek tűnt. Egészen más embernek látszott, mint amilyennek a nő megismerte. Kozlowski érezte, hogy valami nincs rendjén. Valamit olyasmit érzett, hogy...

– Zűrös éjszaka? – De hiszen a nap már felkelt...

– Ööö... Igen.

Grant tőle szokatlan módon nem találta meg a megfelelő szavakat, és egyfolytában hátrafelé tekintgetett.

– Ne izguljon, Mr. Grant. Bárki is üldözi magát, csak akkor juthat át a bázis biztonsági rendszerén, ha van egy atombombája.

– Üldözni? – Grant mintha egy kicsit magához tért volna. – Szó sincs ilyesmiről... Csak nem tudtam aludni az éjszaka... Ez minden... Egy kicsit berúgtam, elestem egy párszor, és...

– Akkor nem lenne jobb, ha orvoshoz menne?

– Nem. Nem, ezredes, mindjárt jobban leszek.

Mintha Grant a nő szeme láttára bámulatos akaraterővel összeszedte magát. Szomatikus állapotjavítás: a testtartás kiegyenesítése, a has behúzása, a felső ajakmegkeményítése. Pszichológiai állapotjavítás: a lelki páncél felhúzása. A szemek felélénkültek, az önfegyelem és az arrogancia visszatért.

– Az elmúlt éjszaka monumentális elhatározásra jutottam, ezredes.

– Igazán?

– Igen. Ez a küldetés túlságosan is fontos a cégeim számára, az én számomra ahhoz, hogy megengedjem... Úgy értem, nem maradhatok távol tőle. Az éjszaka folyamán felhívtam a tábornokot és az admirálist. Sikerült megegyezésre jutnunk. Magukkal tartok, Kozlowski ezredes, hogy segítségére legyek az irányításban, és hogy kivegyem a részem az erőfeszítésekből. – Grant mély lélegzetet vett, és már erősebbnek látszott.

– Valóban? Ó, milyen nemes szándék!

– Igen. Már bizonyos különleges parancsok is kiadásra kerültek. Nos, lenne olyan kedves, és átkísérne a sikló személyszállító részéhez?

– Nincsenek csomagjai, Mr. Grant?

– Ööö... Hmm... Nincsenek. Az elhatározás olyan hirtelen jött, hogy nem volt időm bepakolni. Majd azt használok, amit a fedélzeten találok. Mellesleg az admirális biztosított róla, hogy a fedélzeten elhelyezett kommunikációs eszközök segítségével kapcsolatba léphetek az embereimmel, tájékoztathatom őket a helyzetről, és kijelölhetem a személyt, aki távollétem ideje alatt helyettesíteni fog.

– Elég hosszú idő lesz, Mr. Grant. Legalább négy hónap. Közben sok minden történhet a vállalataival.

– Megbízom az embereimben... Éppen úgy, ahogy magában, és a Razzia személyzetében is. Egyik esetben sem amatőrökkel van dolgom.

– Nem, persze, hogy nem. De helyesen döntött? Elég veszélyes lesz odakint.

Bármilyen veszély is várt rájuk "odakint", Daniel Grantot látszólag nem zavarta. Mintha túlságosan is lefoglalta volna az a dolog, ami miatt menekülésre kényszerült.

Mindegy, még elég idő lesz rá, hogy kiderüljön, pontosan mi a baj, gondolta Kozlowski.

– Jól van. A dobozaival és a tengerészgyalogosok utolsó csoportjával együtt maga is felszáll a siklóra.

– Kitűnő, ezredes. Már alig várom, hogy együtt dolgozhassunk. –

Grant lopva még mindig a kapu felé pillantgatott. – Ó, ha tudna hozni nekem egy kávét, meg egyet a maguk katonai fánkjaikból... Meg egy Alka-Seltzert... Nagyon sokat segítene.

Kozlowski előre lépett, és megbökte a férfi vállát.

– Ide hallgasson, Grant! Maga most az én felségterületemen van. Nem vagyok a rabszolgája. – Előre mutatott, és meghajolt. Jó Isten, ez az ember bűzlik az alkoholtól! – A kaja ott van, az irodában. Szolgálja ki magát.

Kozlowski elindult, hogy folytassa a munkáját... és megnézzze, megjöttek-e az elektro-táviratok. Csak úgy volt hajlandó felengedni Grantot a Razzia fedélzetére, ha parancsot kap rá.

Ez az apró változás nem sok jót ígért a jövőre nézve.

8.

Mikor Grant lehunyta a szemeit, maga előtt látta Fisk vigyorgó arcát.

De fáradt volt, nagyon fáradt.

A sikló legsötétebb részén, egy gravi-sarokdíványon ült, és egyfolytában azt mondogatta magának, hogy biztonságban van, minden rendben, és újra ő irányítja a dolgokat.

Pihenni... Pihennie kell.

Él, és most ez volt a legfontosabb. Szánalomra méltó helyzetben van, de él. Egyáltalán miért mozdult ki otthonról tegnap este? Tudta, hogy nem fizetett Fisknek. Tudta, hogy Fisk időnként elveszti a fejét.

Hibázott. Baklövést követett el. Elszarta a dolgot. Az biztos, hogy ez újra nem történhet meg. Persze most lesz rá néhány hónap, hogy minden elsimuljon. Akkorra majd remélhetőleg megérkezik pénz, ami a Neo-Pharmot, így a Grant Iparvállalatokat, és így Grantot – a szorult helyzetben lévő üzletembert – is kisegíti a bajból.

Már felhívta az igazgatótanácsai elnökeit. Rájuk parancsolt, hogy fizessék vissza Fisknek a véres pénzét, legalábbis annyit, amennyit tudnak, birkózzanak meg a katasztrófával, sírjanak együtt Mabel Planer szüleivel, és intézzék el, hogy a biztosító társaság úgy fizessen nekik, mintha a lányt munkaidőben lőtték volna le...

És persze utasította őket, hogy tegyék azt, amit ő.

Éljék túl a helyzetet.

Az elmúlt éjszaka átkozottul közel került hozzá, hogy ez ne sikerüljön neki.

Még most sem értette egészen, hogyan csinálta. Amikor a golyók széttépték a boxot és Mabelt, az izomzatában valami tartalék erő léphetett működésbe, mert még soha életében nem vetődött, gördült és ugrott ilyen gyorsan. Az agyában is bekapcsolódhatott valami túlélési csomó. Azzal, hogy a táncparketre vetette magát, pontosan a legmegfelelőbb dolgot tette. A körülötte vonagló és

hadonászó emberek valószínűleg azt hitték, hogy ez is a műsorhoz tartozik, tovább táncoltak a dörrenések ütemére.

Egyetlen pillanatra sem mert megállni. Elvergődött a kijáráshoz, és a limuzinjával mit sem törődve rohanni kezdett. Közben egy párszor elvágódott, de addig futott, míg már eléggé biztonságban érezte magát ahhoz, hogy leintsen egy taxit.

De ezzel még nem volt vége a menekülésnek. Az éjszaka legnagyobb részét egy sikátorban, szemétkukák mögött kuporogva töltötte el. Amikor aztán megérkezett az egyik odarendelt embere, vad iramban az úrkikötőbe vitette magát. Végül egy átvirrasztott éjszaka után, boldogan, hogy még él, eljutott a bázisra.

Az űrsikló viszonylagos biztonságában, a sok ezer tonnányi GeligNuke(R) erejével felérő hajtóművek fölé kötözve Daniel Grant megremegett ahogy mindez az eszébe jutott. Nem, még gondolni sem akart rá... Legalábbis egy jó ideig nem.

Alvás. Egy kevés áldott alvás... Erre volt szüksége. Fisk ronda pofája, vagy nem...

– Hé, maga! Foglalt ez a hely?

Grant kinyitotta a szemeit.

Egy germán isten alakja tornyosult előtte.

Thor, rövid hajjal.

Vagyis, nem egészen. A férfi hatalmas volt és izmos, a haja szőke, a szeme kék, az álla szögletes. Mosolygott. Nem csak hogy átkozottul jól kiképzettnek látszott, de teljes mértékig elégedett is volt a helyzettel, és kényelmesen érezte magát az izmos végtagjaira és felsőtestére remekül illő egyenruhában.

Na, ez a fickó valóban úgy néz ki, mint egy parancsnok, gondolta Grant.

– Ó... Nem. Nem... kérem üljön le.

A szőke isten betuszkolta hatalmas táskáját az egyik tárlórekeszbe, majd leült a díványra, de nem csatolta be a hevedereket.

– Henrikson vagyok. Lars Henrikson tizedes. – Kezet fogtak. – Maga biztos a Neo-Pharm egyik embere.

– Igen. Daniel Grant vagyok. A Neo-Pharm tulajdonosa.

Henrikson nem reagált azonnal. Elgondolkodott az információn.

– Nekem azt mondták, hogy maga nem fog részt venni az expedícióban, Mr. Grant.

– Az utolsó percben meggondoltam magam.

Henrikson feldolgozta az újabb információt, és úgy bólintott, mintha ez lenne a világon a legtermészetesebb.

– Értem. Hát jól van... Jó látni, hogy a főnökök személyesen is érdeklődnek a fontos feladatok iránt. – A szája halvány mosolyra húzódott. – Érti, hogy ők is bepiszkolják egy kicsit a kezüket.

Grant egy évezrednek tűnő idő után először elmosolyodott.

– Lehet, hogy megpróbálok új életet kezdeni, Henrikson tizedes.

Lehunyta a szemeit, és remélte, a férfi ebből megérti, szeretne egy kis nyugalmat, és pihentetni akarja vérekes szemeit.

Henrikson azonban nem volt az a megérzős fajta.

– Ez egy különleges küldetés – mondta. – A csontjaimban érzem. Az űrbe kiküldött tengerészgyalogosok tízből kilenc esetben nem hoznak vissza mást, mint egy nagy marék semmit. Elárulom, ebben már nekem is volt részem. Ahogy hírért vettem ennek a küldetésnek, ennek a speciális feladatnak, hogy hídfőállást kell kiépíteni az idegenek Bolyvilágán... Nos, kapva kaptam az alkalmon.

– Talán a Földön nem volt elég munkája?

Henrikson megvonta a vállát.

– Már megöltem egy pár dögöt. Főleg Európában. Különleges akciókban vettem részt. Talán ebbe a buliba is azért ugrottam bele, hogy tapasztalatokat szerezzek... De nem, mégsem. Tudja, uram, én úgy érzem, hogy az emberi faj nagy feladatok elvégzésére hivatott ebben az univerzumban. Szeretném én is hozzátenni a magamét, hogy ez lehetővé váljon. És vagyok annyira hiú, hogy elhisgyem, elég tehetségem van ahhoz, hogy megbirkózzam egy ilyen szituációval, ami ránk vár.

Grant arra számított, hogy egy belső hang cinikusan felmordul a fejében, de rá kellett jönnie, a szavak furcsa együttérzést váltottak ki belőle.

– Ez az univerzum lenyűgözően homocentrikus szemlélete,

katona.

Henrikson bólintott.

– Igen, uram. Sajnálom... Már sokszor hallottam, hogy az ember csupán egy tévedés a nagy rendszerben. Szerintem nem így van... Hogy miért? Mert mi emberek vagyunk. Mi képviselünk valamit. Értékeink vannak és céljaink, és... a pokolba... és terveink, amiket végre kell hajtánunk, amik fontosak ebben az istentelen világban.

– Valóban. Valóban! Az ilyen érzés csodálatos demagógiává válhatna... Úgy értem, ezzel meg lehetne gyógyítani az emberiség sebzett lelkét!

– Tudom, uram. Tudom. – Henrikson ünnepélyesen bólintott. – Ezért vagyok most itt.

– Kitűnő! Tudja, tizedes, azt hiszem útközben még rengeteg időnk lesz, hogy megbeszéljük ennek a filozófiának a helyénvaló alkalmazási módját. De addig is most azt hiszem, szükségem lenne egy kis időre, hogy összeszedjem magam mielőtt elindul a sikló. Tudja... meditálni szeretnék... és talán egy kicsit szunyókálni is.

Henrikson Grantra nézett.

– Ó! Igen, valóban fáradtnak látszik. Milyen figyelmetlen vagyok! Kérem, hunyja le a szemeit. Lazítson. Aludjon. Nekem is van egy saját, harcosnak való meditációs módszerem. Együtt fogunk meditálni.

A tizedes elrévedt tekintettel maga elé nézett.

Hát, erről ennyit. A pihenés és a meditáció még ennek a nagyfiúnak is fontos. Már biztos sokszor kipróbálta ezt a taktikát.

Grant tudta, hogy lesz valaki, akivel a küldetés során el tud majd beszélgetni. Már sajnálta, hogy nem vitte magával a PR embereit, akik lejegyezhatték volna ezeket a szép gondolatokat.

Grant hagyta, hogy elnehezült szempillái lecsukódjanak.

Megtalálta a békét, de csak harminc másodpercre. Hirtelen lábdobogás, kinyíló tárlórekeszek hangja, helyükre rakott csomagok puffanása, és élénk beszélgetés hallatszott.

– ...nézd, haver! Én mondom neked, az volt az igazi... a zene volt a beatnemzedék lelke! Az utcák forró, mégis hűvös zenéje, ember! Még a költészet gőzölgő jéglávája is ebből ered! – kiáltott

valaki kellemetlenül magas orrhangon.

– Ide hallgass, Jastrow! A minap éppen hogy csak megemlítettem, hogy élvezettel olvastam a huszadik század régi szabadverseit, te meg rögtön azt hiszed, hogy a beat-költőkről beszéltem! Pedig én írókról beszélek, olyanokról, mint William Carlos Williams...

Grant fáradtan hunyorogva kinyitotta a szemét.

Két egyenruhás, sapkás közlegény. Egy fehér, meg egy fekete fiú. Grant a hangjuk alapján is meg tudta különböztetni őket. Biztos a fehér fiú az, aki az irodalomról és a zenéről karattyol...

– Williams! Hiszen éppen Williams volt Allén Ginsberg Keresztelő Szent Jánosa!

– Bocs, róla még nem csak nem is hallottam.

– Üvöltés? Azt mondod, hogy olvastad a huszadik század szabadverseit, és nem ismered az Üvöltést?

– Várj csak, hadd gondolkozzam... Talán mégis... De akkor sem látom, milyen kapcsolat lehet a szabadversek és a jazz között!

– Hú! Nem egyszerűen jazz, haver! Be-bop! Na figyelj, megmutatom!

A beszélgetés elhalkult, és ahogy Grant újra belesüppedt az álomba, úgy érezte, mintha egy konzervdobozokból fabrikált telefonon át hallaná a szavakat.

Blaaaat...!

Egy éles, metsző, oktávokkal felfelé kúszó hang...

Blíííit... BLÍÍÍÍIT...!

Grant agya egy iskolatáblává vált, amit végigkaristoltak a körmökké változott hangok.

Felriadt, és tétován talpra szökkent. Beütötte a fejét a mennyezetről lenyúló rúdca, és visszarogyott a díványra.

Honk... honk HONNKKKKK!

Körülnézett. Az egyik gravidívány szélén egy szemüveges, feketebőrű fickó ült, és grimaszokat vágva a fülére szorította a kezét. Vele szemben pedig egy másik szemüveges, de krétafehér arcú férfi ült. A fehér fiú ajkai egy nagy bariton szaxofon fúvókájára tapadtak.

Mindketten keménykötésűek voltak, de ártatlan arcukon látszott, még nem ismerik a háború poklát.

Blat... blat... blat!

– Hát nem hallod, Ellis? – kérdezte a szaxofonos. – "Láttam nemzedékem legjobb elméit..."

Henrikson tizedes felállt, és egy bosszúszomjas szobor hideg tekintetével nézett rájuk.

– Nem akartok nyugton hagyni minket, fiúk?

Izmos teste komoly nyomatékot adott szavainak. A fekete-fehér ikerpár feléje fordult. Pislogni kezdtek, és hátrébb húzódtak.

– Hű... Elnézést, tizedes.

– Csak a Madarat akartam eljátszani...

Henrikson azonban nem tágított.

– Csak nehogy letörjem a szárnyaitokat! Ez a hely nem alkalmas ilyesmire. Majd odafönt... Talán.

Ellisen látszott, hogy nem akar vitatkozni, de Jastrow egy sértődött kisfiú arckifejezésével rakta vissza a tokjába a hangszerét.

– Nem lenne rossz bevenni egy-két Xeno-bigyót, Jazz – mondta Ellis.

– Aha. Lehet, hogy igazad van. Majd később tovább dumálunk, jó?

– Persze.

Henrikson Grant fölé hajolt.

– Jól van, uram?

– Igen. Még mindig cseng a fülem, és teljesen kiment a szememből az álom, de minden rendben.

– Még jó tizenöt óránk van a tényleges behajózás megkezdéséig. Talán mégis kihasználhatná ezt az időt.

– Megpróbálom, tizedes. Megpróbálom.

Henrikson még egy figyelmeztető pillantást vetett az újonnan érkezett párosra, majd visszaült a gravidíványra. Grant észrevette, hogy Ellis és Jastrow kíváncsian méregeti, mintha arra szeretnének rájönni, ki lehet.

Grant lehunyta a szemeit, de még így is magán érezte a pillantásukat.

– Grant vagyok. Miattam kellett idejönniük – mondta. – Ha nem bánják, majd inkább később essünk túl a bemutatkozáson. Szeretnék egy kicsit pihenni.

– Ó!

– Ó hogyne, uram! Elnézést.

– Igen. Jól van. Csendben maradunk. – Suttogóra fogták a hangjukat. – Hű! Ez Daniel Grant, haver! Te meg a fülébe vonyítottál a szaxofonoddal!

– Honnan tudhattam volna? Még soha sem láttam!

A suttogást mély, kényelmetlen csend váltotta fel, és Grant újra érezte, ahogy belecsúszik a szorongó kómába.

Ami megint nem tartott valami sokáig.

Grant éppen a szüleit látta álmában, és mivel utált róluk álmodni, nem is zavarta különösebben, hogy felébresztették. De egy kicsit azért mégis bosszantotta a dolog.

Nem a lábdobogás keltette fel. A háttérzajokat szinte nem is hallotta. A pakolászás, a tárlórekeszek ajtóinak csattanása... Ez sem volt probléma. De amikor rázuhant egy test, már felriadt.

– Hoppá! – nyögte.

– Ááá! A mindenit... Francos padló! Az egész tele van ilyen butykokkal meg rudakkal... Elnézést!

Az, hogy az ölébe huppanó tengerészgyalogos nőnemű volt, valahogy enyhítette a fájdalmat és az ijedtséget. Nem csupán azért, mert puhább volt a teste. A nő csinos volt, dúskeblű, és még az egyenruhája is kellemes illatot árasztott magából. Barna haja olyan hosszú volt, amit a Tengerészgyalogság még engedélyez a nem hímnemű tagjainak. Hatalmas fekete szemével bűnbánóan nézett Grantra.

– Semmi baj – mondta Grant, és felvillantotta hölgyek számára tartogatott mosolyát. – Szerettem volna pihenni egy kicsit a felszállás előtt, de előfordul az ilyesmi.

A nő sokkal kecsesebb mozdulattal kászálódott le Grantról, mint ahogy ráesett.

– Alacsony gravitációban sokkal jobban elboldogulok, zéró G-nél pedig úgy mozgok, akár egy hattyú – mondta, és megvonta a vállát.

– Űrkislány vagyok, ennyi az egész. Örülök, hogy végre felszállhatok ezzel az... – Káprázatos őzikeszemei elkerekedtek. – Mondja, nem láttam én már magát...? Istenem! Hiszen maga Daniel Grant, az iparmágnás! Már láttam a híradóban!

– Igen, én vagyok.

– Szörnyen néz ki... Úgy értem, azt hiszem pihennie kéne.

Levetette magát az egyik üres gravidíványra.

Grant minden fáradsága ellenére képtelen volt levenni a szemeit a nő kecsesen mozgó csípőjéről.

A nő feléje fordult.

– Hallottam, hogy maga van a küldetés mögött, de nem gondoltam volna, hogy tényleg találkozni fogunk!

– Akkor szokjon hozzá, katona – mondta Henrikson. – Grant úr együtt fog utazni velünk.

– Ne ugrasson! Hát ez... Hát ez nagy újság!

A nő előre hajolt, önkéntelen mozdulattal végigsimított a haján, majd Grant felé nyújtott a kezét.

– Edie Mahone vagyok – mondta észrevehetően kedvesebben. – Őrvezető. De fiatal vagyok, és azt hiszem, még fényes jövő vár rám a Gyarmati Tengerészgyalogságnál.

Grant egy kicsit meghökkent, és miközben automatikusan megfogta a nő kezét eltűnődött, mit kereshet egy ilyen feltűnő szépség a Tengerészgyalogságnál... És persze ebben az expedícióban. Ahogy tüzetesebben is megnézte magának, megérezte a látszólagos hanyagság alatt megbúvó erőt. A szent-isten-mi-történt viselkedés csak álca volt, ami mögött egy szilárd egyéniség rejtőzött. Grant figyelmét éppen ez keltette fel. A nő kihívást jelentett a számára.

– Talán érdeklődik a xenok felhasználási területei iránt? – kérdezte Grant.

– A dögök iránt? Ó, nem. – A nő megrázta a fejét, és megremegett. – Gyűlölöm őket, ahogy mindenki. De tudom, miért kérdezi. Az érdekli, mit keres egy csinos kislány egy ilyen helyen. – Megvonta a vállát. – Az űrben érzem jól magam, Mr. Grant. Az előbb nem hülyéskedtem... Ráadásul a harcászati fegyverek

specialistája vagyok.

– A harcászati fegyvereké?

– Igen, uram. A csúcseszközöké. – A nő hangja pajkosan csegett.

– Örülök, hogy nem volt magánál egy pár gránát, amikor rám esett.

– Hmm? Ó, igen... Igen, persze. Mr. Grant, igazán nagyon sajnálom, és annyira meglepett... Lehet, hogy ez a küldetés mégsem lesz olyan borzalmas.

– Remélem, hogy nem. Nos, Mahone őrzetető, remélem átjön majd a kabinomba egy italra. Akkor hosszabban is el tudunk majd beszélgetni. De addig is, nem ártana, ha egy kicsit pihenhetnék a felszállás előtt.

– Természetesen. Természetesen, Mr. Grant... uram. Csak itt ülök ezen a díványon, és békén hagyom. És... – A nő elcsodálkozott. – Italra? Együtt iszogassak egy iparmágnással? Természetesen, Mr. Grant! Nagyon szeretném! Tudja, én amolyan médiakopó vagyok, és mindig megnéztem a magáról szóló adásokat. Még azt a kalózkiadású könyvet is megvettem, amit magáról írtak... Tényleg, igaz, hogy a felesége azért vált el, mert négy meztelen nővel együtt találta a hitvesi ágyukban?

Grant huncutul felnevetett.

– És egy papagájjal. Ne felejtse el a papagájt, Mahone őrzetető.

Az elkápráztatott őrzetető megrázta a fejét, és hátradőlt.

Grantot meglepte, hogy ez a legenda még mindig él. Lehet, hogy tényleg igaz volt? Nem tudta, de nem is törődött vele.

Egy pár ital egy vonzó őrzetetővel, aki valószínűleg csalódott lenne, ha nem kezdene ki vele... Az elmúlt éjszaka tragikus eseményei után Grantnak nem igazán volt kedve egy románchoz. De heteket tölteni egy úrhajón, egy csapatnyi tudós meg katona között? A domináns Grant-hormonok közben kétségtelenül átváltanak majd kihívás-hódítás üzemmódba. Egy minden szempontból megfelelő, megszerezhető nő... Grant rögtön jobb színben látta a világot.

De most aludnia kellene, ha csak egyetlen édes percig is.

Grant a kabinra boruló csönddel – tisztelettudó csönddel – elégedetten a párnára dőlt.

Nem is volt olyan rossz. Elhajózni egy úrbárkán, néhány tudós és tengerészgyalogos társaságában maga mögött hagyni a Földet. Végülis ez az ő expedíciója. És úgy tűnt, ezektől az emberektől is elvárhatja a szükséges engedelmességet.

Ez jó. Ez nagyon jó. Daniel Granton nyugalom ömlött végig. Görcsbe merevedett izmai elernyedtek, és egyre inkább úgy érezte, uralja a környezetét. Igen, igen, talán bebizonyosodik, valóban az a legjobb, hogy részt vesz az expedícióban, hogy felügyel és ellenőriz... Hogy irányít. A fiúk az irodában már elég jól megtanulhatták, hogyan intézte az ügyeit. Bármilyen lesz a helyzet, pontosan azt csinálják majd, amit ő is tenne. Nélküle is elboldogulnak. Ő pedig éppen azt teszi, amit tennie kell. Az ismeretlen felé tart, és kiterjeszti a befolyását meg a hatalmát.

Daniel Grant... Egy nagy ember a sors akaratából a csillagok közé indul.

Önmagának tett gratulációnak ritmusa az alvásnak arra az áldott, ernyedt vidékére sodorta, ahová még állandóan fecsegő anyjának emléke sem mehetett utána.

Ó...!

Édes, szelíd béke...

WUUUUUUUNK!

WUUNNNNNNNK!

A sziréna úgy vijjogott, akár a pokol kürtjei.

– Ez a tűzjelző! – kiáltotta Jastrow.

– Szart! Valami baj van a siklóval. El kell tűnnünk innen, Mr. Grant!

– Kérem! – mormolta Grant. – Hadd feküdjek itt még egy kicsit! Ha kell meghalok, csak hagyjanak aludni...

– Ezt nem tehetjük, Mr. G!

Grant érezte, hogy felrángatják a díványról, és erőszakkal levonszolják a rámpán.

A kinti hideg olyan kellemetlen volt, mint egy bordák közé mért ütés. Grant hunyorogni kezdett, és érezte ahogy rángatják...

Aztán hirtelen megállt.

– Eresszenek! – kiáltotta.

– Tegye amit az az ember mond, seggfej! – csattant egy hang. – Gyerünk!

Henrikson a kemény fémpadlóra dobta Grantot.

– Jaj! – Grant szédelegve lábra állt, és...

És döbbenet meredt a rászegeződő 10 mm-es karabélyok csövére.

A karabélyok Alex Kozlowski ezredes és egy csapatnyi tengerészgyalogos kezében voltak.

– Állj! – kiáltotta Kozlowski, és kezét csípőre téve eléjük állt. – Ha mi most xenok volnánk, akkor magukból már rég dögtápszer lenne! A vészhelyzet óvatosságot követel! – A szája egyik sarkában lévő fogpiszkálót áttolta a másik oldalra. – Így van, katonák?

A tengerészgyalogosok, akiknek közben sikerült kényelmetlen vigyázzállásba vágniuk magukat, azonnal válaszoltak.

– Igen, uram!

Kozlowski rágcsálni kezdte a fogpiszkálóját.

– Mellesleg még nem jelöltem ki az ülésrendet, így van?

– Igen, uram!

Kozlowski Granthoz lépett, és lehajolt hozzá.

– Üdvözlöm az expedíciójában, Mr. Grant... – Kiköpte a fogpiszkálót. A pálcika Grant nadrágjának laza szövetébe állt. – Üdvözlöm az én parancsnokságom alatt!

Grant felsóhajtott, és újra lehunyta a szemeit.

A fémpadló meglehetősen kényelmetlen volt...

9.

Sötétség.

Sötétség és álmok.

Az álmok logikájának szilánkjai összekeveredtek a valóság és a mágia darabkáival.

Álmodta vagy nem, de Daniel Grant számára a mindent legyőző sötétben hat héten át csupán álmok léteztek.

Az álmok Möbiusz-szalagjai. Éles képek. A győzelem, a nevetés és a dicsőség örvényei.

A múlt mélye, a titkos és iszonyatos félelmek.

Rövid alvásnak tűnt, mert az álmok csupán a hiperalvás rövid megszakításai voltak, melyek lehetővé tették az agy funkcionálását és a REM-fázisok bekövetkeztét.

Daniel Grant egy borostyáandarab fogságába esett légy mozdulatlanságával feküdt a lezárt alvókapszulában. Mikor aztán a mechanizmus és a gázkeverék lassan felébresztette, alig jutott el a tudatáig, hogy kinyílt a kapszula zárszerkezete. Álomittasan kapaszkodott az álmaiba és a sötétségbe.

– Mr. Grant?

Egy szelíd női hang. Kié lehet? Édes volt és megértő. Olyan hang amilyet a felesége használt szerelmük legelején, mikor még egyedül csak neki adta magát.

Valahogy úgy tűnt, mintha valóban mellette lenne, mintha ebben a sötétségben tényleg a valóság része lenne.

– Daniel?

Martha. Akkoriban, mikor megvette a Neo-Pharmot, mikor nekilátott, hogy felépítse a birodalmát, nagyon sokat randevúztatott. Martha modell volt, a reklámcége bérelte fel valami hirdetéshez. Ő lecsapott rá, és többé nem eresztette el. Vagyis, nagyon hosszú ideig nem. Még mindig nem tudta, az évek során miért voltak más női is. Talán megszokásból hódított? Ez is hozzátartozott ahhoz az életstílushoz, amit szeretett? Vagy csak egoja kényszerítette?

Nem tudta, de soha nem is törődött vele.

Kivéve az ilyen, ébredés utáni pillanatokat, mikor kételkedett magában, mikor sebezhetőnek érezte magát.

– Ideje felkelni, Mr. Grant.

Felkelni? Egyáltalán hol van?

– Sok dolgunk van.

Ez a hang... Biztosan nem Martháé. Már tudta, hogy nem az övé.

– Ugorjon már ki!

A hang most kemény volt. Olyasvalakié, lehet megszokta, hogy engedelmeskednek neki.

Grant rádöbbsent, hogy fázik. Meztelennek érezte magát. Remegve felült.

Lassan kinyitotta a szemeit.

Periférikusan látta az alvókapszula hideg fémtestét, és a fölötte futó kábeleket.

Előre nézett. Egy nyolc láb magas karmos, csontos, dühösen kitátott pófájú alak állt előtte.

Egy idegen!

Grant rémülten felsikoltott.

Hátra húzódott, ösztönösen felemelte a kezét, és szánalmas mozdulatot tett, hogy megvédje magát az ismert univerzum legiszonyatosabb lényétől.

Miközben megpróbált átugrani az alvókapszula oldalfalán, a racionális tudatából még mindig működő parányi rész felfogott valamit.

A lény nem mozgott.

Egyhelyben állt, alig néhány lábnyira tőle.

És várjunk csak! Nem a hajó falát látja a szörnyeteg fekete testén keresztül?

Egy remegős és egy éles villanás futott át a lény testén.

Nem valódi... Csak egy...

Balról egy kekiruhás nő lépett Grant elé. Egy moduláris vezérlőegységet tartott a kezében.

Kozlowski ezredes.

A szörny csak egy hologram!

– Arra gondoltam, szüksége lehet rá, hogy valami felpezsdítse a véréit. – A nő megnyomott egy gombot, és arrébb irányította a hologramot. – Üdvözlöm a U.S.S. Razzia fedélzetén!

– Az isten verje meg magát, ezredes!

A nő felvonta fekete szemöldökét.

– A csapathoz akar tartozni, Grant, ugye? Akkor vegye úgy, hogy átesett a beavatási próbán, és most már a diákszövetség tagja!

Grant egyáltalán nem szédült. Az adrenalinnak sikerült elúznia a fejéből a hetek alatt felgyülemlett kábultságot. De a szíve majd kiugrott a helyéből, és átkozottul dühös is volt.

És ráadásul csak egyetlen alsónadrág van rajta!

A padlóra ugrott. A teremben az övével együtt összesen tíz alvókapszula állt a központi kontroll- és táplálórendszer körül. Már valamennyit kinyitották.

A duraplaszt fedőlapok átlátszó rovarszárnyakként meredeztek.

A többi kapszula üres volt. Valószínűleg hagyták, hogy tovább aludjon, mint a többiek.

– Miért engem keltett fel utoljára? – kérdezte, és a szerkezet mellé állt.

– Mikor elindultunk nagyon fáradtnak látszott, Grant. Arra gondoltunk, nem árt, ha kipihen magát.

– Milyen messze vagyunk a céltól?

– A gravitonikus hajtóművek már leálltak. A normál impulzus hajtóműveket kell használnunk, hogy átlavírozzunk a bolygók között. Négy nap múlva ráállunk a Bolyvilág körüli orbitális pályára.

– A nő elmosolyodott. – Nos, harcra kész,. Mr. Grant?

– Úgy tűnik, mintha már túl is lennék egy küzdelmen, ezredes.

– Ó, Fekete Agyarra gondol? – Kozlowski felnevetett. – Csak egy tréning-hologram. De nem kell szégyellnie magát miatta. Az újoncok némelyike is becsinált tőle. Maga még elég jól bírta.

Grant felhorkant.

– Eléggé kificamodott humorérzéke van, Kozlowski. Azt hiszem, egy-két órán belül ezzel együtt még jó néhány dolgot meg kell beszélnünk. De most szeretnék végre felöltözni.

– Kár. Így is nagyon csinos. – A nő nevetve az ajtó felé indult. – Gyere, fiú, gyere! Vége a mókának. Most dolgunk van.

A hologram árnyékként követte.

Grant megremegett. Mély lélegzetet vett, kihúzta magát, és elindult a raktárhelyiség felé, ahol a ruháit hagyta.

A néhány nap, amit az alvókapszulába való befekvés előtt a Razzia fedélzetén töltött, Daniel Grant számára kevés volt ahhoz, hogy teljes egészében felderítse az óriási hajót. Elég sok időt áldozott arra, hogy végignézze és felügyelje a tudósok előkészületeit, és persze arra is, hogy természetes alvással kipihenje magát. Körülbelül ennyi volt az egész.

Arra, hogy hová rakta le a ruháit, biztosan emlékezett.

Dühítette a hajó fémes hidege. Az a személyszállító hajó, amin a szülőbolygójáról a Földre utazott, legalább bizonyos kényelmi elvárásoknak megfelelt. Az legalább meleg volt, és barátságos. Ám a Razzia fedélzetén minden a katonai utilitarizmusnak volt alárendelve. Például a hajó belsejében sem volt több dekoráció, mint a falain kívül.

Mindent egybevetve Grant már örült, hogy végigaludta az utat.

Mi a fene lehet most a Földön?, tűnődött. Figyelmeztette az embereit, hogy ne nagyon mozduljanak ki, béreljenek fel biztonsági őrköt, és szigorítsák meg a rendszabályokat. Még arra is utasította őket, tegyenek ajánlatot Fisk "cégének" egy kisebb összeg kifizetésére. Egyfolytában ezen járt az esze. Persze bármi is történt, ő maga itt, fényévekkel távolabb, a félig ismert galaxis valamelyik istenverte kvadránsában semmit sem tehetett.

A raktárhelyiség egy szűk folyosó végén volt. Olyan szagot, ízt és érzést árasztott magából, hogy Grantnak eszébe jutottak az egyetemen a sport hőseként eltöltött szép napok. Izzadt szagú, de mégis otthonos volt, és valahogy furcsán megnyugtató.

A sarokban egy magas, szőke férfi állt. Éppen a derékszíját csatolta be. Különös módon sötét napszemüveget viselt, amitől inkább úgy nézett ki, mint a MacArthur tisztiiskola növendékei, és nem mint egy tizedes.

– Henrikson? Maga is most kelt fel a jegelt álomból, barátom?

A tizedes megfordult, és Grantra nézett.

– Már kora reggel felébredtem. Éppen most fejeztem be az edzésemet, uram.

– Én épp hogy csak felkeltem. Kíváncsi vagyok, miért hagytak ott ilyen sokáig...

– Talán elő akarták készíteni önnek a dolgokat, uram.

– Mi is a keresztnéve?

– Korábban már megmondtam, uram. Lars.

– Ó, persze! Ez az! Lars. Tudja mit? Szóljon Dan-nek.

A tizedes bólintott.

– Köszönöm... Dan.

Grant megtalálta a szekrényét, és az agyát erőltetve megpróbált visszaemlékezni a zár kódjára, Előre hátra tekergette a tárcsát. A zár kattánva kinyílt. A szekrényben egy olyan civil ruha volt, amelyet a tudósok is viseltek. Mivel nem hozta magával a saját ruháit, ezt kapta a rajta lévő szakadt rongyok helyett.

Felvette a nadrágját.

– Tudja – mondta a tizedes –, ilyenkor szeretnék bekapni egyet-kettőt a maga Xeno-energia tablettáiból. Sajnos a vizsgálatok során kiderült, hogy én nagy valószínűséggel még a normál anyagtól is elveszteném az eszem. Átkozottul szeszélyes az anyagcserém.

– Ó, én biztos vagyok benne, hogy maga enélkül is remek katona

– mondta Grant atyáskodó hangon, majd hirtelen elkomolyodott. – Kérdeznék valamit, Lars. Ugye maga sem bírja azt az ezredest?

– Kozlowski ezredest? Ő a parancsnokunk.

– Egy xeno-hologrammal várt rám, amikor felébredtem.

– Akkor kedveli magát. Komolyan!

– Kedvel? Halálra rémített! Azt mondta, ez valami beavatás volt.

– Kemény. Az ezredes nagyon kemény ember.

Grant meglepődött.

– Mondja már! Barátok vagyunk. Előttem nem kell játszania a lojális! Mondja meg az igazat... Már hónapok óta gyűlöli, igaz? – kérdezte mi-férfiak-tartsunk-össze hangon.

Henrikson arca meg sem rezdült, és a napszemüveg miatt a

tekintetéből sem lehetett kiolvasni a gondolatait.

– Mr. Grant! Azt hiszem ön is tudja, hogy úgy érzem, a védőszárnyaim alá vettem magát. Ön nem sokat tud a hadseregről... És most egy hadihajón van. Vannak olyan, a hadsereggel kapcsolatos dolgok, amiket meg kell értenie. Szerintem ez sem sokban különbözik az üzleti élettől, csak talán valamivel egyszerűbb annál.

Grant elmosolyodott.

– Nagyon jó! Tudtam, hogy összehaverkodunk. – Folytatta az öltözködést. Átkozott zippzár! Hát nem beakadt?

– Tizedes vagyok. Nem régen kerültem a Gyarmati Tengerészgyalogsághoz, de már vannak katonai előtapasztalataim.

– A dögök kiirtásában?

– Az univerzumban nem minden katona ezzel foglalkozik, Mr. Grant... Bocsánat. Dan. Uram. – Henrikson felsóhajtott. – Mindegy. Véleményem szerint a hadseregben egy könyörtelen verseny folyik. Uralkodás, de szabályos, tisztelettudó módon. Én csak azóta szolgálom az ezredes alatt, amióta kiválasztott erre a küldetésre. De már eddig is kiérdemelte az elismerésemet.

– Igazán? Pedig mintha egy kicsit nagyképű lenne. Nem lehet, hogy azért ilyen, mert nincs semmi a lába között?

– Ahogy már mondtam, Dan, magának sok mindent meg kell még értenie. Vannak játékok és vannak hozzájuk szabályok. Éppen úgy, ahogy mindenütt az életben. Ezeket kell megtanulnia. Henrikson megvonta a vállát. – Talán ezek a kis viselkedésbeli fogások... Valószínűleg maga is csinált ilyesmit a Grant Iparvállalatoknál.

Daniel Grant elgondolkodott.

– Azt hiszem, igen. A magam elbűvölő módján.

– Itt az ezredes az úr. Mindenkiel egyformán bánik, és ha valakinek mégis szart önt a fülébe... – Henrikson megvonta a vállát. – Nos, ahogy már mondtam, Dan, az ezredes valószínűleg kedveli magát.

Grant eltűnődött.

– Így már érthető, Henrikson. De ez ugye nem azt jelenti, hogy

szeretnem kell?

Henrikson új barátja vállára tette a kezét.

– Viselkedett így magával már más nő is?

– Igen. A feleségem!

– És mit tett ellene?

– Elváltam a kurvától!

Henrikson elmosolyodott.

– Hát, ahhoz, hogy ezt most is megtehesse, előbb feleségül kellene vennie az ezredest! Azt hiszem, a hajó kapitányának törvényes joga van esketni.

– Feleségül venni... Most már kíváncsi vagyok melyikünknek van rosszabb humorérzéke. Magának vagy nekem?

– Abból amit elmondott arra következtetek, az ezredesnek. Majd figyelni fogom azt a bizonyos hologram-trükköt. Velem nem próbálta ki... Eddig.

– Akkor valószínűleg nem szereti magát, Henrikson.

– Nem, azt hiszem nem. – A tizedes búcsúzóul bólintott egyet, majd az ajtó felé indult.

– Maga szerencsés ember, Lars.

– Majd meglátjuk, Dan. Majd meglátjuk.

A nagydarab fickó kilépett a helyiségből.

Grant felsóhajtott. Felvette hajózó bakancsait, és elgondolkozott.

A következő feladat: ellenőriznie kell a tudósait, és a titkos tervet végrehajtását.

Ettől majd újra nyeregben fogja érezni magát!

10.

– Hogy állunk, pilóta? – kérdezte Kozlowski ezredes.

A férfi gyorsan hátat fordított az ezredesnek. Mellette egy konvex fénymező világított, az LCD monitorokon látványos színeképek villantak, és égtek a komputer készenléti állapotát jelző fények. Kozlowski jól látta a férfi fej én lévő, egy szőrös tojás csúcsához hasonlító kopasz foltot.

– Jól, ezredes – mondta a pilóta közömbös hangon. – Majdnem befejeztük.

A férfi megmozdította a könyökét, és megbiccentette a fejét.

Még egy utolsó telemetriai ellenőrzést végez?

Vagy talán a szub-einsteini síkgörbén átjutott Razzia rendszeroperációjára és strukturális épségére vonatkozó primer diagnózis kulminációját?

A pilóta még egy apró kézmozdulatot tett, majd a nő felé fordult.

– Valami baj van, ezredes? – kérdezte.

Ahogy megfordult, Kozlowski már látta, nem igazán a kijelzők kötötték le a figyelmét. A pilóta egy ceruzát és egy keresztretjvény könyvet tartott a kezében.

– Érdekes módon készíti a jelentéseit, kapitány – mondta Kozlowski hűvösen.

A férfi ráncos, sápadt arca közömbös maradt. Becsukta a könyvet, a ceruzát egyik nagy, szőrös füle mögé dugta, és összefűzte a mellén a karjait.

– Valamiről megfeledkezett, ezredes. Szép hosszú ideig aludtunk. Néhány hétre fel kell ébrednem, hogy rajta tartsam a szemem egy-két dolgon. Valamit tennem kell, hogy meg ne öljön az unalom. Az unalom, ami a munkám része. Az én kis szórakozásom pedig ez. – Megütögette a könyvet. – Egy egész könyvtárra való van belőlük. A Tengerészgyalagságnál eltöltött huszonhat év alatt már jónéhányat kitöltöttem. Jövőre nyugdíjba megyek. Vettem egy szép kis csirkefarmot az Ulna kolónián. Utána soha többé nem akarom látni egyetlen istenátka interstelláris űrhajó belsejét, de

egyetlen keresztrejtvény könyvét sem.

– Csak a csirkék belsejét.

A hajó kapitányát Hastingsnak hívták Phillip Hastingsnak.

Hastings megvonta a vállát.

– Az ókori görögök madarak belsősegeiből jóstak. Kíváncsi lennék, mi mit látnánk egy széttrancsírozott csirkében.

– Remélhetőleg egy rakás széttrancsírozott xenot. A tétlenségéből arra következtetek, hogy minden funkcionál, a megfelelő pályán haladunk, meg minden ehhez hasonló apróság rendben van.

– Van elég navigátorunk, másodpilótánk meg mérnökünk, akik ezekkel a hülyeségekkel foglalkoznak, ezredes. Én csak ellenőrzők és koordinálok.

Hastings pontosan úgy nézett ki, mint egy kivénült katona. Sörhasa volt, petyhüdt, viaszos bőre pedig elárulta, hogy valamikor izmos lehetett, de már jó néhány éve felhagyott minden testedzéssel. Barna haja erősen ritkult, az orrán pedig egész hajszálér-háló vöröslött. Külseje elárulta, nyugdíjazása után nem csupán a csirkék nevelésével fog foglalkozni, hanem kemény ivászatba is kezd.

Ám Kozlowskit – és kétségtelenül Daniel Grantot is – biztosították róla, hogy ez az ember a legjobb a szakmában. Az, hogy egy kicsit kiégett, nem is igazán volt fontos.

– Mit tehetek önért, ezredes?

– Eligazítást tartoka katonáknak. Gondoltam maga is szeretne részt venni rajta.

– Én le nem megyek abba az istenverte lyukba! Miért, kéne?

– Arra gondoltam, hogy esetleg tanulhatna belőle valamit. Ezek a dögök az már az univerzum minden pontján felbukkantak, és ahogy bizonyára maga is tudja, általában a mi úrhajóinkon jutottak el egyik helyről a másikra. Szerintem maga is szeretne megismerni egy-két taktikai fogást, amivel távol lehet őket tartani.

A kapitány beszívta az ajkát.

– Kösz, ezredes. Rögzíti a megbeszélést?

– Igen.

– Akkor valamikor majd megnézem a felvételt.
– Még be kell fejeznie pár mérföldnyi keresztrejtvényt mielőtt újra elalszik?

Hastings megvakarta az orrát.

– Valami ilyesmi.

– Én vagyok a parancsnok, kapitány. Akár mégis parancsolhatom magának, hogy részt vegyen a megbeszélésen.

– Ha akarta volna, már megtette volna. De rám bízta a választást, és én ki is használom. – Hastings előre hajolt, és megütögette az LCD monitorokat. – Mellesleg egy naprendszerben vagyunk. Egy ismeretlen rendszerben pedig bármilyen jelenséggel találkozhatunk. Gravitációs mezőkkel, fekete lyukakkal éppen úgy, ahogy a szokásos meteorzáporokkal, üstökösökkel, és aszteroidákkal... Szeretnék a közelben lenni, ha valami történik. – A könyvére csapott. – Különben még van néhány megfejtésre váró rejtvényem.

Kozlowski dühös volt a fickóra, de mivel jó kifogást talált, nem parancsolhatott rá. Persze azért az eszébe jutott, mennyivel jobb lenne, ha az admirálistól egy modorosabb embert kapott volna.

– Akkor figyeljen, kapitány, nehogy egy holdnak ütközzünk!

Hastings kapitány balra, egy miniatűr holovetítőre, és a jelekkel, adatokkal, szikrákkal teli hologramjára pillantott.

– Pillanatnyilag egyetlen hold sincs a közelünkben – mondta, majd kinyitotta a könyvét, és folytatta a rejtvényfejtést.

Kozlowski megfordult és eldübörgött.

Először a kabinjába ment, és megmosta az arcát.

Vajon jól csinálta? Nem kellett volna mégis rákényszerítenie Hastingsot, hogy részt vegyen az eligazításon?

A fickónak abban igaza volt, hogy neki valóban nem sok szüksége van rá, de Kozlowskit mégis bosszantotta a közömbössége. A kapitánynak nem csak azt kellene megtennie, amit mond neki, hanem azt is, amit javasol.

Kozlowski megtörölte az arcát, és a tükörbe nézett.

A tekintete bizonytalan volt.

Sok fény évnnyire hazulról...

Nagyon hosszú ideig harcolt a bolygójáért. Megismerte az űrutazás alapjait, így már saját otthonukban is felvehetette a harcot a lények ellen. De most mégis úgy érezte magát, mint egy mitológiai teremtmény, akit elvágtak az erőforrásától.

Persze ez nonszensz. Hülyeség. Az egész nem más, mint az idegek görcse és komplexusai, amiket könnyű megszüntetni. Ő egy harci gép, és most éppen a háború egy újabb helyszíné felé tart.

De mégis... Miért érez ekkora honvágyat?

Két teljes nappal előbb felébredt a hiperálomból, mint a többiek, így azon kívül, hogy a taktikai komputerrel elvégeztethetett bizonyos munkákat, arra is volt ideje, hogy kiverje a fejéből az alvás kábulatát. Térképek és tények, számok és képek közé temetkezve, a fegyverek és készletek leltározása, a fegyverek használatának gyakorlása közben a saját külön kis világában élt.

De most, hogy egy napja a katonák is felébredtek, egyre inkább elbizonytalanodott.

Harminc katona arra készült, hogy néhány, csak félig-meddig kipróbált, kísérleti fegyverrel felszerelve több ezer, talán több millió olyan lényre támadjon, amiktől még a bibliai démonok is megijednének.

Oké, kislány, mondta magának. Ezt a tekintetet töröljük a repertoárból. Sőt, amíg itt vagyunk, teljesen megfeledkezünk róla.

Semmi oka sem volt a bizonytalanságra. A Bolyvilágot már korábban is érte támadás. Igaz, akkor komoly veszteségekkel járt. De voltak olyanok is, akik túléltek. Már áttanulmányozta a jelentéseiket. Wilksét, meg azért a hogyishívják Billie-ét. Emelyítő, mégis lenyűgöző anyag.

Kozlowskinak nem voltak illúziói.

A dögökkel való harc természetesen veszteségekkel jár. De most, az első földönkívüli küldetésén, mikor az ébredező, nyújtózkodó, a metaforikus olvadáson áteső tengerészgyalogosokat figyelte, mikor meglátta a szemükben a sebezhetőséget, a pillanatnyi rémületet, a francba-hát-itt-vagyunk kifejezést, azt érezte, amit ők.

Még azzal a seggfej Granttal is így volt.

Amióta Peter Michaelsszel az a dolog történt... Azóta talán egy kicsit bizonytalanabbá vált.

Persze jó oka volt rá, hogy azzal a hologrammal sokkolta Grantot. A fickónak lefekvés előtt be nem állt a szája, hogy velük együtt ő is le akar majd szállni, és személyesen akarja végignézni az akciót. Ő csak megpróbált ráijeszteni, hogy elvegye a kedvét a dologtól.

Talán, de csak talán, az eligazítás közben majd tényleg elveszti a bátorságát. Amikor elég mélyen belegondolt, mire megy ki a játék, még ő is megrémült.

Kozlowski lehunyta a szemeit, elvégzett néhány önfegyelmet erősítő gyakorlatot, de ettől sem sikerült teljesen megnyugodnia. Egyfolytában Daniel Grant járt az eszében. Zavarta, hogy itt van. Nagyon zavarta. De bizonyos okok miatt még nem akart foglalkozni a dologgal.

Annak ellenére, hogy megfogadta, nem teszi, a táskájához lépett, és előhúzott egy orvosságos üveget. Egy tégelyt, ami azzal volt tele, ami miatt Daniel Grant idegesítette.

Félbevágott egy Tűz-tablettát. Megpróbált leszokni róla, de nem ment. Talán ettől megnyugszik.

A fél tablettára ivott egy pohár vizet. Felkészült az eligazításra.

11.

A dög megremegett, megmozdult, és előre lendült.

A pofájáról sűrű váladék csörgött.

Csontvázszerű teste szinte ragyogott a gonoszságtól. A hátán hegyes tüskék meredeztek.

Olyan volt, mint egy dinoszaurusz, ami megpróbálja felvenni a Sátán alakját.

– Nyam-nyam – rikoltotta a hüllő-hang. – Hű-hűha! Egy rakás seggfej vérének szagát érzem!

A katonák idegesen felnevettek.

– Nem akar valamelyik édeske randevúzni a peterakó csövecskémme! – morogta a lény. – Azt hiszem, nagyon jól elszórakoznánk. Mindannyian tökéletes, tüneményes keltetőgépnek látszotok!

Dühös morgás hallatszott.

Kozlowski ezredes eltekerte a holovetítő egyik tárcsáját. A dög eltűnt.

Kozlowski az elképedt, ideges tengerészgyalogosokra nézett, és közömbös, hétköznapi hangon beszélni kezdett.

– Oké, most jól figyeljenek, emberek! A szavamat adom rá, hogy nem szórakozás lesz. De nem is azért tettünk meg ennyi fényévnyi távolságot, hogy bulizzunk, így van? Azért jöttünk, hogy a békés, érző lények számára biztonságossá tegyük a galaxist. Amíg ezek a dögök bármelyik bolygónkat, hajónkat vagy űrkolóniánkat elfoglalhatják, amíg a maguk szabályozhatatlan és főként félreismert módján bárhol elszaporodhatnak, addig veszélyben van az emberiség jövője.

A lekerekített sarkú, elmésen megvilágított gyűlésterem olyan érzést ébresztett az emberekben, mintha egy fémtójság közepében ülnének. A bolygóra leszálló szakasz tagjai úgy ültek a sorban felállított, kényelmes, döntött támlájú karosszékekben, mintha valamilyen katonai színházban lennének. Éberén figyeltek. Valamennyien profik voltak, és átkozottul jó katonák. Ezt Kozlowski

is tudta, hiszen ő is közreműködött a kiválasztásukban.

A helyiség elejében, az ezredes emelvénye mellett egy asztal állt. Az expedíció főkosai – Grant, néhány tudós, és a hajó személyzetének egy-két tagja – ültek mögötte, és valamennyien arra vártak, hogy Kozlowski segítségére legyenek.

– Ezeknek a gyilkosoknak, ezek az átkozott idegen lényeknek nem sok fegyverük van. Csak a karmaiktól, a vérüktől, a fogaiktól és hihetetlen erejüktől kell tartanunk... – Hogy szavai elérjék a kívánt hatást, Kozlowski egy pillanatnyi szünetet tartott. – Az elsődleges fegyverük a mi tudatlanságunk, ezért ma szeretném ha ma egy kicsit meggyengítenénk őket.

A katonák elragadtatott figyelemmel hallgatták az ezredest. Természetesen már korábban is sokat hallottak a xenokról, de mohón nyelték magukba az újabb információkat. Kozlowski számára ismerős volt ez a jelenség. Ha katona vagy, ha akarod, viselkedhetsz magabiztosan, macho módjára, de ha nem teszed maradéktalanul a magadévá a kapott információkat, könnyen azon kaphatod magad, hogy már nem élsz. Az okos katonák tudnak figyelni. Ezek pedig mind okosak és rátermettek voltak.

Mivel ő maga is ott volt a válogatáson, Kozlowski biztosra vette, nincs köztük egy sem, aki nem illene bele a képbe. Granttal és Frankensteinjeivel már nem egészen ez volt a helyzet, de ha, a világon minden egyedül csak tőle függene, az idegenek egy pillanat alatt köddé válnának, és Peter Michaels még mindig élne...

Valóban volt néhány érdekes információ, ami a katonák számára is új lehetett. Kozlowski tudta, hogy felesleges volt ennyire teátrálisan kezdenie az előadását, de időnként szerette egy kicsit túlbonyolítani a dolgokat.

A küldetés paraméterei következtek.

– Tehát, emberek, csak annyit szeretnék mondani, hogy az expedíciónkban minden tökéletes, szándékaink pedig nemesek. Arra bolygóra megyünk, ahonnan a galaxisnak ebben a szektorában élő valamennyi xeno származik. Egy speciális leszállóegységen fogunk landolni. A legmodernebb technikai eszközök állnak a rendelkezésünkre. Tulajdonképpen egy rablást

kell végrehajtanunk. Biztos vagyok benne, hogy ezzel az emberiség érdekeit szolgáljuk, tehát legyenek büszkék rá, hogy részt vehetnek az akcióban. A történelem legnagyobb anyakirálynő-szuperpempő készletét kell megszereznünk.

Jastrow izgatottan felemelte a kezét.

– Miért?

– Hivatalosan erre nem adhatnék választ. Maguknak azt kell tenniük, amire parancsot kapnak. De nem hivatalosan szarok az egészbe, és megmondom. – Kozlowski elvigyorodott. – A Xeno-energiához kell.

A helyiségben izgatott mormogás támadt.

– Hát ezért van itt Daniel Grant is! – suttogta valaki.

– A francba, én is szedem! – mondta egy másik katona. – Egyszerűen óriási!

– Ez van, emberek – folytatta Kozlowski. – Egy dicsőséges drogszerző körúton vagyunk. Szavamat adom rá, hogy dicsőséges. Személyes meggyőződésem, hogy valaki az egészen egy nagy halom pénzt fog keresni...

Nevetés.

– ...és talán még segít is az emberiségen. Ebben biztosak lehetnének. Most eljutunk az Idegenek vs. Föld háború forrásához, és valószínűleg egy rakás xenot meg fogunk ölni. Ha akarják, nevezhetjük ezt bosszúhadjáratnak is. Vagy nevezhetjük egyszerűen munkának. A lényeg, hogy itt vagyunk, és azért gyűltünk össze, hogy néhány információt adjak, és megismertessem magukkal azokat a speciális eszközöket, amikkel megvédehetik a nyamvadt kis életüket.

Kozlowski gyorsan elhadart néhány, a xenokra, a viselkedésükre, csapatos és egyéni támadási szokásaikra vonatkozó alapinformációt. Összegezte mindazt, ami a Bolyvilággal kapcsolatban ismeretes volt, és az előző expedíció által szolgáltatott adatok alapján elmondta, hogyan néz ki a legnagyobb fészek. Az előadásnak ez a része úgy hangzott, akár egy mantra. Kozlowski pontról pontra, részletesen elsorolt mindent.

– Tehát, a boly belseje...

Megnyomott egy gombot, mire a holoegység eléjük vetítette a beprogramozott képet. Mint valami varázsló, Kozlowski megidézte Hadész mélyét.

Megjelent hát a jól ismert bélszerű kripta, a csövekkel, dudorokkal és idegen kinövésekkel körülvett vastagbél, ami a legiszonyatosabb értelemben véve volt organikus. Az egészet pokoli sárga és narancsszín fény világította meg. A középső részéhez egy óriási daganathoz hasonlító gumó tapadt, mint egy félig a földbe dugott virághagyma. A kitüremkedés gennyhólyag-szerű oldalából csápok meredtek ki, és csatlakoztak a többi, valamivel kisebb daganathoz, a tetején pedig, akár egy saját belső szerveiből emelt halom tetején boldogan kuporgó Mefisztó, szelíden ringatózott egy királyi óriás.

Egy anyakirálynő.

– Jól van. – Kozlowski bekapcsolt, és a középső daganatra irányított egy mutatónyilat. – Ez egy meglehetősen élethű komputeranimáció. Ennek alapján elképzelhetjük, hogy miután lokalizáltuk, mivel fogunk találkozni az idegenek fészkeinek középső kamrájában. Itt fogjuk megtalálni azt a szuperpempőt, amit Mr. Daniel Grant a mi segítségünkkel meg akar szerezni.

Az asztal mögött ülő Grant, akit az igazgatótanácsi elnökéhez hasonlító pozíció a kényelem érzetével töltött el, hátradőlt, és összekulcsolta az ujjait a tarkóján.

– Így van. ÉS az sem lenne rossz, ha csapdába tudnák ejteni az anyakirálynőt.

– Csapdába ejteni? – kérdezte Jastrow közlegény hitetlenkedve.

– Egyszer már sikerült – mondta Ellis közlegény.

– Ez szörnyen veszélyesnek tűnik! – szólt közbe Mahone őrzetető, és látszott rajta, az egész akcióval kapcsolatban kétségei vannak.

– Őrzetető... Ez az egész utazás veszélyes. Ezt már akkor is tudta, amikor jelentkezett rá. Minden veszélyes, ami kapcsolatban van ezekkel a lényekkel... – Kozlowski háromszorosára nagyította a királynő hologramját. – Nem Aliz Csodaországába készülünk, emberek. Figyeljenek! Bemegyünk a fészekbe, és kihozzuk azt az

anyagot. Nem lesz valami kellemes út. Bármí megtörténhet. Nem lesz rá lehetőségünk, hogy mintapéldányokat fogjunk. Azt a lényt ölik meg, amelyiket csak akarják! – mondta vidáman.

A katonák halkán felnevettek.

– Most pedig megpróbálunk kiokoskodni valamilyen stratégiát arra, hogy hogyan jussunk be a bolyba.

A vetítésre előkészített ábrák segítségével felvázolta, milyen technikai és tudományos eszközökkel, és milyen taktikával tudják majd a tengerészgyalogosok lerohanni az univerzum legveszedelmesebb szörnyeinek fészket.

– Tehát... Alapvetően három dolog szükséges hozzá: fegyverek, erős gyomor, és rengeteg szerencse! – mondta végül. Elhallgatott, az emberek pedig feldolgozták a hallottakat.

Kozlowski egy percnyi jelentőségteljes szünetet tartott. Közben a holoidegenek parádéjára rátámadt a melljük kivetített tengerészgyalogosok csapata. Nehézkarabélyok lövedékei fúródtak át a dögök fején és páncélján a levegő tele lett az idegenek testéből leszakadt cafatokkal és szilánkokkal, és a rákos amőbákra hasonlító, a katonákra záporozó xeno-vércseppekkel.

Kozlowski kimerevítette a hologramot.

– Nos, mi nem stimmel ezen a képen?

Jastrow bizonytalanul felemelte a kezét.

– Túl szép rajta minden, igaz?

– Igaz. Vágyálom az egész. De ha olyat mutatnék, amin az idegenek felzabálják a tengerészgyalogosokat... Ugye nem egészen ez lenne a legjobb módszer a harci kedvük felfokozására?

– Nem, nem igazán – mormolta Ellis.

– Várjunk csak! – szólt közbe Henrikson. – A vér sem stimmel. Ráömlik a katonákra, és mintha nem ártana nekik. Az az anyag gyapotpogácsává marja az embert!

Kozlowski csettintett az ujjával.

– Maga az én emberem! Pontosan így van!

– Tényleg, mi van a savas vérrel? – kérdezte Edie Mahone. – Tud valami megoldást?

– Jó hírem van. Valami egészen különleges dolgot tartogatunk a

maguk számára. Valami olyasmit, amitől biztosan megerősödik a harci szellemük. Kozlowski elmosolyodott. – De először engedjék meg, hogy emlékeztessem magukat, ha közelről lőnek egy idegenre, ne a felsőtestére célozzanak. Ilyen esetben nagyon megnő a savkiáramlás mértéke. A legjobb, ha a térdükre lőnek. – A levegőben lebegő kurzor az egyik hologram szörny alsó végtagjának bütykös ízületére állt. – Ahogy maguk közül már többen megfigyelhették, a térdlövés nem csupán kibillentí az idegent az egyensúlyából, de minimálisra csökken a vérzési, vagyis a savkiáramlási potenciál, és lehetővé válik a fejre leadott kegyelemlövés. Tudom, hogy ha nem is valamennyien harcoltak még ténylegesen az idegenek ellen, a szimulációs kamrában már megszerezték a kellő tapasztalatot. Kivéve talán Mr. Grantot...

– De én aligha fogok részt venni a verekezésben, ugye, ezredes? – kérdezte Grant.

– Mivel még soha sem volt a kezében fegyver, remélem nem kerül rá sor – mondta Kozlowski elutasítóan. – Tehát akkor most... Már eléggé felcsigáztam az érdeklődésüket... – A szájához emelt egy kommunikátort. – Köszönöm a türelmét, doktor. Most már bejöhét, és kérem hozza magával az asszisztensét is.

A nő a katonák felé fordult, akik izgatottan előre csúsztak a székekben.

Kozlowski elkomolyodott.

...Michaels feje olvadtan sercegett, bőre lemállott a koponyacsontjáról...

Visszaszorította a feltörő emlékeket.

– Tudom, hogy az idegenek vére mindegyiküket nyugtalanítja, ezért boldog vagyok, hogy bemutatathatok egy olyan találmányt, ami talán elűzi a félelmüket.

Igen. Persze.

Buzdító beszéd... Talán szerencsétlen Peternek is túl sokat tömte ilyesmivel a fejét. Talán ha néha úgy ráijesztett volna, hogy belefagy a szar, vagy hogy a nadrágjába csinál, lehet, hogy nem akart volna nagyfiúskodni, és nem mászott volna bele abba a csapdába.

Kozlowski szárazon nyelt egyet.

– A továbbiakat Dr. Zato ismerteti magukkal.

Dr. Zato, Grant egyik stréber tudósa, úgy táncolt be a terembe, mint egy komédiás a színpadra. A lakájtermészetű kis fickó úgy hunyorgott, mintha túl erős lenne számára a fény. A magas IQ-frizurát viselte – a homlokán erősen kopaszodott.

– Hölgyeim és uraim – mondta magas manóhangon –, bemutatom önöknek a legjobb barátjukat...

Dr. Zato asszisztense masírozott be a helyiségbe. Lassan lépkedett, látszott rajta, hogy ami rajta van ha nem is kényelmetlenül, de meglehetősen nehéz.

Páncélt viselt.

– Erről lenne szó, emberek. Ez a Z-110 Savközömbösítő harci viselet.

Az asszisztensen egy áramvonalas, ezüstöskék fémlemez-halmot aggatott magára, amitől úgy nézett ki, mint egy teknősbéka és egy bogár kombinációja. A hátán egy komplett raktáregységet cipelt, a fejét egy szűk látóréssel ellátott sisak fedte, a tarkója magasságában pedig egy antenna meredezett.

Kozlowski már korábban is látta a páncélt, de a látvány újra lenyűgözte.

És ha valóban képes arra, amit Z. doki mondott – nos, akkor még jobb!

– Az idegenek intenzív savas vérének ellenálló páncélzat előállítására irányuló erőfeszítések nem hozták meg a kívánt eredményt.

Ellis feltartotta a kezét.

– Igen – mondta, amikor engedélyt kapott a hozzászólásra. – Már sokat törtem ezen a fejem. Pontosan ismerjük az idegenek testének kémiai összetételét. Azt az anyagot nem marja szét a sav, és elég könnyű is. Miért nem használták fel azt a páncélok gyártásánál?

– Nos, ez valóban nagyon remek lenne, közlegény. Feltéve, ha például maga szeretne belebújni egy mérgező anyagból készített páncélba.

– Nem tudják ötvözni valamivel, vagy csak a bevonatként használni? – kérdezte Ellis.

– Lehetetlen. Az idegenek teste vegytanilag teljesen különbözik minden általunk ismert anyagtól. Részben szénalapú, részben szilikonalapú, és talán még valami más is van benne.

– De hiszen már tanulmányozzuk a DNS-üket!

– A génekkel és a kromoszómákkal történő bohóckodás nem feltétlenül jelenti azt, hogy mindenre megtaláltuk a megoldást, közlegény. Ezek a lények a számunkra még mindig rejtélybe burkolt talányok. Higgyc el nekem, már rég kipróbáltunk mindent, amit most javasolt. – Zato megrázta a fejét. – Egyszerűen nem jött össze a dolog.

– De biztos volt valamilyen páncél, aminek az anyagára nem volt hatással az idegenek vére, ugye? – kérdezte Mahone.

– Igen, volt, de túlságosan nehéznek bizonyult. Legfeljebb csak alacsony gravitációjú környezetben lehetett volna használni. A Bolyvilág pedig nem ilyen. Ennek a páncélfajtának, amit most látnak, az expedíció elindulásakor már megkezdődött a sorozatgyártása. Gyorsan cibáltattunk néhányat, és szükség esetére magunkkal hoztuk. Az önök méretére készültek.

– Nem lehetne mégis inkább visszaküldeni őket? – kérdezte Jastrow.

– Biztosíthatom, erre nem lesz szükség. Ez valóban egy új gyártmány, de hosszú éveken át teszteltük. Most tökéletes.

Zato a páncélhoz lépett, és az egyik karlemezbe dőfte az ujját. Az anyag felszíne rugalmasan reagált.

– Ez egy könnyű, de effektív páncél. Egy átbocsátóképes hártya borítja, amit a páncél hátuljában lévő mechanizmus vezérel. Olyan az egész, mintha az egész védőöltözetre egy barátságos medúza tapadna, ami azonnal visszahúzódik, ha találatot kap. A funkciója nagyon hasznos.

– Régebben a megfelelő páncélok túl nehezek voltak. Ez viszont egy önmagában külön rendszert alkotó ozmotikus félatmoszferikus ruha, ami nem áll ellen a külső hatásoknak, hanem átalakítja azokat.

Dr. Zato újra megbökte a páncélt.

– Abban a pillanatban, amikor idegen-vérrel érintkezik, a védőréteg megsemmisülésével együtt a sav is közömbösödik.

Zato a nadrágzsebéből előhúzott egy "SAV" feliratú ampullát, felnyitotta, és a páncél vállára öntötte a tartalmát. A fedőréteg sisteregni és pezsegni kezdett.

Kozlowski kényszerítette magát, hogy végignézze, ahogy a sav dolgozni kezd.

A pezsgés csak egyetlen pillanatig tartott. A páncélból valami folyadék buggyant ki, és közömbösítette a savat. A védőhártya egy-két másodperc múlva összehúzódott, és már nyoma sem látszott a savszennyezésnek.

– Jó, de milyen erős ez az íz?

– Ez egyfajta plasztik, és át lehet vágni... De még mindig jobban bírja a savat, mint az emberi bőr. A sérülés után néhány másodperccel visszarendeződik eredeti formájába, és vegyileg helyreállítja a saját állapotát. Úgy is mondhatnánk, hogy meggyógyítja magát.

– És milyen a belseje? Pontosan ilyen páncélszkafander használatára nem képezték ki minket.

– Ilyen szempontból is megfelelő. A belső kiképzése, az összeillesztése, a szervói, és minden egyéb részlete azonos az önök által is ismert páncélokéval. A szerkezet előnye az is, hogy önszabályzó. Persze ez is igényel javítást, de csak az ellenséggel való találkozás után. Be kell vallanom, még így sem tökéletes. Sokat kibír, és átvészeli a csatát, de ennek ellenére próbálják meg majd elkerülni, hogy idegenvér fröccsenjen magukra. Lehetőleg ne vegyenek benne savfürdőt.

Dr. Zato asszisztense körbejárt a teremben. A katonák közben megbökdösték és megütögették a páncélját.

– Az istenit! Úgy fogom érezni magam benne, mintha gumiból lennék! – jegyezte meg Ellis.

– Ezután már nem azt lesz a vezényszó, hogy "visszavonulás", hanem hogy "visszapattanás"! – mondta Jastrow.

– Jól van – szólalt meg Kozlowski, miután néhány percig hagyta,

hogy a katonák megvizsgálják a páncélt. – Mindannyiuknak lehetősége lesz kipróbálni a speciális gyakorlatok során, amiket az út hátralevő részében minden nap el fogunk végezni. Csendet kérek! Most elmondom, hogyan fogjuk használni ezeket a páncélokat...

Egy pohárral felhajtani, két újabbal kitölteni.

– Kér még egy pohár buborékosat, kedvesem? – kérdezte Daniel Grant. A hűtőegységből előhúzott egy üveget, és mielőtt nő válaszolhatott volna, máris teletöltötte a poharát.

– Szörnyen finom, de... – Edie Mahone elutasítóan feltartotta a kezét.

Glug glug glug.

A viszonylag öblös pohár színültig tele lett az élénk színű, habzó folyadékkal.

– Dehogyan! Nincs szolgálatban, szüksége van egy kis lazításra, és még három teljes nap van az akció megkezdéséig – mondta Daniel Grant. – A küldetésünkre!

Magának is töltött a duplaerős pezsgőből. Átkozottul jól érezte magát a Razzián, az emberei között. Mindennel ellátta őket, amit fontosnak tartott. A pokolba is, ha már a semmi másik oldalára kell menniük, hogy valami istenverte bolygóból kiszívjanak egy kevés döglét, legalább adják meg a módját. Most pedig le fogja aratni bőkezűsége gyümölcseit.

– Hát, ha ragaszkodik hozzá... Tudom, hogy drága az ideje, és nem szeretném buta kérdésekkel zavarni, de figyelemmel kísértem a pályafutását, és nagyon kíváncsi lennék egy-két dologra.

Úgy tűnt, mintha az alkohol valahogy felszabadította volna a nő pheromonjait. Kellemes illata volt, átkozottul kellemes, és Daniel Grant mohón szívta magába. Természetesen nem használt parfümöt – az ilyesmi nevetséges és buta luxus lenne ez egy olyan nőnek, aki egy konzervdobozban, egy rakás férfival összezárva száguld az űrben egy kellemesnek éppen nem nevezhető úticél felé. De ez sem számított. Grant már unta a parfümillatot. Viszont itt volt előtte egy göndörhajú, kerek mellű, karcsú lábú, életerős nő.

Grant legutolsó randevúja nem igazán járt sikerrel, és a Razziára jutásának körülményei, az űrutazás, a mélyálom jócskán lecsökkentette a vágyait. De amint a fejéből eltűnt az alvás okozta

kábultság, rögtön rádöbbsent, mennyire kanos. A siklón történt affér után pedig egyértelmű volt, hogy elsőként Edie Mahone őrzető jöhet számításba. Kozlowski ezredes eligazítása után megkérdezte a nőt, hogy az esti zűrzavar után nem akar-e beugrani hozzá, hogy megigya azt a bizonyos beígért italt. Grant mindig élvezte, ha a karrierje iránt érdeklődő rajongóival beszélgethetett. Ráadásul rettenetesen idegesítette a sok pontatlanság, amit abban a róla írt botránykönyvben szerepelt, és szeretett volna egy-két dolgot a helyére tenni...

Hmm. Szó szerint.

A második pohár...

Felmérte a nőt. Három poharas lánynak látszott. A második ital után engedékennyé válik, a harmadik után közelebb húzódik hozzá, ránéz azokkal a nagy fekete szemeivel, és engedi megcsókolni magát.

Utána pedig durrrr! Ahogy egy türelmes hal lelopja a horogról a csalit, ő is úgy fogja elnyelni a drágát egy órácskára. Aztán kiköpi. Mindketten boldogok lesznek, kielégültek, és könnyebben fognak megbirkózni a zord valósággal.

A nő duzzadt, nedves ajkaihoz emelte a teli poharat, és egy-két kortyintással kiitta a felét. Grant ujjongó elismeréssel figyelte.

– Ó, ez csodálatos!

– Saját termés – mondta Grant. – Magán kívül még nem sokan kóstolhatták meg!

– Szent ég! Akkor nem szabad ilyen félénknek lennem, igaz? Nem akarok udvariatlanul viselkedni, amikor ilyen kivételes megtiszteltetés ért! – A nő most-vagy-soha eltökéltséggel az arcán újra felemelte a poharat, és az utolsó cseppig kiitta.

Ez egy jókora adag volt! Nemsokára rá lehet tért a lényegre.

– Igen, igen. – Grant tudta, a nő bármelyik pillanatban úgy érezheti, hogy ki kell mennie a toalettre, ezért felkészült, hogy közben harmadszor is teletöltse a poharát. De most még hideg fejjel kellett játszania. – Ugye a gyermekkoromról kérdezett valamit?

Edie Mahone arcán furcsa kifejezés jelent meg. Úgy nézett ki, mintha nem is figyelne Grantra, és valami transzba merült volna.

– Edie? Edie... Jól van?

– Mr. Grant...

– Daniel... – mondta Grant. – Már mondtam, hogy szólítson Danielnek.

A nő nem válaszolt. Lehunyta a szemeit.

Hmm, gondolta Daniel Grant. Lehet, hogy csak két pohárnyi kellett ebből a régi szürkeállomány rombolóból?

Közelebb ült a nőhöz.

– Tudja, Edie... Tulajdonképpen mindketten csak emberek vagyunk... Egy férfi és egy nő, akiknek vágyaik vannak... Itt kint, a semmi közepén.!. Megvigasztalhatnánk egymást. Úgy, ahogy általában a férfiak és nők teszik...

Edie Mahone felhorkant. Szípgogni kezdett, és határozott vonalú ajkai bánatosan legörbültek. A szemeiből könnyek csorogtak.

– Ó, Daniel... – nyöszörögte, és két kezét védekezően a melle elé kapva zokogva Grant nyakába borult. – Nem tudom, mit fogok csinálni...

– Hmm... Edie... Mi a baj?

– Szörnyű hibát követtem el. Nem lett volna szabad eljönnöm erre az expedícióra. De akkor még ez tűnt az egyetlen megoldásnak. Azt akartam, hogy fényévek válasszanak el tőle. Fényévek...

– Tőle? – Chucktól!

Chuck. Ó, igen. Egy szerető. A szokásos sztori.

Grant nyugtatóan megsimogatta a nő hátát. Érezte, ahogy érintésétől ellazulnak az izmok. Ó, igen, nagyon könnyű lesz!

– Meséljen róla!

– Mit mondhatnék? – kérdezte a nő monoton hangon. – Nem a megfelelő fiúba szerettem bele. Egy szakaszban voltunk. Aztán egyszer csak elkezdett a hadnagyunkkal aludni. Nem is rúghattam labdába nála. Csak egyet tehettem. Elhajóztam. Chuck nem jött. A teszten minden kategóriában megfeleltem, van szakképzettségem és tapasztalatom. És okom is volt, hogy eljöjjek. De amikor most felébredtem... Egyszer már be kellett mennem egy fészekbe. Most, hogy láttam azokat a képeket, eszembe jutott, milyen volt a

valóságban... – Grant érezte, hogy a nő megremeg. – Rosszabb, mint az úr hidege és iszonya. És azok a lények... Rosszabbak, mint az ördög!

– Jól van, jól van, kedvesem. Tudom, most mit érez.

A nő zöld, előlgombos katonai inget viselt.

Grant lassan kigombolta a legfelső gombot.

– Tudom, hogy tudja... Érzem. Maga igazán szimpatikus férfi... A kemény, számító külső alatt jó ember. Tudom... Még abból a könyvből is ezt lehetett kiérezni.

Még egy gomb.

– Maga nagyon különleges nő, Edie... Megérdemli a vigaszt. – Még egy gomb. Grant már látta a nő mellét takaró testszínű melltartót. Kint a zord és hideg úrben úgy érezte, ez az egyik legerotikusabb látvány, aminek valaha is tanúja volt.

Grant a nő ingébe csúsztotta a kezét. Puha, meleg, rugalmas...

Ó!

A nő egy szót sem szólt. Annyira belemerült a bánatába, hogy szinte észre sem vette.

Lehet, hogy Edie mégsem akarta igazán. Talán csak a vágóhídra terelt bizakodó birka tehetetlenségével tűrte, hogy ő tegye, amire vágyik. Talán nem kellene ennyire kihasználnia a bánatát...

Hülyeség, gondolta Grant, és felidézte személyes filozófiájának alapelvét. Rabolj, amíg rabolhatsz!

– Tudja, Edie, azt hiszem most egyedül csak attól nyugodna meg, ha egy jó forró olajos masszázst adnánk egymásnak. Utána sokkal jobban fogja érezni magát. Hadd segítsek levetni ezt a csúnya régi egyenruhát, és aztán...

Az ajtó felől kopogtatás hallatszott. Edie Mahone örvezető tágra nyílt szemekkel talpra szökkent.

– Ki lehet az? – kérdezte, és eltaszította magától Grant kezét.

– Bárki legyen is, megszabadulok tőle!

A nő visszagyömszölte magát a melltartóba, és egy szempillantás alatt elrendezte a ruháját.

– Grant! – kiáltott egy jól ismert hang. – Tudom, hogy bent van. Nyissa már ki ezt az átkozott ajtót! Nem működik a kommunikátor!

– Kozlowski ezredes! – suttogta Mahone. Gyorsan elhúzódt Grant elől, és berohant a fürdőszobába, hogy rendbe tegye magát. Menet közben még hátranézett. Pillantása elárulta, hogy pontosan olyannak tartja Grantot, mint ahogy a könyvben leírták. Egy riadt másodperccel később azonban már eltűnt a fürdőszoba ajtaja mögött.

Dörömbölés.

– Grant! Beszélünk kell!

Daniel Grant mély lélegzetet vett, és amennyire tudta kisimította a nadrágját. Csak nyugi! Az a kurva nem várhatja el tőled, hogy tisztelegj neki.

Felállt, és az ajtónyitó gombra csapott.

Az ajtó félrecsúszott, és Kozlowski ezredes a szó szoros értelmében beviharzott a szobába.

– Három nappal az akció előtt nem is remélheti, hogy bezárkózhat.

– Megbeszélést tartottam, hogy egyre jobban megismerjem a katonáinkat – mondta Grant, és teljes hat láb két hüvelyk magasságában kihúzta magát.

Kozlowski rámeredt, és látszott rajta, pillanatnyilag nem érdekli Grant tekintélyszerzési próbálkozása.

– A katonákat?

– Most Edie Mahone őrzetetőt. A fürdőszobában van. Felmerült néhány kétsége a küldetéssel kapcsolatban.

Kozlowski kérdően felvonta a szemöldökét.

– Igazán?

Edie Mahone tökéletes nyugalommal, katonásan kilépett a fürdőszobából.

– Köszönöm, Mr. Grant. Ön valódi úriemberként viselkedett, de most már mennem kell...

– Mahone! Maga miért nem a feladatát végzi?

– Szolgálaton kívül vagyok, ezredes. A szabadidőmet saját belátásom szerint használhatom fel. Engedélyt kérek a távozásra!

– Az engedélyt megadom – mondta Kozlowski felháborodva, és még csak utána sem nézett a sértett méltósággal kivonuló

örvezetőnek.

Grantot rettentően feldühítette a szexuális frusztráció, és az hogy egy nő beleavatkozott a magánéletébe. Egy olyan nő, akinek a feje fölött viharfelhőként állandóan ott lebeg a konfrontáció.

A Földön egy ilyen szituáció már a hírhedt, Daniel Grant-féle dühkitöréshez vezetett volna. Az ilyesmi pedig mindig metaforikus lefejezésekkel végződött. Alkalmazott vagy munkatárs, újságíró vagy elnök – ha büntetni akart, Grant nem tett különbséget az emberek között. Egyszerűen széttépte őket.

Most is érezte, ahogy a kitörni készülő indulat az ereiben forrong. Már elég lett volna egy apró kis ok, hogy kirobbanjon.

De valami visszatartotta. Valami furcsa fény, ami a nő szemeiben csillant. Volt benne valami elragadó. Ha az ember már megszokta a rövidre nyírt haj, a minden sminket nélkülöző arc, és a kitüntetésként viselt sebhelyek látványához, ha egy kicsit közelebről, szabadjára engedett képzelettel is megvizsgálta, rá kellett jönnie, hogy ez a Kozlowski valójában nagyon csinos nő.

Grant az ezredesre nézett, a hűtővödörben álló bontatlan pezsgősüvegre sandított, majd kedvesen újra a nőre pillantott.

– Nos, ezredes, ha már itt van...

A pimasz!

Kozlowski úgy nézett a férfira, mintha az éppen most tolta volna le előtte a nadrágját. Az pofátlan pimasz]

– Nem, Mr. Grant. Én nem fogok pezsgőzni magával!

Daniel Grant úgy lépett hátra, mintha a nő tüzet köpött volna rá.

– Nem iszik alkoholt?

– De igen. De nem ezért jöttem ide.

– Nem szereti a pezsgőt? Pedig biztos lehet benne, ennél jobbat még soha sem ivott. Különben, ezredes... Három nap múlva farkasszemet nézünk a Halállal. Carpe diem. Éljen a mának!

Kozlowski nem tudta, miért bosszantja fel ennyire az ajánlat. Grantnak igaza volt. Már elvégezte az aznapra tervezett feladatait, és a Gyarmati Tengerészgyalogság sajnos nem arról volt híres, hogy gondolván a tisztjeire egy-két hordócska rumot is a hajói

fedélzetére pakoltat.

Három teljes napon át keményen dolgozott, és közben iszonyatosan kiszáradt a torka. Most meg valami kiváló minőségű, gazdagoknak való pezsgővel kínálják. Már hetek óta nem ivott. Úgy érezte, mintha ízlelőbimbói és idegei térden állva könyörögnének, fogadja el a kínálást.

Kozlowski a francba kívánta valamennyi, az ital után sóvárgó érzékszervét.

– Azért jöttem, Grant, hogy nem hivatalosan megkérjem, tegye lehetővé, hogy szétnézzek azokon a szinteken, ahol a tudósai dolgoznak. Küldetésünk sikere érdekében szükségét érzem, hogy mindenről tudjak, ami a hajón történik.

Grant bólintott.

– Ó, értem. Ez persze ellentmond a feljebbvalóitól kapott utasításoknak. Azért a területért nem maga tartozik felelősséggel.

– Igaz. Sokat is gondolkoztam rajta. De biztos vagyok benne, hogy a közömbösségem veszélybe sodorhatja a hajón tartózkodó katonákat.

– Úgy tudom, mindig a kapitányok felelnek a hajójukért. A mi kapitányunk pedig nem sokat törődik vele, mi történik az E és az F fedélzeten.

– A kapitány? Egy kiégett roncs. Csak annyit tesz, amennyi elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy nyugodtan fejthesse a rejtvényeit. Őszintén kíváncsi lennék rá, miért ő kapta meg ezt a különleges feladatot.

– Szerintem alkalmasnak látszik rá...

Mindazonáltal Grant nem mondott nemet a nő kérésére. Ehelyett megnyomott egy gombot – egy szerkezet levette a pezsgősüveg nyakáról a dugót leszorító pecsétet –, és elkattintott egy kapcsolót – a gép kihúzta a dugót.

Halk durranás hallatszott.

Kozlowski összeresztette. A felfelé állított palack nyakán fehéren gyöngyözve végigcsorgott a kiömlő, habzó pezsgő. A nő megnyalta az ajkait, és végigfutott a hátán a hideg.

Grant közömbösen az egyik kis szekrénykéhez lépett, és elővett

két poharat. Mindkettőt tele töltötte, majd gondosan visszatette a palackot a hűtőegységbe.

– Van egy javaslatom, Alex ezredes. Igyon velem egy pohárral, aztán személyesen mutatok meg magának mindent.

Grant megkocogtatta a nőhöz közelebb álló pohár oldalán. Az ital kíváncsan felpezsdült.

Kozlowski elhatározta magát. Nem volt nehéz a döntés. Elvett a poharat, és ivott egy kortyot. Nem nyelte le rögtön. Az ital erős volt, de még sohasem kóstolt ilyen könnyű, zamatos pezsgőt. A gyümölcsíz piruettet járt a nyelvén.

Kozlowski vidáman Grantra nézett.

– Maga gazember! Ugye különben is megmutatta volna?

Grant felemelte a poharát, és ő is belekortyolt.

– Most már soha sem fogja megtudni...

– A francba magával! – Kozlowski nem tudott ellenállni a pezsgőnek. Újra a szájához emelte. A második kortynak még az elsőnél is kellemesebb íze volt.

– Tessék... Véletlenül van egy kevéske pátém. Meg kekszem is. Az egyik francia, a másik angol. – Grant a tálcára mutatott. – De miért nem ül le?

Kozlowski felhajtotta a maradék pezsgőt.

Szentég!

Egy kicsit megszédült.

– Rendben, de csak ha mindkettőnknek önt egy második pohárral is.

– Természetesen! – Grant töltött. – Örülök, hogy itt van!

Kozlowski leült, ivott, és megkóstolta a pátét. A Tengerészgyalogságnál eltöltött évek során csak katonai kajához jutott hozzá, ami után az apró sütemények manának tűntek. Még egy kis pezsgőt. Hmm! Manna és nektár!

– Szóval – mondta végül. – Két kérdésem van. Az első: mi a franc történik azon a két fedélzeten? Láttam, hogy elképesztő berendezéseket raktak fel a Razziára.

– Várjon holnapig, és választ kap – felelte Grant. – Megígérem, mindent elmagyarázok magának.

– Helyes. A második kérdésem pedig... – Kiürítette a második poharat is. A pezsgőtől úgy érezte, mintha virágok nyíltak volna a testében. – Van még egy üveggel ebből az izéből? Ez a legjobb alkohol, amit valaha ittam!

Grant szélesen elvigyorodott.

– Azt hiszem, ez megoldható!

Daniel Grant kidőlt. Félig lehunytt szemekkel feküdt a dívány párnáján. Kezében egy fél pohárnyi pezsgőt tartott.

– ...Soha nem kellett volna eleresztenem – motyogta.

Alex Kozlowski kitűnően érezte magát. Felhúzott térdén egy poharat egyensúlyozott, szemei tisztán csillogtak, és teljes mértékben ura volt a helyzetnek. Grantnak természetesen volt még pezsgője, de át kellett hozatnia a kabinjába. Alex ezredes gyorsan megmagyarázta a küldöncnek kinevezett, meglepett zászlósnak, hogy stratégiai megbeszélést tartanak, ahhoz kell az ital. Nagyon fontos, hiszen a tanácskozástól katonák élete függhet...

– A feleségét?

– Igen. Ő volt... Ő volt az egyetlen ember, akit valóban szerettem. – Grant felsóhajtott.

Érdekes este.

Amikor a második üveg felénél tartottak, Grant megfogta a nő bal mellét. Kozlowski válaszul megütötte. Grant átrepült a szobán, szerencsés módon a díványon landolt, majd néhány percig félig eszméletlenül feküdt. Kozlowski közben elgondolkozva rágcsálta a kekszet, iszogatta a pezsgőt, és élvezte a csendet. Már régen nem történt meg, hogy egy férfi ilyen erőszakos legyen vele, hogy engedély nélkül megérintse a testét. Jól esett, hogy megvédhette magát.

Egy szövedarabba bugyolált egy maréknyi jeget, és Grant kezébe nyomta. A férfi megköszönte, és megkérte, töltsön neki egy pohár pezsgőt. Úgy viselkedett, mintha a fájdalom elűzte volna a kéjvágyát, a pezsgő pedig csökkentette volna állkapcsa sajgását. Bocsánatot kért a nőtől, és mindketten folytatták az ivászatot. Mire Kozlowski elpusztította a pátét meg a kekszet, Grantnak sikerült

jócskán berúgnia.

Kozlowski az expedíció megkezdése előtt képtelen volt inni, most viszont segített a dolog. Rájött, addig kell élveznie – különösen ha ilyen elsőosztályú italhoz juthat –, amíg tudja. Egy idő után ráunt a csendre, ezért elmeséltette Granttal az élete történetét. A férfi olyan részeg volt, hogy nagyon könnyen ráállt a dologra.

Elégé undorító sztori volt.

Rideg anya, hideg apa. A családban a pénz volt a minden, hiányzott a szeretet és az egymással való törődés. Grant hódításokkal szerezte meg magának a szexet és a gyengédséget. Erőszakossággal, fölényességgel és arroganciával leplezett bizonytalanság. Az egész meglehetősen egyértelmű volt. Kozlowski nem olvasott, nem is olvashatott a pszichológiáról – a könyvek és a komputerek ilyen jellegű adatbázisai jórészt megsemmisültek –, de érezte, Granté tipikus eset.

Kozlowski az asztal alá itta a férfit. Az ital és a nőtől kapott ütés hatására Grant agyában ledőlt egy gát. Habár, nem valószínű, hogy Kozlowski öklétől kezdett beszélni. Elég kemény feje volt. Ahogy a történetet hallgatta, Kozlowski egyre inkább úgy érezte magát, mintha felemelt volna egy követ, és most az alatta nyüzsgő férgeket kellene bámulnia.

Grant a lelke mélyén nem is különbözött tőle olyan sokban. Valamivel kevesebb rémálma volt, és egy kicsit civilizáltabbnak látszott, de legbelül ő is attól szenvedett, amitől a legtöbb ember.

– Szóval – motyogta Grant –, a maga teljes neve Alexandra Lee Kozlowski.

– Látom utána nézett. Igen. A szüleim két nagy hadvezér után neveztek el.

– Grant és Lee... Nem meglepő az antipátia. Remélem el tudjuk simítani a dolgokat.

Kozlowski megvonta a vállát.

– Mindketten azt akarjuk, hogy sikeres legyen a küldetés.

– Igen – mormolta a férfi. – Az expedíció sikere a cégem sikere. Visszafizethetem az adósságaimat, újra felvehetem a versenyt a MedTech-hel, kifizethetem az embereimet, vagy ha éppen úgy

akarom, megszabadulhatok tőlük...

– Szóval éppen az ilyen problémák elől menekült ide.

Grant kifecsegte a titkát. Kozlowski az elejétől fogva sejtette, hogy Grant azért csatlakozott az expedícióhoz, mert valamiért sürgősen el kellett tűnnie a Földről. Beigazolódott a gyanúja, és már az okokat is ismerte. Egyszerű és érthető volt az egész.

Kozlowski eltűnődött, vajon Grant tudja-e, hogy a serpenyőből egyenest a tűzbe ugrott. Mégpedig egy olyan tűzbe, ami tele van azokkal a nyavalyás dögökkel.

Grant eleresztette a füle mellett a nő legutolsó megjegyzését, és tovább fecsegett.

– Sínre rakom a dolgokat. Istenem, az enyém lesz a világ! Már csak a kezemet kell kinyújtanom érte! Aztán, mikor mindent rendbe tettem... Visszahívom őt. Esküszöm, hogy megteszem! Ezért hajtok... Már nem tudom úgy élni, ahogy eddig... Olyan üres az életem... Olyan hiábavaló...

– Kimerült. Két végén égette a gyertyát. Erőlködjön, iparkodjon, törtessen, és gyorsan összehoz magának egy szép kis koporsót. A domináló és a dominó – mind a kettőnek ugyanaz az elve.

– A csúcson kell maradnom. A fényben, mosolyogva. Dolgoznom kell, túl kell élnem – motyogta a férfi.

– A legjobb pezsgőt kell innia – mondta Kozlowski –, és a legjobb pátét ennie. – Megitta az utolsó korty pezsgőjét, a poharat az asztalra csapta, és felállt. – Azt hiszem, ez is éppen olyan fontos cél, mint bármi más. Köszönöm, Grant. Jól éreztem magam. Tudja mit? Ha visszaérünk a Földre, csapjunk egy kis murit. Maga hozza a pezsgőt meg a kaját, és elszórakozunk.

Grant felemelte a fejét, és könnyes szemekkel a nőre nézett.

– Ne menjen el!

– Persze, ébresztőkor meg majd lábujjhegyen fogok kisurranni a szobájából... Gondolja, hogy a katonák nem csodálkoznának el rajta?

– Nem tartozik... Nem az ő dolguk...

– Igaz. De ha hülyeséget akarok csinálni, inkább felkötöm magam, Grant.

- De nem... nem akarok egyedül maradni!
- Persze. Ezt már hallottam. – mondta Kozlowski.

Maga sem tudta miért, de dühös lett. – Szundítson egyet, haver. Álmodjon szépeket a cégérő!

Kozlowski félig-meddig remélte, hogy Grant felugrik, eléje áll, és úgy kéri majd, hogy maradjon. Ökölbe szorította a kezét. Csak próbálja meg az a kéjenc!

Ám Grant meg sem mozdult. A nő az ajtó elé állt, és hallgatózni kezdett.

Békés, folyamatos horkolás...

Kozlowski kinyitotta az ajtót, és kiviharzott a folyosóra. Már tudta, miért dühös ennyire Grantra.

A francba!

Vonzódott a pasashoz...

13.

Daniel Grant nem nézett ki valami jól.

A megfigyelő fedélzeten ült, a fekete űr háttére előtt fénylő csillagokat és bolygókat nézte, és éppen egy kávénak nevezett valamit kortyolgatott, mikor Kozlowski rátalált.

– Halló! – kiáltott rá a nő. – A kapitánytól hallottam, hogy itt van.

– Próbálom odatartani a fejem a Vízöntő korsója alá... – mondta Grant a végtelensége bámulva.

– Eljöttem, hogy részt vegyek a megígért körsétán.

– Igen. Igen, Kozlowski ezredes.

A nőnek eszébe jutott, felajánlja, hogy tegeződjenek. Grant annyira sebezhetőnek és elveszettnek látszott, olyan jelentéktelennek tűnt, mint a kávéjából felszálló vékony gőzcík az űr képe előtt... Végül mégis meggondolta magát. Nem akarta, hogy a férfi helytelen következtetéseket vonjon le a dologból.

A közjük kúszó csend egy pillanatra meglepte Kozlowskit. Nem hitte volna, hogy a csend is szerepel Grant kommunikációs eszköztárában.

Kozlowski bátorítóan köhintett.

Semmi.

– Megdolgoztam a sétámért – mondta végül.

– Igen, ezredes. De nem ártott volna ha előre figyelmeztet, hogy üreges a lába.

Kozlowski megvonta a vállát.

– Maga már azelőtt is sokat ihatott, hogy én elkezdtem. Különben egy akció előtt soha nem dőlök be a magáéhoz hasonló szexuális csábítási trükköknek.

– A szerelemben és a háborúban mindent szabad.

– Lövészárk-szerelem... Már volt részem ilyesmiben. Igazán kellemes dolog, mikor az embernek az együttlét másnapján végig kell néznie a partnere halálát.

Grant bólintott, és sikerült elmosolyodnia.

– Maga túldramatizálja a dolgot, ezredes. – Megvonta a vállát. –

A másnaposságnak van egy olyan tulajdonsága, hogy másképp láttatja az emberrel a dolgokat. Különben elnézését kérem, ha túl erőszakos lettem volna.

– Hogy van az állkapcsa?

Grant óvatosan megdörzsölte az állat.

– Tudok beszélni és tudok gondolkozni. Azt hiszem, maga egy kicsit javított a külsőmön.

– Maga kényszerített rá, Grant.

– Komolyan mondom. Eddig egy kicsit szabálytalan volt az arcom. Azt hiszem, most a helyére ütötte, és így most szimmetrikus. Még sok száz ifjú hölgy fogja ezt megköszönni magának.

– Tudja, Grant, ha nem érezném ki a hangjából az öngúnyt, most megint a padlóra küldeném.

Grant arcán félelem suhant át, majd beleegyezően bólintott.

– Energetikus gazfickó vagyok, nem igaz?

– Azt hiszem, jó oka van rá, hogy ilyen lett. De már nagyon közel vagyunk az úticélunkhoz. Alig valamivel több, mint egy parszeknyire, ezért nem ártana ha egy kicsit pontosabban tudnám, miért is jövünk ide.

– Jól van. Csak egyet kicsit összeszedem magam. – Grant kortyolt egyet a kávéjából.

Kozlowskinak az eszébe jutott valami.

– Nézze csak! Azt hiszem, ez segít fog. – Egy kis dobozkát húzott elő a zsebéből.

– És maga ezt honnan tudja?

– Hiszi vagy sem, de mostanában egyszer-kétszer én is voltam másnapos.

Kozlowski kinyitotta a doboz tetejét, és Grant elé tartotta a gondosan kétfelé, háromfelé, vagy négy részre vágott tablettákat.

– Tabletták? Mi ez?

– Tűz, Grant. A maga mérge. Ilyen helyzetben átkozottul jó. Próbálja ki!

Grant megrázta a fejét.

– Köszönöm, de nem kérek. Sohasem használom a saját

szereimet. De kérem... Ha maga akarja, nyugodtan vegyen be egyet.

A nő elgondolkodott, hogy bekapjon-e egy negyed tablettát, de végül bosszúsan visszazárta és a zsebébe tette a dobozt. Úgy érezte magát, mint egy kábítószeres, akinek a kínálását éppen a drogüzér utasítja vissza.

– Akkor mutassa meg azt a két fedélzetet, Grant!

– Jöjjön, tábornok...

Lars Henrikson tizedes a turboliftnél várt rájuk. Kozlowski meglepődött.

– Henrikson? Mit keres maga itt?

Henrikson megőrizte egykedvűségét.

– Mr. Grant megkért, hogy itt várjak rá, ezért most itt vagyok.

Grant megveregette a természetes fickó vállát.

– Az ilyen embereket szeretem, ezredes. Henrikson is meg fogja nézni azt, ami a két fedélzeten van. Hogy miért? Örülök, hogy megkérdezte, ezredes, Valószínűleg Henrikson is kíváncsi rá. – Grant megnyomta a lift hívógombját. Az ajtó kinyílt, és mindhárman beléptek a fülkébe. Fény villant, megváltozott a nyomás, és elindultak a hajó másik szintje felé. – Nem vagyok elitista. Meg akarom mutatni maguknak, mi van odalent, mert szeretném ha megértenék, mi történik. Ez a tudás még nagyon hasznos lehet a maguk számára. Valamennyiünkön sokat segíthet, és így pontosabban fogják tudni, mit kell megszerezni a Bolyvilágon.

Kozlowski bosszús volt. Először is azért, mert Grant szavaiból azt vette ki, hogy mindenképpen meg akarta neki mutatni a két fedélzetet, másodszor pedig Henrikson miatt. A tizedes elsőosztályú tengerészgyalogos volt. A gyakorlatok során mindenben ő bizonyult a legjobbnak. A képességei és adottságai kiválóak voltak. Rengeteg jó referenciával rendelkezett, és egyike volt azoknak a katonáknak, akiket Kozlowski egyértelműen megfelelőnek tartott a feladatra. Úgy tűnt, Grant a védőszárnyai alá vette – egy tizedest! –, körüludvarolja, és olyan bánásmódban részesíti, ami egyedül a parancsnoknak járna ki. Igaz, Grant azt

állította, hogy a katonák közül Henrikson rendelkezik a legfrissebb harci tapasztalatokkal, de mégis...

Kozlowskin rettentő féltékenység vett erőt. Mintha Henrikson kiválasztása férfiügy lett volna, olyasmi, amivel Grant burkoltan az ő női mivoltát akarta kihangsúlyozni.

– Van egy aprócska feltételem – mondta Grant, miközben végigmentek az E fedélzet keskeny függőhídján, és közeledtek az ajtókhoz, melyek úgy néztek ki, mintha egy bank páncéltermének bejáratában állnának. – Megmutatok maguknak mindent, de szeretném, ha bizalmas információként kezelnék a látottakat. Nem akarom, hogy bárki más tudomást szerezzen a dologról, különösen nem a hajón lévő férfiak... és nők. Csak maguk láthatják, mert úgy érzem, megfelelően fogják értékelni.

Grant minden további magyarázat nélkül kinyitotta a vastag ajtót, és átvezette a két katonát. A világítás itt gyengébb volt, mint a hajó más részein. A halvány zöldeskék és vörös fénybe burkolózó csarnok egy tengeralattjáró hangulatát árasztotta magából. Kozlowski körülnézett, és meglátta a falak mentén felállított szerkezeteket, a csöveket és a komputereket, a fémlemezeket, a kábeleket és a villogó jelzőlámpákat. A terem túlsó végében, egy akvárium-szerű, hatalmas ablak előtt néhány ember állt. Grant tudósai voltak, akik gépekkel és nagyon is evilági eszközökkel segített, rejtélyes munkájukat végezték.

A levegőben furcsa szag terjengett. Sav és olaj bűze. Elektromos készülékek szaga, kávéillat, és... És valami más...

Valami, amitől Kozlowski hátán végigfutott a hideg.

Felismerte a szagot. Gyenge volt, de eltéveszthetetlen.

Xenok!

Nem, gondolta, ez nem lehet igaz! Hogy kerülnének ide?

– Ennek nem raktárcsarnoknak kellene lennie? – kérdezte akadozva. Szerette volna, ha Grant mond valami megnyugtatót, valami olyat, amivel elúzi a gyomrát egyre jobban összeszorító rettegést.

– Ó, de igen – felelte Grant, és lement néhány lépcsőfokon. – Bizonyos értelemben az is. A szállítmány azonban... Nos, az egy

kicsit szokatlan.

A lépcsők megdöndültek a lábuk alatt, a zaj pedig visszhangot vert a teremben.

– Tehát, Grant – szólalt meg Henrikson –, mire ez a titkolózás? És miért csak mi láthatjuk azt, ami itt van?

Mintha csak Kozlowski gondolatait mondta volna ki.

Keresztül mentek a félhomályos csarnokon, és ahogy egyre közelebb értek az üvegfalú tartályhoz, a nő már a részleteit is ki tudta venni.

A belsejében kábelek és műszerek voltak, a közepén pedig valami terjedelmes, organikusnak tűnő test, ami mellett...

Egy tojás, és egy arctámadó üres kagylóhéja!

Kozlowski döbbsen az ablakhoz lépett, és a fém és üveg tartályba zárt borzalomra meresztette a szemét.

– Nos, tizedes, azt hiszem, a legtöbb tengerészgyalogos tiszta szívéből gyűlöli az idegeneket – mondta Grant. – Attól tartok, jócskán megcsappanna a harci kedvük, ha a tudomásukra jutna, mit őrzünk idelent. Márpedig az akció sikere szempontjából ez előnytelen lenne.

Egy kisfiús arcú férfi lépett Grant elé. Szőke hajának egy rakoncátlan tincse állandóan a szemébe hullott, tömzsi testén egy fehér, a bokájáig érő köpenyt viselt. Granttal együtt félrehúzódott az egyik sarokba. Egy percre sutogva tanácskoztak. A férfi valami táblázatot mutogatott. Grant bólintott, megfogta tudósa karját, és szelíden a vendégei elé húzta.

– Ez itt Dr. Murray Friel. ő az itt folyó kutatás vezetője. Legalábbis a tudományos részéért ő felel.

– Igen... Az ezredessel már volt alkalmunk találkozni, de a tizedessel még nem ismerjük egymást – mondta a doktor.

Már Kozlowski is emlékezett a fickóra. A Földön egy sor bemutatkozás és kézfogás után a tudósok csoportja – ezzel a Friellel együtt – néhány futó pillantást vetett a hajóra, majd elnyelte őket a számukra kijelölt két szint. Kozlowski már találkozott Frielhez hasonló emberekkel, ilyen kövér, pirosarcú férfiakkal, akik okosak ugyan, de semmi gyakorlati érzékük nincs, és arrogánsak. A

doktornak a hajón megvolt a kis birodalma, aminek minden egyes sarkát a sajátjának érezte.

De most nem Dr. Friel kötötte le Kozlowski figyelmét. Valami egészen mást nézett.

Az a valami egy fej és végtagok nélküli, táplálócsövekkel és belekkel a közelben álló gépekhez kötött, alaktalan, organikus test-utánpótlásnak tűnt. A csövekben tápláló folyadékok lüktettek.

– Mi ez az ízé? – kérdezte Kozlowski, mikor sikerült legyőznie iszonyatát.

– Friel... Megtenné, hogy válaszol? – kérdezte Grant.

– Természetesen. Sajnos nem valami szép... de az önök belső szervei sem mutatnának valami jól, ha így kiállítanánk őket. Bocsássanak meg, de úgy érzem, mintha a sajátom lenne. Tudják, bizonyos értelemben valóban az én részem. – Friel előre lépett, az üveglapra tette vaskos tenyerét, és furcsa büszkeséggel a lényre nézett. – Tudják, ez egy donor-klón. Csonka a DNS-e, ezért csak a torzója fejlődött ki, meg korlátozott mértékben az idegrendszere. A végtagjai és az agya nem. A gép szabályozza a növekedését. Ezt az eljárást általában a szerv- és szövetdonációknál használják. – Friel elgondolkodva megütögette az üveget, majd megfordult, és a nőre nézett. – Igen, elismerem, nem a legvonzóbb teremtmény, de nagyon hasznosnak bizonyult. – A kezére csapott. – Büszke vágyókra, hogy a sejtjei az én csuklómból származnak.

– Sorshúzással kellett eldöntenünk – szólt közbe egy furcsa, önelégülten vigyorgó kis fickó, akit Kozlowskinak korábban Dr. Amos Begalliként mutattak be. – Mindannyian szerettük volna, ha ránk esik a választás. A szerencse Dr. Frielnek kedvezett, ezért most ő a büszke apa, aki a fia születésére vár.

Friel megvonta a vállát.

– Bevallom, nagyon érdekes érzés.

Kozlowski megrázta a fejét. Már kezdett hozzászokni a látványhoz. Grant felé fordult.

– Már láttam ilyesmit – sziszegte. – Maguk egy francos dögöt tenyésztének benne!

– Nyugalom! – mondta Grant. – Először is, itt minden

biztonságos. Az embrió különleges tetszhalálban van. Amíg a megfelelő gombokat le nem nyomtuk, képtelen a mozgásra. Az ablakok különösen ellenálló anyagból, a karám falai pedig speciális ötvözetből készültek. Riasztóberendezéseket szereltünk fel, és ha valami előre ki nem számítható esemény történik, automatikusan bekapcsol egy lézerháló:

– De ez a micsoda... Ez él!

– A szó legszorosabb értelmében véve igen – mondta Friel. – De nem érzi a fájdalmat, nem gondolkozik. Tulajdonképpen az egész csak egy bizonyos célokat szolgáló szövethalmaz.

– Ha a hajón elszabadulna egy xeno...

– Ezredes, ezredes! Nagyon jól ismerjük a lehetséges veszélyeket, és biztos lehet benne, éppen ezért számtalan óvintézkedést tettünk – mondta Grant. – Higgye el, a Neo-Pharmnál már évek óta foglalkozunk ezzel a kísérlettel... És az a nő, az a Ripley már évekkel ezelőtt sikeresen végrehajtotta. A mi technikánk már jóval magasabb színvonalú az akkorinál. Tudjuk, hogyan bánjunk az ilyesmivel.

– De miért hozzák magukkal, amikor egy olyan bolygóra megyünk, ami tele van velük?

– Ez egy kísérlet – mondta Dr. Friel. – Természetesen szeretnénk, ha annyi xeno DNS-sel és anyakirálynői szuperpempővel térhetnénk haza, amennyi elegendő ahhoz, hogy létrehozzuk a saját kolóniánkat. Úgy tájékoztattak, hogy ennek célját már ön is ismeri. Lehet, hogy még tojásokat is tudunk majd szerezni. De szeretnénk a saját DNS-manipulációnk termékével dolgozni. Annak a szuperpempőnek a felhasználásával, amit az ön katonái remélhetőleg megszereznek, szeretnénk létrehozni a saját királynőnket. Szeretnénk olyan anyaggal dolgozni, ami eltér attól, ami a Földön a rendelkezésünkre állt.

– Igen! – kiáltott fel Dr. Begalli. – Nézze, itt mindent mi szabályunk. Metabolikus szabályzásra gondolok. Ez a kicsike addig meg sem mozdul, míg meg nem kapjuk a királynővé alakításához szükséges pempőt.

– Csodálatos – mondta Kozlowski. – Bámulatos!

– Természetesen ezen a két fedélzeten már felállítottuk a pempő, a tojások, és a lefagyasztott idegen DNS tárolására alkalmas tartályokat és kádakat... Minden tökéletes, ezredes. Most már valószínűleg érti, miért lennének egy kicsit idegesek a katonái, ha tudomást szereznének a dologról.

Friel megrázta a fejét.

– Igen, érthető, hogy az emberek félnek ezektől a lényektől. De a Neo-Pharm a tudományos eredményeivel be fogja bizonyítani, hogy ami eddig veszélyt jelentett az emberiségre, ezentúl a segítségére is lehet. Épp hogy csak elkezdünk a xenok gyógyszerészeti alkalmazását... Csak a jó isten tudja, hogy az idegenek DNS-ének megértése a jövőben mennyire segíti majd a munkánkat. – Boldogan felsóhajtott. – Ez lesz az emberiség történelmének legjelentősebb találmánya, és tulajdonképpen én leszek az apja! A kémia és a xenobiológia kölcsönhatása! Ki tudja, milyen csodálatos, új távlatok nyílnak meg előttünk? Ki tudja, mi vár még ránk?

– Iszonyatos fájdalom! Halál! Fajok kipusztulása! – kiáltotta Kozlowski.

Dr. Friel arca megrándult a heves kitörés hallatán.

– Azt hiszem, ezredes, ön nem értékeli helyesen az idegenek genetikai ajándékainak szépségeit és jelentőségét.

– Azt hiszem, doktor, ön nem értékeli helyesen a veszélyt, amit ezek a lények jelentenek... – Kozlowski elhallgatott, mély lélegzetet vett, és próbálta visszanyerni a nyugalmát.

Grant döbrentnek látszott.

– Ezredes... Alex! Ön is jelen volt a legelső tanácskozáson. Mindent hallott, így tisztában lehet végső célunkkal. Ön is tudja, miért vagyunk itt.

A nő felemelte a kezét, és mutatóujjával Grant orra felé bökött.

– Azt hiszem, maga tévedésben él, Grant! Lehet, hogy azért vagyok itt, hogy vezessem ezt az expedíciót, aminek a segítségével el akarja érni személyes és szakmai céljait, de ez csak másodlagos dolog. Ami igazán számít az az, hogy teljesítsem a kötelességemet azzal a fegyveres szervezettel szemben, amit szolgálok, és elérjem a saját céljaimat. Ez pedig nagyon egyszerű: mindent meg kell

tennem, hogy ezek a férgek, ezek a kozmikus csótányok kipusztuljanak. – Leeresztette a kezét. – Minél többet eltaposunk, annál jobb!

Kozlowski megfordult, és kisietett az űrhajó gyomrában felépített kriptából.

Mindenki tudta, hogy a szolgálati kaja pocskék. Az biztos, hogy az ember nem azért lép be a Gyarmati Tengerészgyalogsághoz, mert ingyencfalatokat kap.

Ennek ellenére ahogy Kozlowski felemelte a tálcáját, és az adagológép által rátoccsantott ételre, a színtelen, újrafeldolgozott anyagokból összeállított akármire nézett, összerándult a gyomra az undortól. Nagyon jól tudta, hogy a masszában minden fontos dolog benne van, hogy vitaminokban és tápanyagokban gazdag, mégsem volt hozzá sok kedve.

De a balhéig már csak két nap volt hátra. Fel kell tankolnia magát.

Arrébb lépett, és megnyomott egy gombot, hogy a gép egy adag burgonyapürének nevezett pépet tegyen a tálcájára. Az adagolócső alá csúsztotta a tálcát, de úgy, hogy túl sok azért ne kerüljön rá...

Mióta odalent, Grant fedélzetén azt a klónolt torzót látta, egyfolytában azon járt az esze. Az idegenek és az emberek egybeolvasztása számára az obszcenitás csúcsát jelentette. Ráadásul semmivé változtatta azt a fenyegető veszélyt, amivel már több mint húsz éve együtt élt. A Tűz-tablettákra is mindig úgy tekintett, mint egy eszközre, aminek a segítségével fölénybe kerülhet az idegenekkel szemben... De most már ebben sem volt biztos. Sajnos gyanította, hogy képtelen leszokni róla. Reggel semmi baja sem volt, a pezsgőzés után sem fájt a feje, de mégis valami furcsa lehangoltság vett rajta erőt. Tudta, egy negyed tablettával ezt nem lehet megszüntetni, és egy fél tablettától sem kapja meg azt az erőt, ami képessé teszi, hogy mindent elvégezzen, amit aznapra tervezett. Olyasmit tett hát, amit korábban csak hadgyakorlatok vagy csata előtt: bevett egy egészet. A szer feldobta, de úgy érezte, mintha egy dög karmolászná a neuronjait...

Megremegett, és megpróbált megfélekezni róla. Ha vége lesz ennek a küldetésnek, kidobja az összes tablettát. Tisztán és

egészségesen fog élni. De tudta, hogy még szüksége van a Xeno-energiára, különben képtelen megbirkózni az előtte álló feladatokkal. Például nem tudja letisztázni a Daniel Grant iránti ellentmondó érzéseit sem. Különösképpen most nem, hogy látta odalent azt a szörnyűséget.

Megpróbálta rendezni a gondolatait, megpróbált az ételre összpontosítani, hogy minden étvágytalansága ellenére legyűrjön egy-két falatot. Fogta a tálcaját, és leült az egyik üres asztalhoz.

A helyiség másik sarkában Jastrow fújta a szaxofonját. Nem játszott valami jól, de túl rosszul sem. A zene egy kicsit hamis volt, de nem fülsértően. Ennek ellenére a Jastrow mellett ülő férfit nem túlzottan értékelte.

– Nem akarsz egy kicsit abbahagyni, Jastrow?

– Mi bajod, Ellis? Azt hittem, hogy szereted a zenét.

– Persze, a zenét valóban szeretem. De azt már kevésbé, hogy evés közben a fülemben nyekeregjenek!

Kozlowski a két tengerészgyalogosra figyelt. Még mindig jobb volt, mint arra a moslékra koncentrálni, amit éppen a fejébe tömött. Jastrow abbahagyta a zenélést, és beszélgetni kezdett a haverjával. Henriksonról társalogtak, aki éppen akkor haladt át az élelmiszer adagoló gép előtt, és teli tálcajával a kijárat felé indult.

– Hé, nézd csak! – mondta Jastrow. – Henrikson már megint a szobájába viszi a kajáját. Haver, én le merem fogadni, hogy ez a pasi szintetikus!

– Miért lenne az? – kérdezte Ellis. – Különben már olyan modelleket is gyártanak, amik esznek.

– Nem csak ez furcsa benne. Nem velünk zuhanyzik, és még soha sem láttam, hogy borotválkozott volna... Meg ahogy az eligazításokon beszél! Szerintem ez még sosem látott közlelő harcot.

– Igaz. Ez tényleg furcsa.

– Én azt mondom, ezt úgy gyártották! És nem nagyon tetszik a dolog. Azokkal a tengerészgyalogosági úrhajókkal, amiknek a fedélzetén szintetikusok is vannak, mindig baj történik.

Kozlowski hirtelen arra lett figyelmes, hogy Henrikson a két

katona asztala előtt áll.

– Jastrow! Ha valami bajod van velem, miért nem mondd a képembe?

Henrikson felemelte a közlegényt a székről. A szaxofon a padlóra esett.

Kozlowski felpattant, hogy véget vessen a dolognak.

– A francba, haver! Eressz el!

– Jó. – A nagydarab tizedes áthajított Jastrow-t a termen.

– Henrikson! – üvöltötte Kozlowski.

Henrikson mozdulatlanra dermedt, majd megfordult, és közömbös arccal az ezredesre nézett.

– Elnézést.

Ellis a barátjához ugrott. Jastrow-nak nem esett baja, csak egy kicsit megszedült.

– Itt mindannyiunkra nyomás nehezedik, Henrikson – morogta Kozlowski. – A dögöknek tartogassa az erejét. – A közlegények felé fordult. – És ez magukra is vonatkozik. Valamennyiünkre, kivétel nélkül!

– Tudja, ezredes – szólalt meg egy hang Kozlowski mögött –, nekem tetszik, ha egy férfi nem tűri, hogy hülyéskedjenek vele. Őszintén tetszik.

Grant hozzájuk lépett, és mintha arroganciája rögtön eloszlatta volna a feszültséget.

– De az az igazság, hogy az akcióhoz egytől-egyig mindegyik katonára szükségem van. – Grant az éppen feltápáskodó Jastrow-ra nézett. – Nem kell egymás nyakába borulniuk és csókolózniuk, de ne törjék be egymás fejét, jó? Köszönöm.

Henrikson bólintott, Kozlowski pedig egy intéssel elbocsátotta. Henrikson megfogta a tálcáját, és elindult a szobájába.

Kozlowski a két közlegényre nézett.

– Jól van. Folytassák az étkezést. Elgyengült embereknek semmi hasznát sem vehetem majd odalent. – Hogy példát mutasson, ő is visszaült az asztalához, az időközben kihűlt ételhez, és enni kezdett.

Grant elé állt.

– Ezredes – mondta halkan –, beszélhetnénk négyszemközt?

– Hozzon magának egy adag kaját, Dan, és üljön le. Ha én meg tudom enni, maga sem hal bele.

Grant meg sem próbált vitatkozni. A géphez lépett, és egy minimális mennyiségű, újrafeldolgozott anyagokból készült, bizonytalan külsejű ragut rakatott a tálcájára. Leült, és a csevegés közben vidám arcot vágva kanalizni kezdte. Már sokkal jobban nézett ki, mint korábban. Valószínűleg túl volt egy koktélon, aludt egy keveset, és vett egy forró fürdőt. Még az illata is kellemes volt. Kozlowski furcsa módon élvezte a beszélgetést. Még mindig bosszantotta, hogy vonzódik ehhez a seggfejhez, és mindent megtett, hogy Grant ezt észre ne vegye rajta. Titokban azért élvezte a férfi – szerinte romlott – sex appeal-jét. A pofátlan fattyú valószínűleg még pheromont is szórt magára.

Végül, mikor elégedetten látta, hogy a férfi tányérjáról az utolsó morzsa is eltűnt, Kozlowski beleegyezett, elmegy Granttal valahová, ahol senki sem hallgathatja ki őket. Valahová, de nem Grant szobájába.

– Nézze – mondta Grant –, nem tudtam, hogy úgy fog reagálni a lent látottakra, ahogy tette. Henrikson tizedes például nagyon megfelelően állt hozzá. Sőt, önként felajánlotta, hogy leellenőrzi a biztonsági rendszert. Szeretnék bízni benne, ezredes, hogy mindezek ellenére továbbra is mindent megtesz az expedíció sikere érdekében.

– Efelől kétsége sem lehet. A legtöbbet kérte – a legtöbbet kapja. De szeretném megjegyezni, nem igazán lelkesedem az ön módszereiért.

– Mindent az emberiség érdekében teszek!

Kozlowski a férfi arcába nevetett.

– Nekem ne próbálja ezt beadni, úgysem veszem be. Maga mindent a pénzért tesz!

– De a szer végső soron életeteket fog megmenteni!

– Ezt meg hogy érti? Maga képes rá, hogy kiváló tengerészgyalogosok életét tegye kockára azért az átkozott pempőért. És miért? Egyszerűen és tisztán csak a haszonért! Maga

egy könyörtelen gazember, Grant! De legalább a parancsnokaim őszintén hisznek benne, hogy helyesen döntöttek.

– Ne felejtse el, hogy éppen úgy a saját életemet is kockáztatom.

– Csak azért, mert odahaza félt szembenézni valamelyik feldühödött uzsorás-cápával!

Grant megremegett.

– Elmondtam volna? Mi?

– Mit gondol? Különben magamtól is rájöttem volna.

– Kétségtelenül így van. Mindazonáltal ha találunk egy szuperpempő-forrást – egy biztonságos, kontrollált forrást! –, finanszírozni tudjuk majd az idegeneknek a Földről történő teljes kiűzését. Lehetőség nyílik rá, hogy tanulmányozzuk, és megismerjük őket, hogy legyőzhessük őket, ha más bolygókon összeakadunk velük.

– Ez nagyon jól hangzik, de nem változtatja meg a magáról alkotott véleményemet.

– De remélem tiszteletben tartja a többiekkel kapcsolatos kérésemet... Remélem nem tájékoztatja őket arról, amit látott.

– Azt hiszi, hogy alá akarom ásni a moráljukat? Mondjam el nekik, hogy miközben ők magatehetetlenül, mélyálomban fekszenek, alattuk egy xeno fog garázdálkodni? Ők az én embereim, és ennek megfelelően vigyázok rájuk... Maga csak a saját csapatával törődjön. Megértette?

– Örülök, hogy sikerült tisztáznunk a kérdést, ezredes. Bár még mindig nem igazán értem, miért ilyen ellenséges... Azt hiszem, mindkettőnk számára az lesz a legkedvezőbb, ha megértjük egymást.

– Ne próbálkozzon, Grant. És főként ne velem!

Kozlowski felállt, és magára hagyta a férfit.

Úgy érezte, ha még egy percig a jóképű csirkefogó közelében marad, valamit csinált volna vele. Vagy megcsókolta, vagy megölte volna. Kozlowski nem tudta, a kettő közül melyiket élvezné jobban.

A félhomályba burkolózó kilences raktárcsarnokban megmozdult egy árnyék.

Ajtók nyíltak, koppanó léptek közeledtek a vezérlőpult felé. Egy kéz ujjai gombokat nyomtak meg, kapcsolókat kattintottakéi. Leálltak a helyzet- és állapotjelző berendezések, szérumok áradtak ki, reosztátok állítódtak el.

A szellemfénnnyel megvilágított tartály belsejében felfüggesztett torzó megrándult.

A szükségesnek ítélt intézkedések megtétele után a kapcsolókat kattoztató alak elégedetten kisietett a teremből, és gondosan bezárta maga mögött az ajtót.

A tartályban a felfüggesztett torzó újra megrándult.

A tartályban felfüggesztett torzó belsejében a kifejlődött, de addig elektronikus és biokémiai eszközökkel passzívvá tett idegen-embrió néhány perc leforgása alatt életre kelt.

Megrázta magát. Lélegzet után kapkodott. A testén átáramló energiák hatására felélénkült, lassan feléledtek elfojtott ösztönei, és mozogni kezdett húsbörtönében.

Hártyák repedtek meg, izmok pattantak szét.

De még mindig nem szabadult ki.

Az ösztönök aktiválódtak.

Természetfölötti erővel nekifeszült a rekeszizomnak, felfelé hatolt, átfurakodott a tüdő lebernyegein, a szíven és az artériákon.

Fel, egészen a bordákig.

Ott aztán a kifejezetten ezt a célt szolgáló testrészével, összeszedve minden energiáját, utat tört magának a csontok között, áthatolt a bőrön, ki a szabadságot jelentő gáznemű atmoszférába.

A torzó szétrobbant.

A vér úgy spriccelt, a gége-darabkák úgy fröccsentek fel, akár egy felszínre törő lávasugár. Csontszilánkok koppantak a tartály fém- és üvegfalához.

Mint egy csupafog féreg, az idegen mellrepesztő kiemelkedett a számára életet adó zsigerhalomból, és furcsa, táncszerű mozgásba kezdett. Nem érzékelt veszélyt, ezért elindult az egyik sötét, biztonságosnak látszó sarok felé.

Az alak, aki elindították az obszcén folyamatot, nem gondoskodott róla, hogy az ilyen esetekre kidolgozott biztonsági

rendszer is leálljon. A mozgásdetektorok érzékelték az előre kúszó, meleg testet kereső idegent, a spektrográfok beazonosították, elvégezték az ellenőrzést, és a biztonsági szerkezet nekilátott a soron következő feladat elvégzésére. A lény nem ellenőrzött körülmények között jött világra – ez pedig csak egy valamit eredményezhetett. Felmordult néhány szervomotor, és a koaxkábelekkel irányított sugárfegyverek a spektrografikus rendellenesség forrása felé fordultak.

Ha a tartály üvegfalán való átjutás előtt nem kellett volna megállnia egy másodpercre, az idegen valószínűleg tovább élt volna, és talán még a küldetés kimenetelét is megváltoztatta volna.

De megállt.

A fegyverek pedig tüzet nyitottak rá.

A sugarak egyetlen energia-nyalábbá konvergálódtak.

Az idegen szétfröccsent. Testének cafatjai összekeveredtek a torzó véres darabkáival. A fegyverek ereje leszakította a fejét, és átlökte a lyukon, amit az üvegfalon magának repesztett. A fej után a farkának néhány darabkája is kilöködött a tartályból.

A fogak még megcsikordultak, a farok még megrándult, de ez volt az utolsó mozdulatuk.

Felbőgött a riasztóberendezés.

Mikor leért a D fedélzet raktárcsarnokába, és sikerült meggyőznie az ajtó előtt őrködő, izgatott tudósokat, hogy személyesen Granttól kapott engedélyt a belépésre (egy-két határozott, taszító mozdulat is sokat segített), Kozlowski berohant a terembe, és a vészvilágítás halvány fényénél meglátta a riadó okát.

A döglött "csecsemő"-idegen körül már ott nyüzsgöttek a saválló védőruhákat viselő tudósok. Daniel Grant a savtól biztonságos távolságban állt, és hadonászva átkozódott.

– Az isten verje meg! A jó isten verje meg! Mi a franc romolhatott el? A kár minimum egymillió dollár!

Csak akkor vette észre a mögéje lépő Kozlowskit, mikor a nő nyugtatóan a karjára tette a kezét. Grant rémülten félreugrott Kozlowskitól, majd felsóhajtott, és összefűzte a mellén a karjait.

– Nem értem! Sehogy sem értem!

Dr. Friel térdelt a legközelebb a tetemhez. A szemeiből könnyek patakzottak, és olyan tekintettel meredt az xeno-bébi testének darabkáira, mintha legszívesebben mindet összeszedné, és a karjában ringatná. Egy automatikus szerkezet savközömbösítő anyagot permetezett a padlóra, de az idegen vérének néhány lyukat mégis sikerült belerágnia a fémlemezbe.

Dr. Begalli Grant és Kozlowski elé állt.

– Úgy tűnik, valaki szórakozott a berendezéssel. Valaki kikapcsolta a biztonsági rendszert, így a bébi-dög túl korán felébredt. A jó hír az, hogy egyetlen ámokfutó idegen sem rohángászik a szellőzőjáratokban, a rossz pedig az, hogy nincs kéznél egyetlen xeno-bébink sem, amiből királynőt csinálhatnánk...

– Krisztusom! – mondta Grant sápadtan. – Ez szabotázs!

– Ki lehetett képes ilyesmire? – zokogta Dr. Friel. – Olyan fiatal volt... Olyan nagyon fiatal... És még csak nem is látott engem!

– Hmm... Azt hittem, a tudósai átestek a pszichológiai vizsgálaton – mondta Kozlowski Grantnak. – Friel mintha kiborult volna.

– Mindjárt rendbe jön – mormolta Grant. – Csak túlságosan belemélyedt a munkájába.

– Nincs felesége, nincsenek gyerekei... – mondta Begalli. – Azt hiszem, Friel apa akart lenni. Kár.

A zokogó tudós a körülötte állókra nézett, és vádlóan felemelte a kezét.

– Melyikük tette? Ki volt az a szörnyeteg? – kérdezte, és a könnyek végigcsorogtak az arcán. – Ki ölte meg a gyermekemet? – Kozlowskira mutatott. – Maga volt az, ezredes? Maga attól a pillanattól fogva gyűlölte, hogy először látta! Biztos maga volt az!

– Nem, nem én tettem, maga bolond! – vágott vissza Kozlowski. – Nem akar valaki beadni valamit ennek az örültnek? Valami erőset! Vagy inkább kényszerzubbonyra lenne szüksége? – Az idegen széttépett testére bökött. – Erre meg szórjanak még több savközömbösítőt, mielőtt a vér átrágja magát a fedélzeten!

– Remélem segít nekem létrehozni egy új biztonsági rendszert a hazafelé vezető útra.

– Természetesen – mondta a nő, majd sarkon fordult és elindult.

– Ezredes! – szólt utána Grant. – Alex... Beszélhetnék magával? Négy szemközt.

Kozlowski egy kurta nemmel akart felelni, de ahogy a férfi szemeibe nézett meggondolta magát. Ugyanaz a Daniel Grant állt előtte, akit részegen olyan meglepően emberinek talált.

– Öt perc múlva a tanácsteremben. Én főzöm a teát.

– Köszönöm, ezredes.

A tanácsterem egy hangszigetelt, nyugodt helyiség volt. A nyugtató gyógyteát kortyolgató Kozlowski és Grant egymással szemben, az asztal két oldalán ült.

– Tehát – törte meg Kozlowski a feszült csendet. – Mit gondol, ki tehette? Talán azok a bűnözők béreltek fel valakit, akiknek tartozik? Vagy esetleg valamelyik riválisa, például a MedTech?

– Fogalmam sincs – rázta meg Grant a fejét. – Egyszerűen nem értem, hogyan feledkezhettem meg erről a lehetőségről. Mindenki tudja, ha ez az expedíció kudarcot vall, nekem végem.

– Szerintem sokkal jobb, hogy ez megtörtént – mondta az ezredes. – Valami azt súgja, még rosszabbul is járhatott volna, ha megcsinálják azt a királynőt, és Dr. Friel irányítja.

Grant felsóhajtott.

– Valószínűleg igaza van, de most nem erről van szó. Ha ez a szabotázs megismétlődik, legközelebb sokkal többet is elveszíthetünk, mint a pénz.

Kozlowski megvonta a vállát.

– Miután hosszú éveken át nyáladzó, őrgöngy szörnyekkel harcoltam, nem igazán tudok megijedni egy ipari kémától, sőt, akár egy csapatnyi spiontól sem.

– Ez igaz, de hányszor küzdött belső ellenség ellen? Maga meg a katonái mindig egyesült erővel szálltak szembe a nyilvánvaló veszéllyel. Higgye el nekem, semmi sem lehet olyan kegyetlen, mint a belső ellenség. Ha valaki, én aztán tudom!

– Van valami terve?

– Éppen ezért kértem, hogy beszélhessünk. Van valami ötlete, ki lehet a szabotőr?

– Maga nem úgy építette fel a rendszerét, hogy az egyes részei ellenőrizzék, vagy hogy érzékeljék a többi működését. Szerintem ezt most meg kell tenniük. Különböző halvány fogalmam sincs. Csak annyit mondhatok... nem én voltam.

– Persze, hogy nem! Gondolja, hogy most így beszélgetnénk, ha azt hinném, hogy maga a bűnös? Nem, ezredes. Meg kell tennünk a szükséges óvintézkedéseket, és... ébernek kell maradnunk. Ha felfedezi, hogy bármelyik embere szokatlanul viselkedik, kérem jelentse nekem.

– Én is ezt kérem az ön embereire vonatkozóan.

– Ó, biztos lehet benne, hogy mindegyiküket figyelni fogom! – Grant a teájába kortyolt. – Lehet, hogy ez az expedíció maga lesz a pokol...

– Máris az, Grant. De én már jártam a Pokolban. Majd most is rendreutasítom Belzebubot.

– Köszönöm, ezredes.

– Úgy érzem, hogy maga egyre inkább belebonyolódik a

dologba. Jól jegyezze meg, Grant, hogy mindannyian részt veszünk ebben a küldetésben, és mindannyian felelősek vagyunk a sikeréért. Első a küldetés, és minden más, beleértve a maga nárcisztikus nyöszörgéseit is, csak másodlagosnak számít mellette.

– Jól van, ezredes. Könnyen beszél. Maga csak bekap egy-két tablettát, és máris megoldódik minden személyes problémája!

– Gazember!

Kozlowski felállt és az ajtó felé indult, de hirtelen az eszébe jutott valami. A zsebébe nyúlt, és előhúzta az orvosságos üvegcsét.

– Mellesleg figyelmeztetem valamire, Grant. – A férfi kezébe dobta az üveget. – Nekem már csak ennyi van ebből a szarból, amit maga gyárt. Leszokóban vagyok, szóval mostanában egy kicsit ideges leszek.

Grant az üvegre nézett.

– Rendben, ezredes. – Zsebre vágta a tablettákat. – Talán majd én is kipróbálom. Egy adagnyi a saját szeremből... Semmiképp sem árthat.

– Nem ajánlom – mondta a nő, és gyorsan megfordult, nehogy visszavegye a tablettáit. Már megbánta, hogy Grantnak adta az üveget, de úgy érezte, előbb fogja a pokolban látni azt a fattyút, mint hogy még egyet bevegyen a mérgéből.

A teát mindenestre magával vitte.

A U.S.S. Razzia a Bolyvilágnak nevezett bolygó orbitális pályájára állt.

Bolyvilág... Természetesen nem ez volt a hivatalos neve. A homályos értelmű rendszerbe sorolás után a G-435 jelzést kapta. A G.O. osztályba tartozó Achilles-2 csillag körül keringő tíz bolygó közül a negyedik volt. A felszínét majdnem teljesen síkká és terméketlenné tették az állandó szeizmikus mozgások.

Hatalmas felhőtömegek takarták el a felszínt, de az elemző-szenzorok így is megtalálták azt a földrajzi pontot, ahol az emberek által korábban már meglátogatott boly feltételezhetően volt.

Az akció kezdete, a zéró-óra egyre közeledett.

Természetesen az anyahajó a bolygón kívül maradt. A terv szerint az akciót végrehajtó egységnek egy 9-es típusú leszállóegységgel kellett a felszínre jutniuk. A tengerészgyalogosok tudták a dolgukat, de ahogy savközömbösítő páncéljaikba öltözöttek beszálltak a kompbba, és becsatolták magukat a gravi-ülésekbe, mégis mindegyikük arcán idegesség tükröződött.

Fejenként egy-egy karabélyt, meg egy egész arzenálra való speciális fegyvert vittek magukkal. Jastrow közlegény pedig még valami mást is: a szaxofonját.

– Mire készülsz, Jastrow? – kérdezte Mahone, és erőltetetten elmosolyodott. – Ráijesztesz a dögökre egy kis szabad ritmussal? Vagy egy Coltrane számot fogsz nekik eljátszani?

– Pofa be, Mahone! – morgott Jastrow. – Soha sem tudhatom, mikor lesz szükségem egy kis lazításra.

– Csak tréfáltam! Nehogy komolyan vedd már!

– Semmi baj, Edie – szólt közbe Ellis. – Mindannyian izgulunk egy kicsit. Az ilyen maró megjegyzéseket még ezek a szkafanderek sem bírják.

– Bocs, fiúk – bólintott Mahone. – Leszállók rólatok. Ne mondjak inkább egy-két viccet?

Ellis elvigyorodott.

– Hát, ha piszkosak.

Viccek, ideges nevetések...

Dr. Amos Begalli lépett be a fülkébe, és gondolataiba mélyedve lezökkent az egyik ülésbe.

Ellis megbökte a barátját.

– Hé, Jazz! Nem is tudtam, hogy a jó öreg. Nagyorrú is benne lesz a játékban.

Jastrow megvonta a vállát.

– Nem tudom mi, de valami nagy dolog történt odalent, a Rejtélyek Fedélzetén. Fogalmam sincs, mi lehetett, mert senki sem halt meg, és sebesülés sem volt. Figyeltem őket, és mindegyiküket láttam. Tegnap megnéztem az akciónévsort. Eredetileg Dr. Frielnek kellett volna velünk jönnie, de este egy kicsit hibbantnak látszott. Biztos kiborult. Nem bírta a strapát.

- Vagy csak van esze.
- Lehet. Ezek szerint ez a Begalli is tudja, amit ő.
- Aha. De ettől függetlenül mégis kiráz tőle a hideg.

Jastrow felemelte a szaxofonját, belefúj, de Ellis néhány hanglejátszása után leállította.

– Figyelj, Jazz! Ezek a fiúk itt körülöttünk mind be vannak indulva, hogy kinyírják a dögöket. Ne akard, hogy rajtad gyakorlatozzanak!

- Oké, oké! De hol van Grant, meg az ezredes?

Jastrow a mindenféle szenzorral ellátott kronométerére nézett.

- Te, lehet, hogy ezek dugnak?

– Ne hülyéskedj! Szerintem a jó öreg Koz már rég kivájta a saját petefészkeit. Egy rozsdás kanállal.

- Nem tudom, haver. Én úgy érzem, van köztük valami.

– Van. Gyűlölet. Annak örülj, hogy a csaj mást utál, és nem téged!

Jastrow megrázta a fejét.

– Tudod, átestem a kiképzésen, és már megöltem egy pár dögöt. Mindent kívülről tudok. Azt mondták, mentálisan és fizikailag már úgy felkészültem, ahogy egy tengerészgyalogostól azt el lehet várni. De lelkileg? – Újra megrázta a fejét. – Lelkileg még nem vagyok kész...

– És ki az, haver? – kérdezte Ellis, és megremegett. – Ki az? – Körülnézett, és látta, a szakasz valamennyi tagjának ugyanaz a félelem csillog a szemében, ami őt is egyre inkább a hatalmába kerítette.

Alex Kozlowski ezredes belépett a leszállókompba.

Személyes fegyvereit és felszerelési tárgyait már korábban, a 9-es bolygófelszíni leszállóegység – vagyis az egyik tréfamester által U.S.S. Hangyásznak elnevezett komp – leltárjegyzékének átvizsgálásakor a fedélzetre vitte. Most csak egy csésze gőzölgő kávét tartott a kezében.

Komoran elvigyorodott.

- Felkészültek egy kis dögirtásra, emberek?

Igenlő moraj felelt a kérdésére.

– Helyes. Ne felejtsék el, ez hozzá tartozik a küldetésünkhöz. Amiért jöttünk, egy fészekbelsejében van... Találkozni fogunk az anyakirálynővel! – Kortyolt egyet az erős feketekávéból. A koffein segített neki megküzdeni a Tűz-elvonással együttjáró kellemetlenségekkel. A szkafanderében mindenestre elhelyezett néhány hagyományos tablettát – csupa olyan szert, amihez a szervezte már hozzászokott. Nem szerette volna, ha az ő cselekvésképtelensége miatt veszélybe kerül a szakasz vagy a küldetés, de nem is akart újra a Tűzhöz nyúlni. Bár egyre idegesebbé vált, lelkileg valahogy mégis erőt adott neki, hogy tartani tudja magát az elhatározásához.

– Láttá valaki Daniel Grantot? – kérdezte.

– Amikor utoljára láttam, éppen Hastingsszal beszélgetett – felelte Henrikson tizedes.

– Jobb lenne, ha idehúzná a belét, különben a Razzián marad... Nem lenne nagy kár érte.

Kozlowski előrement a komp elejébe Fitzwilliamhez és Tanarezhez, a két pilóta-hadnagyhoz. Mindketten a kontrollpult fölé hajoltak, és a rendszerek legutolsó ellenőrzését végezték.

– Mi a helyzet, fiúk?

Fitzwilliam az ezredesre vigyorgott.

– Megmondjam, ezredes? Ez nem valami közepszerű gép. De nem ám! Tartalékrendszerek, meg minden... Szép és elegáns!

– Az – mondta Tanarez fel sem pillantva az egyik monitorról. – A xenokkal való háborúskodás eszméletlenül felgyorsította a technikai fejlődést. Ezen a gépen is rengeteg klassz dolog van. Én mondom, ettől aztán megjön az ember önbizalma!

– Csak az a kár, hogy a piszkos munkát nem tudja elvégezni egyedül – mondta Fitzwilliam.

– Micsoda? Robotakció? És mi maradjunk ki minden jóból?

A katonák felnevettek. Ez jó jel volt. Amióta Kozlowski bemutatta nekik a savközömbösítő szkafandereket, mintha egy kicsit felélénkültek volna. Úgy tűnt rájöttek, hogy így sokkal kevésbé lesz veszélyes a küldetés, hiszen az idegenek vére nem tudja majd

átrágni magát rajtuk.

Mintha ez a nevetés lett volna a végszó, kezében egy zipzáras zsákkal belépett Grant. Gyorsan a többi közé dobta a csomagját.

– Jól van, emberek – mondta. – Bezárhatják a zsilipkaput.

A pilóta megérintett egy gombot, mire a kapu becsukódott Grant mögött.

– Köszönöm. Szeretném elmondani, hogy ez életem legizgalmasabb napja – folytatta. A hangján érezni lehetett, nem először szól így emberekhez. Már számtalan banketten tartott beszédet. – Ott lent – mutatott ki az egyik ablakon a bolygó fölött örvénylő gyöngyház színű és égszínkék felhőkre –, ott, azon a különös világon vannak azok a titkok, melyek erőssé teszik majd országunkat, és melyek talán mindannyiunknak egy szebb jövőt biztosítanak majd. Ott, lent vannak azoknak a lényeknek a testvérei, melyek nemcsak, hogy az emberiség ellenségei, de feldúlták szeretett szülőbolygónkat is. – A drámai hatás kedvéért rövid szünetet tartott. – Most a kezünk között van a világuk. A hatalmunkban van. Hajtsuk végre a feladatunkat, méghozzá jól!

Az ülésorok közül helyeslő kiáltozás hallatszott.

Grant, arcán egy politikus mosolyával a graviszékébe ült, és becsatolta a hevedereket.

Kozlowski feltartott hüvelykujjai feléje intett.

Jól van Grant, te bakkecske, gondolta. Készülj fel életed legkeményebb akciójára!

Ahogy dokk-karok eleresztették, a félmillió tonnás leszállóegység elvált a Razzia testétől. Mikor biztonságos távolságra ért az anyahajótól, beindultak erős impulzus hajtóművei, és megindult lefelé, egyre mélyebbre hatolva a Bolyvilág gravitációjának vonzásába.

A U.S.S. Hangyász leereszkedett.

Az űrutazásnak csupán egyetlen olyan részlete volt, amit Kozlowski soha sem volt képes megszokni: a bolygóra történő leszállást.

Még jól emlékezett rá, hogy egyszer, kislánykorában valami vidámparkban felült a hullámvasútra. Amikor a kocsijuk egy éles kanyarhoz vagy egy hullámvölgyhöz ért, apja megnyugtató jelenléte ellenére is biztosra vette, menthetetlenül ki-fog esni. Most, ahogy a leszállóegység előredőlt, és megkezdte a hajtóművekkel gyorsított zuhanását, újra ez a régi érzés uralkodott el rajta.

Csak hogy, ha itt leesett volna, tudta, örökké tartana a zuhanása.

Kétségbeesetten vágyott egy Tűz tabletta után. Talán mégis szükségem lenne rá, gondolta. Talán Kozlowski most, a drogja nélkül csak hátráltatni fogja az akciót.

Később, parancsolt magára. Ezen később is ráérsz majd gondolkodni...

Amint kiszakadtak a Razzia alacsony gravitációjú terétől, bekövetkezett a súlytalanság szédítő állapota. Ahogy a komp egyre száguldott, Kozlowski úgy érezte, mintha őrült pillangók röpködnének a gyomrában.

Aztán a gravitáció értéke fokozatosan növekedni kezdett.

Felüvöltöttek az ellentétes irányú hajtóművek, és lefékezték a száguldást. Az ablációtól a hajó teste halványan megvörösödött, de szinte azonnal bekapcsolódott az erőter-pajzs. Kozlowski nem rajongott az ilyen leszállóegységek gyorsaságáért; sokkal jobban szerette az utasszállító kompok andalgását, a lassú, nyugodt leereszkedést. A Tengerészgyalogság istenverte kompjai azonban

úgy rohantak, mint egy sperma, ha egy csinos kis petesejttel való randevúra siet.

Még mindig a felhők fölött voltak, de az atmoszféra már kifejtette a hatását a kompra: a légörvények úgy dobálták és rázták, mintha csupán egy apró játékszer lenne. Kozlowski összeszorította a fogait, és körülnézett. A katonák elszántan meredtek maguk elé, és csak néhányuk csukta be a szemét. Daniel Grant azonban meglehetősen rossz színben volt. Kozlowski sejtette, hogy ő maga sem nézhet ki valami jól, de a hely és az idő nem igazán volt alkalmas rá, hogy bepúderezze az orrát.

A katonák nem kapcsolták be a védőszkafanderekbe épített hőmérséklet szabályzót, és a komp légkondicionálása sem működött. A kabin levegője felmelegedett és nyirkossá vált. Kozlowski érezte a saját verítékének szagát. Valahogy megnyugodott tőle, de a többiek izzadságának bűze már annál kevésbé tetszett neki.

– Turbulencia! – kiáltott fel a pilótafülkében Fitzwilliam.

Kozlowski személyesen választotta ki Lenny Fitzwilliamet. Az izmos, texasi akcentussal beszélő fickó az ilyen leszállások specialistája volt. Külseje után ítélve akár azoknak az örült pilótáknak a reinkarnációja is lehetett volna, akik a huszadik században először átlépték a Föld és az űr közötti határvonalat. Nemrég vesztette el a feleségét, és azért jelentkezett az expedícióra, mert ezt tartotta a legjobb módszernek arra, hogy felrázza magát a búskomorságból.

– Ne csináld, haver! – mondta Tank Tanarez, és bekapcsolta a fedélzeti kommunikátort. – Kérem fejezzék be a dohányzást, ne menjenek a budira, és kapcsolják be a biztonsági öveket! Meg minden ilyesmi. Egy kicsit rázós lesz!

– Lesz? – kérdezte Grant erőtlenül.

Tanarez soha sem túlzott. Alacsony, keménykötésű, mély hangú férfi volt. Az univerzumot kétdimenziós látásmóddal szemlélte, ezért kincsnek számított egy ilyen repülési helyzetben. Vastag szemöldökű fekete szemeiben az erős figyelemösszpontosítás fénye csillogott. A problémák túlsó oldalán mindig meglátta a

megoldáshoz vezető utat. Kozlowski tudta, hogy a pilóta az ő kivételével bárkit az asztal alá tudott inni. Már kipróbálták Tanaraznek csípős humora volt; az ezredesnek most éppen ilyesmire volt szüksége.

– A műszerek szerint egy elég erős közép-atmoszférikus tevékenységre számíthatunk. Hát, most már biztos, ez a hely nem egészen a mennyország!

A komp vadul rázkódni kezdett.

A hánykolódás hosszú percekig tartott. Kozlowski sejtette, hogy az ülések karfáján – a sajátján is – a beléjük vájt, görcsösen kapaszkodó ujjak szép kis mélyedéseket hagynak majd. Mindenesetre senki sem hányt, és már ez sem volt semmi.

Elnyelte őket a szürke, vastag ködóceánként örvénylő felhőrengeteg. Egy idő után hirtelen lecsillapodott a komp rázkódása és hánykolódása.

– Oké-dzsoké, emberek! – mondta Fitzwilliam. – A legrosszabbon már túljutottunk. Úgy harmincöt perc múlva megérkezünk. Dőljetek hátra, és élvezzék a repülést!

Fitzwilliam viselkedésén érezni lehetett, a Chuck Yeager pilótaiskolában végzett. Érzéssel repült, és nyugodt texasi hanghordozásától még akkor sem vált volna meg, ha a gépéről letörtek volna a szárnyak, és a katapult felmondta volna a szolgálatot.

Kozlowski mélyet lélegzett. A levegő áporodott volt, de összepréselődött tüdejének így is jót tett.

– Egyetlen átkozott dögöt sem látok – mondta Argento, az ezredes mögött ülő fekete hajú, bajuszos őrmester.

A mélyen ülő szemű, bozontos szemöldökű és vaskos bajszú Argentohoz képest még az egyébként zord külsejű Tanarez is csak egy kisfiúcskának látszott. Dús szőrzete és durva vonásai miatt az őrmester leginkább egy Neander-völgyi ősemberhez hasonlított, de az egész Tengerészgyalogságnál nem akadt még egy ember, aki nála jobban értett volna a könnyű- és nehéztüzérségi fegyverek használatához. Kozlowski egy évvel korábban már dolgozott Argentoval, és mikor lehetőségnyílt rá, hogy őt is magával viheti az

útra, kapva kapott az alkalmon. Argento hangja mély volt, magabiztos és dallamos. Igazi férfias férfi volt, és remek pókerjátékos.

– Miért, talán annyira vágysz utánuk? – kérdezte Jastrow hirtelen felélénkülve. – Boldogok a tudatlanok... Élvezzük hát még egy fél órácskát! Én a magam részéről egy kicsit megpihentetem a szemeimet.

Az ötlet Kozlowski számára is vonzónak tűnt. Sajnos túlságosan is feszült volt ahhoz, hogy akár ennyit megengedhessen magának. Különben neki mindent látnia kellett. Lehet, hogy a pokoli felhőréteg alatt van valami fontos, elképzelhető, hogy a földetérés pillanatában felfedez majd valamit, ami miatt meg kell változtatnia a kigondolt stratégiát. Egy ilyen változtatás életet menthet meg, sőt, az egész küldetésnek megadhatja azt a pluszt, amittől a végén sikeres lesz.

Kozlowski hosszú percekig mereven figyelte, ahogy a komp átfúrja magát a vastag felhőkön. A katonák némelyike időnként tett egy-egy megjegyzést, de a legtöbbjük mélyen hallgatott. Végül aztán a felhőtakaró egyre jobban megritkult. Kozlowski kibámult az ablakon.

Még mindig jó néhány mérföld magasságban voltak, de már ki tudta venni a táj egyes részleteit. Persze nem először látta: a küldetésre való felkészülés során már végigtanulmányozta az erről az istenverte bolygóról készült képeket.

A jelentésben az állt, hogy hasonló a Marshoz. Néhány hegység, sok vulkán, de felszínének legnagyobb része sík. Nagyobb az atmoszférája, mint a Marsé, és bár levegője nem a legjobb, de belélegezhető.

Már a képek alapján is meg tudta ítélni, hogy a bolygó kietlen, pokoli pusztaság. Ráadásul volt benne még valami megdöbbenítő. Valami szentségtelen. Kozlowski nem volt vallásos, de a látványtól rögtön ez a szó jutott az eszébe.

Szentségtelen...

A második szó az elátkozott volt.

Shakespeare akár erről a helyről is mintázhatta volna a MaMet: "felperzselt pusztáját".

– A felhők miatt még mindig nem látok valami sokat – mondta Fitzwilliam.

– A telemetrikus topográfiai letapogató mutat valamit? – kérdezte Tanarez.

– Hé! Na, mit gondolsz? A számítások abszolút pontosak voltak. A mocskok tényleg odalent vannak!

Kozlowskiban diadalérzet áradt szét.

Abban a percben, amikor a Razzia parkolópályára állt, nagyteljesítményű szenzorai azonnal munkához láttak. Az eredeti fészek koordinátái ismertek voltak, de ilyen műszerekkel valószínűleg nem tartott volna sokáig felfedezni a síkságból kelevényként az égre meredő undorító bolyt.

– Mi a jó isten ez?

– Micsoda?

– Nézz oda, majd meglátod!

Begalli szemei izgatottan felcsillantak.

– Sejtettem!

Az eredeti bolytól úgy száz mérföldnyi távolságban egy másik fészek állt. A szenzorok szerint az alakja és a felépítése eltért az elsőtől.

A műszerek a megjelölt pont felé fordultak, és bebizonyosodott, hogy valóban az idegenek egyik fészkeről van szó. Eddig jó. Most már csak annyit kell tenniük, hogy – ha megfelel – megsemmisítik.

A sűrű felhők előrvénylettek a komptól, így jobb kilátásuk nyílt.

Kozlowski a magasság ellenére is úgy látta, valami nincs egészen rendben.

– Jézusom! – mondta Tanarez, – Leellenőriztem ezt a műszert. Működik, és a pontos értéket mutatja...

– Igazán? És mit? – kérdezte Fitzwilliam.

– Hát, a felszíni aktivitásból arra következtetek... – Kozlowski hallotta, hogy a máskor oly magabiztos Tanarez hangja elcsuklik. – ... hogy odalent valami háború van!

– Hadd nézzem!

Grant hirtelen mohón kinyitotta a szemeit, és remegő kezekkel az

ülés hevedereinek csatjához kapott.

– Grant! – förmedt rá Kozlowski. – Még nem szálltunk le! Maradjon a seggén! Nem szeretném, ha az agya bemocskolná a mennyezetet!

Grant feladta a próbálkozást, hogy kiszabadítsa magát, de az odalent folyó események iránti kíváncsisága nem csökkent.

– Mi történik? Begalli! Mondja már meg! Hogy illik ez a maga magasröptű teóriáiba?

Begalli elnézően elvigyorodott.

– Kellemesebb nem is lehetne, főnök.

– Odalent idegenek nyüzsögnek hangyák módjára egy boly körül, és maga azt mondja, hogy ez kellemes? – kérdezte Grant.

Kozlowski nem ijedt meg túlságosan. Megvoltak hozzá az eszközeik, hogy ilyen helyzettel is megbirkózzanak. Csupán egyetlen apróság aggasztotta... A tábornokoknak kétségtelenül tetszeni foga dolog – legalább kiderül, hogyan válnak be a még ki nem próbált, új fegyverek.

– Hallott már olyan esetről, ezredes, hogy a xenok egymás között harcoltak volna? – kérdezte Begalli.

– Nem. Az a csürhe, ami a Földre érkezett soha nem tett ilyesmit.

– Így van. És azért nem, mert azonos fajhoz tartoztak Egyforma volt a szaguk. Együtt dolgoztak. Az, hogy odalent most ez a konfliktus van, azt bizonyítja, hogy minden valóra vált, amit feltételeztünk, hogy be fog következni.

– Például mi? – kérdezte Jastrow elkerekedett, rémülettől csillogó szemekkel.

Kozlowski megértette a félelmét, hiszen a bolygón mintha valami átkozott afrikai hangyaháború folyt volna. Alattuk sok száz, sok ezer dög nyüzsgött...

– Oké, oké! Ez már a titkos anyag része! Sajnálom. A katonák előtt nem lett volna szabad említést tenni róla – mondta Grant.

Kozlowski ettől dühös lett, de egyetlen szót sem szólt. A tengerészgyalogosoknak úgysem tenne jót, ha tudnák, miről van szó. Csak elterelné a gondolataikat az elvégzendő munkáról. Ő

maga tudta, Begalli miről beszél, és – a francba! – valóban volt értelme a dolognak. Abban reménykedett, hogy még ez sem fogja komplikálni a dolgokat, nem fogja olyan szarrá tenni a helyzetet, hogy ne tudják teljesíteni a küldetésüket.

Az elmélet szerint az irányító királynő nélkül maradt idegenek több csoportra oszlanak. A szaporodás során – ahogy ez nyilvánvalóan történt – recesszív tulajdonságokkal rendelkező lények is világra jöttek. Ha ezek tovább szaporodhatnak, végül egy hosszú folyamat eredményeképpen kialakulhat egy új faj, ami épít magának egy új fészket, és egy új királynőt szolgál.

Ez az új fészek volt most alattuk. Lakóit nevezzük mondjuk demokratáknak.

Ám a régihez tartozó dögök is összecsoportosultak, és nekik is lett egy új anyakirálynéjuk. Aztán, annak ellenére, hogy a demokraták tőlük jókora távolságra telepedtek le, a régi boly egyedei – nevezzük őket republikánusoknak – rábukkantak. Az anyakirálynőjük ezt követően csapatokat küldött a genetikailag elfajzott demokraták megsemmisítésére.

Kozlowski végignézett a katonákon. Ahogy kérdő tekintettel visszapillantottak rá, félelem és nyugtalanság csillogott a szemükben.

– Mit néznek, seggfejek? A C-terv kidolgozásánál egy ilyen szituáció is számításba lett véve. – Komoran elmosolyodott. – Annyi az egész, hogy több dögöt lesz módunk megölni.

– Elnézést, parancsnok – szólalt meg Fitzwilliam. – A C-terv végrehajtásához a boly közvetlen közelében kellene leszállnunk... Oda, ahol most sok ezer idegen nyüzsög!

Kozlowski ezredes elvigyorodott.

– Remélhetőleg azután is éppen ennyien lesznek, hogy leszálltunk. Égett idegenek.

Grant megrázta a fejét.

– Hát, azt hiszem, nem csupán ezek a dögök értenek a tömegmészárláshoz...

A komp folytatta a landolást.

Mikor egy mérföld magasságban voltak a boly felett, a felhőköd eléggé széteszlott ahhoz, hogy használni tudják az optikai nagyítólencsüket.

A bolygón valóban háború folyt. Olyan kegyetlen háború, amelyet Alex Kozlowski addig még csak elképzelni sem tudott.

Dögök ezrei tépték egymást.

Agyarak és karmok...

A kopár tájat belepték a csonka testrészek, az idegenek vérének tócsái, és a veszettül küzdő szörnyek.

Mióta tarthat ez? Kozlowski úgy vélte, hogy amit látnak, már nem az első csata. A talajon döglött idegenek csontvázai sötétlettek. Csak egy csata a sok közül...

Azonban nem is ez volt a legfurcsább, amit a Hangyász legénységének tagjai láttak.

– Mondja el újra az elméletét, Begalli! – kérte Grant.

– A lényeg az, uram, hogy bizonyos lényeknél nagymértékű genetikai torzulás következett be. Normális esetben az anyakirálynő azonnal végez az ilyen egyedekkel. De anyakirálynő nélkül létrejöhetett és kifejlődhetett egy újabb kolónia. Valószínűleg egy recesszív gén okozza a két csoport közötti különbségeket, de a pontos választ csak egy közelebbi vizsgálat derítheti ki.

A monitorokon megjelenő képek bebizonyították, hogy Begalli elméletei helyesek.

Az idegenek egyik csoportjához tartozó egyedek teste halvány vöröses színű volt. A hatalmas boly járataiból előáramló másik csapat tagjai – a védők viszont a szokásos módon sötétebbek voltak, éppen olyan feketék, amilyenhez Kozlowski hozzászokott.

– Mit mondtam? – kiáltott fel Begalli. – Tíz az egyhez, hogy belső differenciák is vannak közöttük! Alig várom, hogy megvizsgálhassam őket! És más életformának is kell lennie a bolygón. Olyan élőlényeknek, amelyek megtanulták, hogyan kell túlélni a xenokat. Ha lehetőség nyílik rá, azokat is meg akarom

vizsgálni!

– Korai még az öröme, barátom. Habár fogalmam sincs, mitől ilyen boldog. Ezek éppen olyan morcosak, mint mindig. A másik életforma pedig... Nos, azt hiszem, a dögöknek enniük is kell valamit. De nem ezért jöttünk, igaz? – Kozlowski kikapcsolta az ülése hevederét, és a pilóták mellé lépett. – Jól van, fiúk. Van egy ragyogó ötletem. Ugye a landoláshoz általában a fékezőművet és az energia-ventillátorokat használják?

– Így van.

– És mi tartana vissza minket attól, hogy közben a hajtóművet is beindítsuk? Az aztán jól megsütné néhányukat.

– Rendben. Bár elég sok üzemanyag veszteséggel jár – mondta Fitzwilliam.

– Még mindig marad elég a visszatéréshez.

– Persze, jut belőle erre is – mondta Tanarez. – Az elsődleges és a harmadlagos üzemanyagokból lehetne csinálni egy olyan vegyületet, ami éppen megfelelne a célnak.

– Helyes. Akkor csinálja! Égessük meg a mocskokat, és végezzünk jó munkát!

– Oké. Azt hiszem, itt lehet a boly főbejárata. Nincs olyan közel, mint szeretnénk, de nem sok lehetőségünk van a válogatásra – mondta Fitzwilliam.

– Ez is jó lesz – felelte Kozlowski, miután a monitoron áttanulmányozta a terep fekvését illusztráló komputerrajzot.

– Jobban tenné, ha visszaülne, ezredes, és bekapcsolná a biztonsági öveket – javasolta Fitzwilliam. – A hajtómű egy kicsit durvábban szól, mint az energia-ventillátorok.

– Észrevettem.

A komp átkozottul remegni és hánykolódni kezdett. Kozlowski visszatántorgott az üléséhez, bekötözte magát, és tágra nyílt szemekkel figyelte az akciót.

A Hangyász lelassított.

Ahogy a rakéták beindultak, óriási lökés rázta meg a kompot. Fitzwilliamnek igaza volt. Olyan volt az egész, mintha egy óriási légkalapácson ülnének.

Kozlowskinak össze kellett szorítania a fogait, nehogy egymáshoz koccanjanak. Felnézett a képernyőre. A dögök abbahagyták a harcot, és néhányuk a fejét tekergetve felfelé bámult. Primitív fotoszenzorokkal megpróbálták észlelni, mi okozhatja az égen ezt az iszonyatos dörgést.

– Remélem, nincs annyi eszük, hogy elrohanjanak – mormolta Kozlowski.

– Sajnos nagyon erős a túlélési ösztönük! – üvöltötte túl Begalli a bömbölést. – Most még bizonytalanok, de amint meglátják a hajót azonnal szétfutnak! Szerencsére elég sokan vannak ahhoz, hogy ne egymás miatt ne tudjanak gyorsan elmenekülni!

– Nem mehetnénk gyorsabban? – kérdezte Kozlowski idegesen.

– De igen, csak hogy akkor nem érnék el a kívánt hatást! – kiáltott vissza Fitzwilliam.

– Különben nem árt, hajói megsütjük őket! Nem lenne valami jó, ha a vérük szétmarná a komp testét, vagy a támasztólábakat! – mondta Tanarez.

Igaz. Mennyire igaz! Gyerünk, Koz, használd a fejed... Ne hagyd, hogy a bosszú és a gyűlölet irányítson!

Kozlowski újra a monitorra nézett.-

A talajon és az idegenek tömegén már látszott a komp pacaként szétterülő árnyéka.

A dögök menekülni kezdtek.

Az árnyék egyre nagyobb és sötétebb lett.

– A francba! – ordított fel Tanarez. – Ott egy sziklaszirt!

– Igen, látom! – mondta a másik pilóta. – Huszonöt méterrel arrébb viszem a hajót! Szoros lesz, de akár egy pénzérmére is le tudnám tenni a kicsikét!

A Fitzwilliam hangjából kicsendülő önbizalom felbátorította Kozlowskit. Érezte, ahogy a hajó megemelkedik, oldalra dől, és ismét ereszkedni kezd.

Egy csapatnyi idegent sikerült meglepnie. A talaj felé csapó vörösbarna, narancsszín és okkersárga lángnyelvek végignyalták a kiszikkadt földet. És az idegeneket.

Kozlowski képtelen volt levenni a szemét a monitorról.

Végignézte, ahogy sok száz bestia eltűnik a rakéta lángjaiban, és figyelte, ahogy még több, egy kicsit távolabb álló kínlódva megvonaglik a rettenetes forróságtól.

Megsültek.

– Hihetetlen – suttogetta.

Elkerekedett szemekkel figyelte, ahogy az idegenek elhamvadnak. Fekete döghamu... Csodálatos! A Hangyász egyetlen perc leforgása annyival végzett, amennyi odahaza egy rakás fészekben szokott lenni.

Sajnos még éppen elég maradt ahhoz, hogy azonnal az elhullottak helyére áramoljanak.

– Várj! Mielőtt leszállnánk égessük meg még egy kicsit a talajt – mondta Fitzwilliam. – Már így is eleget elkaptunk, de biztos akarok lenni benne, hogy az alattunk lévőök tökéletesen megsültek.

– Rendben.

A komp megrándult, és néhány percre egyhelyben lebegett.

Az ablakok elé szálló füst eltakarta a kilátást, Kozlowski lehunyta a szemét, de így is újra látta a fáklyaként lángoló démonokat.

A hajó újra süllyedni kezdett, és ezúttal már csak akkor állt meg, mikor a támasztólábaira zökkenve talajt ért. Egy kicsit megingott, majd mozdulatlaná vált.

Felvillant egy vörös jelzőlámpa.

– Jól van, emberek! – kiáltott fel Kozlowski. – Ez volt a harci vészlandolás, most már minden tőlünk függ. Kezdődik a műsor!

Vagyis, ezek után minden egy Seamus O'Connor nevű ír fickótól függött – meg persze az irányítására bízott bámulatos, új eszköztől. Kozlowski nem ismerte jól O'Connort, de annyit tudott róla, hogy technikus és közreműködött a berendezés kifejlesztésénél. Homokszőke hajú úriember volt, a hangja általában kedves, a szeme csillogó, de az eligazítások és a gyakorlatok alatt mindig kőkeményen koncentrált. Olyan embernek látszott, aki elvégzi a munkáját, aztán elvonul a kocsmába, felhajt egy-két kupicával, és közben dudál meg fütyörészik egy kicsit.

Kozlowski az odakint hullámzó xenotömegre nézett. Ha ez a dolog nem jön be, jó, ha fel tudnak majd szállni!

– Jól van, O'Connor – reccsent Fitzwilliam hangja a fejhallgatóból. – Leállítottam a hajtóműveket. Már a füst is eléggé eloszlott. Csináld a dolgod, mielőtt a dögök magukhoz térnek!

– Rendben, kapitány!

Seamus O'Connor tizedes megvakarta a szakállát, és beállította a graviszekét, hogy jobban láthassa a vezérlőpanelt. Virtuális valóság szimulátorok segítségével már hónapok óta készült erre a percre, de sajnos a szituáció most nem egészen olyan volt, mint a gyakorlatok során. Akkor nem nyüzsgötte körülötte idegenek, és a talajt nem léptékbe széttépett vagy égett tetemek.

O'Connor egy H.K.SZ.-t, egy határvonal kiterjesztő szigonyt kezelt. A tengerészgyalogosok átkozottul gyorsan megtanulták, hogy az ellenséges idegen életformákkal – a dögökkel való érintkezés során nagyon hasznosak lehetnek a védelmező erőterek. A szerkezet eredetileg a galaktikus élet mindennapjaiban használt szerszám volt, de ahogy a rombolni vágyó lények előkerültek, az emberek újra felfedezték. Megnövelték a teljesítményét, és rájöttek, hogy bizonyos terepeken a hajó körül csak egy korlátozott sugarú körben lehet vele védőburkot vonni. Bizonyos esetekben azonban ezt a kört jó lett volna kiterjeszteni.

Készíteni kellett tehát egy erőtergeneráló eszközök segítségével létrehozott kerítést. Persze egy feltételezett ellenséges szituációban sem emberektől, sem robotoktól nem lehetett elvárni, hogy kimerészkedjenek a mezőn kívülre, ezért lehetetlen volt felállítani az újabb határcölöpöket.

Legalábbis szigonyok nélkül.

A módszert természetesen már terepen – sivatagban, síkságokon, sziklás vidéken – is kipróbálták. Az ember eljátszotta a Moby Dicket, is kilőtte a szigonyokat valami megfelelőnek ígérkező célpontra. Mikor becsapódtak és szilárdan a helyükön álltak, meg kellett nyomni egy gombot, és BUMMM! – máris létrejött közöttük egy erőtersapka, ami alatt szép kényelmesen el lehetett dolgozni.

O'Connor feladata most az volt, hogy kilője ezeket a szigonyokat.

Megérintett egy gombot, mire a komp oldalán felnyíltak a lőállások fedlapjai. Elvégzett egy gyors számítást, leellenőrizte az irányzékot, elmondott egy rövid imát, és... Lőtt.

A négy szigony – mindegyik hét méter hosszú, és két méter átmérőjű fémrúd – kivágódott. Úgy húzták maguk után az energiakábeleket, mintha csak felcsalizott és vízbe dobott horgok lennének. Fenséges látványt nyújtottak.

Gyerünk, szépségeim, gondolta O'Connor. Találjátok el a célt!

A szigonyok éles hegyei az idegen bolygó márványnál is keményebb felszínéhez értek, és mélyen a talajba fúródtak.

– Telitalálat! – kiáltott fel O'Connor.

– Ne ücsörögj a babérjaidon! – reccsent rá a rádióból egy hang.

– Úgy látszik, a dögök nem ijedtek meg túlságosan. Mindjárt visszajönnek!

– Semmi baj!

O'Connor előre hajolt, és elkattintott egy kapcsolót.

A négy szigony felszikkasztott. A kábeleken végigáramló energia összefüggő hálót vont a fémrudak és a vezetékek közé.

– A külső burok aktiválva – jelentette O'Connor diadalmas hangon.

Több tucatnyi idegent egyszerűen kettémetszettek a szigonyok, a komp felé rohanók közül pedig jó néhány nekiütközött az energiafalnak, és most füstölgő, sérült végtagokkal és fejjel húzódtak vissza.

O'Connor elvigyorodott, és bekapcsolta az erőteret vezérlő automatát. Ő már elvégezte a munkáját. Most a tengerészgyalogosokon a sor, hogy ők is megtegyék a magukét.

Éppen ezért viselték a védőszkafandert. Egy pillanat alatt akcióba tudtak lendülni.

– El kell végeznünk egy kis takarítást, emberek – mondta Kozlowski, és egy intéssel gyorsabb mozgásra ösztökélte a hangárfedélzet felé igyekvő katonákat. – Ezért jöttünk ide.

A tengerészgyalogosok már feltették a sisakjaikat, így Kozlowski nem láthatta az arcukon, hogy mit éreznek.

– Ezért kapjuk a fizetésünket.

Ő is a fejére tette a sisakját, és bekapcsolta a kommunikátorát.

– Uraim! – mondta. – Azt hiszem, készen állunk.

– Igenis, ezredes! Zsilipkapu nyílik!

A karabélyok, a plazmafegyverek, meg a többi automata fegyver csöve tüzelő pozícióba lendült.

Nyomáskiegyenlítésre nem volt szüksége, de mivel a kompon és a bolygón uralkodó nyomás értéke mégsem volt azonos, a zsilipkapu kinyíltakor egy kevés levegő áramlott ki a szabadba. A katonák és a távoli, rothadó fogakhoz hasonló hegyek között sötét színek és füst kavalkádja kavargott. Mielőtt szkafanderében megindult volna az oxigéndús gázkeverék áramlása, Kozlowski mintha érezte volna a bolygóból áradó szagot.

Égett szén.

Égett szilikon.

Sav.

A hátborzongató, gonosz nap alatt soha véget nem érő gyilkolás bűze.

Kozlowski a kezében tartott egy hagyományos dopping-tablettát, de ahogy körülnézett rájött, nem lesz szüksége rá. Elhajította.

Győzedelmes érzés áradt szét benne.

– Gyerünk, emberek! – szólt bele a sisakmikrofonjába. Kiáltása a nem emberek számára teremtett vidéken megvívandó csatára való felszólítás volt. Dolgozzunk meg a pénzünkért!

A művelet alapjában véve tisztogató munka volt.

A leszálló komp sok száz dögöt szétégetett, az erőter gátat szabott a többinek, de úgy huszonöt idegennek még a pajzs aktiválódása előtt sikerült túljutnia a szigonyokon.

Ez a huszonöt dög volt a célpont.

Ezeket kellett elpusztítani.

Nem számított, hogy színük és talán belső szerveik is különbözővé teszik őket. Valamennyi dühöngő örült módjára viselkedett.

Még le sem ért a földre a komp rámpájának széle, mikor az egyik felugrott rá, és hadonászva az emberekre rontott.

– Össztűz! – kiáltotta Kozlowski, és felemelve fegyverét löni kezdett.

A dögre zúduló lövedékek ereje olyan nagy volt, hogy jó egy méternyi magasságba emelték, és vagy tíz méterrel hátrébb dobták a testét. Az idegen még a levegőben szétfröccsent.

– A hajótestre nem kerülhet sav! – parancsolta Kozlowski. – Rendben, mozgás!

A katonák begyakorlott mozdulatokkal elindultak. Legelől a plazmafegyverek, mögöttük a tartalék fegyvereket és lőszert szállító, automata fegyverekkel ellátott, a Hangyászról vezérelt robokocsi. Az első négy tengerészgyalogos a rámpa aljába ért. Azonnal löni kezdtek. Egy tűzhullám áramlott végig a csetepaté felé igyekvő öt idegenen. Valamennyi darabjaira hullott a pokoli örvényben. Kozlowski és társai egy szempillantás alatt kiszáguultak a kompból, alakzatba rendeződtek, és máris újabb célpontokat kerestek maguknak. Kozlowski úgy érezte magát, mintha egy egész maréknyi Xeno-energia dolgozna benne. Talán az adrenalin miatt? Igen, meg persze a gyönyörtől. Már rég nem harcolt valódi xenok ellen, és semmi sem tett túl azon az elégedett érzésen, semmi sem dobogtatta meg jobban a szívét, mint mikor látta a lövedékeitől holtan összerogyó dögöket.

– Szabad célzás! – kiáltotta.

Leugrott a rámpáról, és a komp alá ugrott. A hajótest alja jó hét méternyi magasságra volt a földtől. Nem volt valószínű, hogy akár egy xeno is behúzódott volna az árnyékos fedezékbe, de az ember soha sem tudhatta.

Kozlowski megnyomta a kommunikátora megfelelő gombját.

– Központ! Fenékreflektorokat felkapcsolni!

– Vétel!

Felvillantak a fények, de mielőtt még mindegyik reflektor kigyulladt volna, Kozlowski a páncélszkafander érzékeny "füleivel" meghallott egy halk sziszegést.

– A francba!

Egy xeno száguldott felé.

Daniel Grant és társai lementek az akció vezérlőközpontjába, és Seamus O'Connor mellett állva a monitorokra, az eléjük táruló harc szédületes részleteire meresztette a szemét. Olyan erős diadalézés kerítette a hatalmába, hogy beleborzongott.

Micsoda látvány!

Ha voltak is kétségei a tengerészgyalogosok alkalmasságát illetően, egyetlen pillanat alatt szétoszlott valamennyi, mikor a szakasz folyamatosan tüzelő tagjai tökéletes legyezőalakzatba rendeződtek. A xenok stratégiája nyílt terepen nagyon egyszerű volt: lerohanni és elpusztítani. A Tengerészgyalogság stratégiája sem volt valami bonyolult: cafatokra lőni az ellenséget.

A katonák úgy mozogtak, akár a precíziós szenzorokkal ellátott robotok. Minden lövésük halálos volt. Úgy adták elő ezt az iszonyatos pirotechnikai balettot, mintha valamennyien a Rombolás falanxának tagjai lennének. Grant hirtelen úgy érezte, már csak a zenei aláfestés hiányzik. Sturm und drang!

O'Connoron látszott, rá is legalább ekkora hatást gyakorolnak az események.

– Hú! – Dr. Begallihoz fordult. – Ezek a páncélok, amiket csináltak...! Kitűnően beválnak. Eddig nem lehetett ilyen közel merészkedni az idegenekhez.

Milyen igaz, gondolta Grant.

Ahogy a rádiumlövedékek, a plazmasugarak és az elhajigált robbanószerkek átszakították az idegenek csontvázszerű testének kitínes anyagát, úgy fröccsentek szét, akár egy M-80-assal szétlőtt rohadó paradicsom. A "vérük" – a viszkózus, zöld folyadék-szétspriccelt, és ráhullott a tengerészgyalogosok fehér páncéljára és sisakjára.

A páncélszkafanderek bőre megrepedt, folyadék ömlött ki a belsejéből, ami azonnal közömbösítette a sav iszonyatos hatásait. Nem sokkal ezután a bőr "begyógyult", és – voilá! – a katonáknak semmi baja sem esett. Természetesen Kozłowski ezredes utasítása szerint megpróbálták a térdekre és a fejekre célozni, és csak akkor lőttek a testükre, ha már elkerülhetetlen lett.

De bármit is csináltak, bármi is volt a tervük, minden remekül sikerült. Az idegenek vére persze itt-ott összegyűlt a talajba mart lyukakban, kisebb kráterekben, de a katonák elég gyakorlottak voltak ahhoz, hogy ez ne zavarja őket.

A leglenyűgözőbb mégis Henrikson tizedes volt. Úgy száguldott át a csatamezőn, mint valami megállíthatatlan katonai kamion, és közben plazmavetőjéből tüzes halált ontott az útjába kerülő idegenekre. Olyan vad iramban irtotta a xenokat, hogy Grant úgy érezte, egy gyorsított film kockái peregnek a szeme előtt.

– Emberek! – mondta Grant. – Nézzék Henriksont!

– Ez aztán nem semmi – mondta Begalli. – Szabályos egyszemélyes hadsereg.

– Hallottam róla valami pletykát – szólt közbe O'Connor. – A katonák közül egy páran szintetikusnak tartják.

– És az ugyan mi az ördögöt számít? – kérdezte Grant. – Átkozottul jól végzi a dolgát!

Dr. Begalli megrázta a fejét.

– Igaz, nagyon igaz. Ilyen katonákkal valóban sikerül majd behatolnunk a fészekbe.

Grant még éppen időben nézett fel ahhoz, hogy meglássa a Begalli arcán átsuhanó furcsa kifejezést, meglássa állatias, sunyi tekintetét. Egy patkány nézhet így, mikor felméri az előtte lévő

labirintust, és éppen annyira várja, hogy az átjárókba szarhasson, mint hogy elérje az útvesztő másik végében lévő sajtadarabot. Grant egy pillanatra eltűnődött ezen, de aztán elintézte a dolgot annyival, hogy Begalli fura fickó, és máris visszafordult a monitor felé, hogy tovább nézhesse a csodálatos véres játékot.

Már csak a sörre és földimogyoróra lett volna szüksége!

A dög nagy volt.

A komp alatt rejtőzködő idegen úgy rontott Kozlowskira, mint valami eszeveszett dinoszaurusz, aminek sikerült becserkésznie egy puha hasú emlőst.

– Csak gyere, te seggfej! – kiáltotta a nő, és felemelte a fegyverét.

A reflektorok már teljes fénnel ragyogtak, és bár nem tudták megállítani a bestiát, de legalább jól megvilágították.

Kozlowski lőtt.

A golyók előírászerűen szétterjedve vágódtak ki a félautomata fegyver csövéből. A robbanólövedékek pontosan a lény térdét találták el. A bestia viczorogva-sziszegve összerogyott, de megállás nélkül tovább küszött a nő felé.

Kozlowski célba vette a banán alakú fejet. Újra lőtt, és elégedetten nézte, ahogy a fej szétválik. A robbanás ereje azonban néhány csepp vért fröccsentett a páncéljára.

Kozlowski térde megremegett a rémülettől. Tapasztalatai megtanították rá, hogy a védőszkafanderre került xenovér csak bajt jelenthet.

Ám egy pillanattal később működésbe lépett az agya, és egy gondolattal elűzte berögződött reakcióit. Ez egy speciális páncél!

Ideje kipróbálni. A kísérleti nyúl pedig ő maga lesz.

A vér sisteregve, bugyborékolva átrágt a magát a plasztikbevonaton. A felszín alól azonban kiömlő gennyként előszivárgott a semlegesítő anyag, és magába olvasztotta a savat.

Sziszegés. Buborékok.

A plasztiklemez összehegedt, és a páncél újra ép volt.

Kozlowskinak nem maradt ideje a megkönnyebbülésre. A komp

alatt három újabb idegen rohant felé. Célba vette a jobb szélsőt. Térd. Fej. Test. Mostanában átkozottul jók a fegyverek... A lövedékek úgy hatoltak át azon a francos testen, mintha a vékony bádoglemezből lenne. Kozlowski elégedetten nézte, ahogy a lény darabokra szakad.

Túlérett tökök egy löpályán...

Egy katona ugrott mellé. Kozlowski a névtáblájára pillantott. Mahone.

Egyikük sem szólt egy szót sem. Gyors célzás, és Kozlowski fegyvere újra felköhögött. A golyók csodálatosan szétroncsolták a bal oldali bestia testét.

A két nő egy emberként fordult a középső, már csak néhány lépésnyi távolságban lévő idegen felé. A lövések pozdorjává zúzták a dögöt. Ezúttal a csonka testtel és a cafatokkal együtt a vér is hátrafelé fröccsent.

– Hasonlított a legutóbbi szeretőmre – hallatszott Mahone elégedett hangja a rádióból.

– Nem hiszem – mondta Kozlowski. – Szerintem inkább a többi néz ki úgy, ahogy a szeretők szoktak.

– Aha. Lehet, hogy igaza van. Akkor nyírjuk ki azokat is!

Mahone vigyora szinte átragyogott a sisakja arclemezén.

Ám mielőtt elindulhattak volna, hogy keressenek maguknak még egy pár ellenfelet, Kozlowski, rádiójából felreccsent egy hang.

– Ezredes! Az egyik felmászott a kompra!

– A francba! – morogta Kozlowski. – Ez nem valami jó hír. – Mahonéhoz fordult. – Maradjon itt, és fedezzen! Ezt meg kell néznem.

– Értettem!

Kozlowski megfordult, és a rámpa másik oldalára futott, hogy felmérje a helyzetet.

Tisztában volt vele, hogy a gravitáció csupán a földi standard érték 0.9-e, mégis meglepte, milyen könnyedén tud mozogni. A páncél sokkal könnyebb volt annál, amihez hozzászokott...

Nem mintha zavarta volna, csak még hozzá kellett szoknia a helyzethez.

– Oké, lököttkéim – mondta az egyik katonának, akiben a következő pillanatban Jastrow-ra ismert. Mi a helyzet?

A helyzet ragyogó volt. A szakasz tagjai vagy a még élő idegeneket gyilkolásták, vagy a már elhullottakat bökdösték fegyvereik csövével, hogy megbizonyosodjanak róla, valóban nem élnek.

Jastrow előre mutatott. A páncélokba beépítettek egy légkondicionáló berendezést is, de a homlokán és a halántékán ennek ellenére csörgött a veríték. Kozlowski a jelzett irányba nézett.

A xeno éppen akkor ugrott fel a drágakőhöz hasonlító pilótafülkék egyikének tetejére. Karmaival megkaparászta a merevítő rudakat, csapkodó farkával pedig megpróbálta áttörni a kemény anyagot.

Miközben Kozlowski a lényt figyelte, Ellis közlegény már fel is emelte a fegyverét.

– Megálljon, katona! – emelte fel Kozlowski a kezét. – Ha lelövi, az egész hajótest tele lesz a vérével!

Bang! Bang! A farok megállás nélkül püfölte a pilótafülke külső falát.

– Jastrow! Hozza ide a robokocsit! – parancsolta a nő.

A közlegény sietve engedelmeskedett. Az ezredes elé húzta a kocsit. Kozlowski felnyitotta az egység egyik rekeszének ajtaját, belenézett, és kiválasztotta, mire van szükségük.

A különböző dudorokkal teli tárgy leginkább egy szögletes gránátvetőre hasonlított. Kozlowski a vállára emelte, becélozta a támadó idegent, és lőtt.

A fegyverből kivágódó lövedék félúton szétnyílt, és egy háló vált ki belőle, amit három bóló repített tovább a cél felé.

A bólók elsüvítettek az idegen mellett, de közben ráhúzták a hálót. Elektromos ív lobbant, és a dög néhány méterrel a hajó mellé keményen a földre zuhant. Még oldalra fordult, de aztán egy erőtlen sziszegés kíséretében mozdulatlanra dermedt.

– Megdöglött? – kérdezte Jastrow.

– Nem – felelte Kozlowski. – Nem hiszem. A hálóban lévő elektromos töltés valószínűleg csak elkábította.

– Mit csináljunk vele?

Kozlowski eltűnődött. Először arra gondolt, megöli az idegent. Amilyen gyorsan csak lehet. Ám tudta, hogy Grant, aki a kompról figyeli az eseményeket, valószínűleg azt szeretné, zárják be egy erőter cellába, hogy a tudósai megvizsgálhassák.

Kozlowski vonakodva bekapcsolta a kommunikátorát, de mielőtt bármit is tehetett volna, váratlanul egy plazmasugár hálóstul együtt szétégette az idegent.

Kozlowski körbe fordult, hogy lássa, ki lőtt. Hirtelen nem tudta eldönteni, legorombítsa vagy megdicsérje a katonát.

Az abszolút nyugodt és magabiztos Henrikson tizedes állt előtte.

– Úgy láttam, mintha ki akart volna szabadulni, ezredes.

Kozlowski megvonta a vállát.

– Jól van. De legközelebb együtt ellenőrizzük le.

– Rendben.

Kozlowski körülnézett a harcmezőn. A dögöket az utolsó szálíg kiirtották. Levette a sisakját, és elhúzta az orrát.

– Fúj! Micsoda bűz! – mondta. – Az egész univerzumban nincs ehhez fogható...

A sisakos, páncélos tengerészgyalogosok halomba rakták a megsemmisített ellenség égett és csonka tetemeit, egy gép pedig földsáncot emelt a kupac köré, nehogy a testekben lévő sav szétterüljön a talajon.

Bár nem bújtt védőszkafanderbe, Daniel Grant megfogadta a jó tanácsot, és felhúzott egy savközömbösítő anyagból készült csizmát. Az alacsony gravitációban szinte észre sem vette a plusz súlyt.

Idegen földön járt!

Grant ugyan az egyik gyarmatbolygón született, de hazája nem sokban különbözött a Földtől. A Földön is annyi időt töltött, hogy már bennszülöttnek érezte magát, ezért furcsa érzés töltötte el, amikor egy ilyen távoli bolygóra léphetett, ami atmoszférájában, szagában, érintésében, sőt, ízében is ennyire különbözött a megszokottól. Mellesleg az is új volt a számára, hogy egy csatamezőn lépkedhet. És persze a háttérben, az erőter másikkoldalán dúló háborúhoz hasonlót sem látott még soha...

Próbálj megfeledezni róla, mondta magának. Csak mindent szépen, sorjában. Itt és most nagyobb biztonságban vagy, mint a Földön, ahol a gengszter Fisk lihegne a nyomodban!

Két katona a megtisztított terület szélénél állva az áttetsző erőtéren túl zajló eseményeket figyelte.

A dögök hordái egymásnak estek, visszahúzódtak, újra előrerontottak, és időnként apró darabokra tépték egymást. Zöld és kék villanások, kiontott vér. A levegőben leszakított végtagok röpködtek. Némelyik hozzácsapódott az erőterhez, de egy-egy szikrazápor kíséretében vissza is pattant róla.

– Süt a nap, eloszlottak a felhők – mondta Jastrow közlegény. – Kellemes.

– Micsoda? Te napozol? – kérdezte Ellis közlegény gúnyosan. – Az isten se tudja, milyen halálos sugárzás jön le ebből a napból!

– Olyan, mintha ez az egész bolygó egy nagy gyógyfürdő lenne.

Nézd, Ellis, az ember abban talál élvezetet, amiben tud. Én pedig ebben tudok. Itt és most! – Jastrow égnek emelte a karjait. – Ó! Csodálatos! Szép barnán fogok hazamenni.

– Örülj, ha egyáltalán hazaérsz!

– Tudod, Ellis, megkönnyebbültem. Nagyon megkönnyebbültem.

– Az ég szerelmére, miért!

– Minden klasszul összejött. Még ez a kis csetepaté sem volt rossz. Egyáltalán nem volt rossz. – Jastrow elmosolyodott. – A pokolba is, ez az akció egy tuti dolog!

Ellis a xenotömegre, a bolyra, és a lehangelő tájra nézett.

– Igen... Az.

Grant lépett hozzájuk.

– Helló, uraim! Szeretném elmondani, milyen nagyra értékelem a mai munkájukat.

A két katona kissé riadtan fordult hátra.

– Mr. Grant! – kiáltott fel Jastrow.

– Elnézést, hogy így idelopóztam. Nem akartam megijeszteni magukat, csak szeretnék személyesen gratulálni. A monitorokon figyeltem magukat, fiúk. Valamennyiüket. Olyan olajozottan hajtották végre az akciót, akár egy bámulatos gép. Jó dolog ilyen remek emberekkel együtt dolgozni, mint maguk.

A két közlegény arcán önkéntelenül egy széles mosoly jelent meg.

– Köszönjük, Mr. Grant – mondta Jastrow.

– Tudják, maguknak már nem kell egész életükben a Tengerészgyalogságnál maradniuk. Ahogy leszerelnek, a Grant Iparvállalat minden bizonnyal állást tud majd adni két ilyen kiváló fiatalembernek.

– Ez csodálatos.

– Csak így tovább!

Grant továbbment, hogy megnézzze, mi történik a Hangyász mellett. Tudta, ez a kis beszéd rettentő mértékben felfokozta a katonák harci kedvét. A két fiú valószínűleg majd elmondja a társainak, ő pedig boldogan megismétli majd. Nem is a levegőbe beszélt; komolyan gondolta a dolgot. Valóban örömmel alkalmazta

volna a szakasz valamennyi tagját.

Legelőször azt a mániákus Fisket intéztetné el velük.

A katonák lehajtották a komp egyik oldallemmezét, ami mögött egy sor nehéztüzérségi ágyú csöve csillogott. Egy valóságos arzenál!

Grant lába megremegett járás közben.

Az ágyúk mögött, a vezérlőpultnál Argento őrmester éppen a rendszer legutolsó ellenőrzését végezte.

– Komoly gépezetnek látszik, őrmester – mondta Grant.

– Az is, uram! – mormolta Argento hosszú, fekete bajsza alatt.

– Mi a tervük?

– Nagyon egyszerű. Még hetven yardnyi távolságot kellene megtennünk, mielőtt egyáltalán fontolóra vehetnénk a bolyba való behatolást. Sajnos erre még csak nem is gondolhatunk, ugyanis az idegenek éppen itt háborúznak egymással.

– Igen, nekem is feltűnt a dolog. Jó érzés azt látni, hogy egymást irtják, és nem minket.

– Igen, uram. Valóban. Tehát, megnyitjuk az erőteret, hogy utat engedjünk a lövedékeinknek. Megbombázzuk a komp és a boly bejárata közötti területet, hogy a lehető legtöbb dögöt elsöpörjük az útból. Ezután ha megöltük vagy megfutamtítottuk őket, kilövünk egy újabb H.K.SZ.-t, kiterjesztjük a határvonalunkat, és visszakapcsoljuk az erőteret. Ezen a sziklás terepen egy kicsit rázós lesz a szigony pontos belövése, de semmivel sem nehezebb az eddigieknél.

– Azután pedig bemegyünk az aranyért.

– Pontosan.

A fegyverek ezüstös csövei megcsillantak és biztatóan felszikráztak az idegen nap fényében. Grant feltartotta a hüvelykujját, és az őrmester felé intett.

– Tehát ilyenek kell lennie egy zökkenőmentes hadjáratnak.

– Igen, uram. – Argento visszaintett. – Baj nélkül elvégezzük, aztán hazamegyünk, és az egyik kaszinójában csapunk egy oltári nagy murit.

– Járt már valamelyik kaszinóban, Argento?

– Igen, uram. Tavaly a Parti Virágban. Elvesztettem ingem, gatyám, de életem legszebb néhány napja volt! – Argento hibátlan,

fehér fogait villogtatva elvigyorodott.

– Nem is tudja, mennyire örülök az ötletének, barátom. Igen, kitűnő elgondolás. Egy közös parti... Az én kaszinómban, a Parti Virágban, New Atlantic Cityben!

– Zökkenőmentes!

– Ahogy mondja, katona! Az utazás megkezdése előtt pontosan ezt ígértem a parancsnokainak, és most, hála ezeknek a csodálatos technikai eszközöknek, itt tartunk!

Grant az erőter elé állt, és néhány méternyi távolságból figyelni kezdte az egymást aprító vörös és fekete idegeneket.

Olyan volt, mintha egy filmet nézne. Teljes biztonságban érezte magát. Csípőre tette a kezeit, és felnevetett.

Ez aztán az élvezet!

A leszállóegység mellett célbadobósdit játszottak, még hozzá lópatkókkal.

Alex Kozlowskinak fogalma sem volt róla, honnan szerezhették a patkókat. Talán még a Razzia fedélzetén lévő műhelyben készítették, és ki-tudja-mi-lesz alapon magukkal hozták a Hangyászra.

Kling!

Ellis közlegény pontosan eltalálta a cöveket.

– Szép dobás! – mondta Jastrow.

A nézőközönség is üdvrivalgásba tört ki.

Ez a két fickó! Micsoda páros! Mikor engedélyt kértek a játékra, Kozlowski először nemet akart mondani. De olyan nagy nyomás nehezedett rájuk, hogy végül nemcsak, hogy megengedte, de még fokozta is a dolgot.

Miért ne rendezhetnének egy pikniket? A felhők szétoszlottak, a nap fényesen sütött. Elképesztően jól végrehajtották a küldetés első részét, és míg a következő lépés előkészületei befejeződnek volt néhány szabad órájuk.

Így aztán ahelyett, hogy ráparancsolt volna a katonáira, hogy a Hangyász hűvös és csíráatlanított belsejében fogyasszák el az ebédjüket, Kozlowski engedélyt adott rá, hogy a rámpa mellett

megterített asztalra szendvicseket és szódat tegyenek ki. Egy kis óvatosság azért nem ártott. Mindent úgy kellett elhelyezni, hogy ha valami miatt megszűntek volna az erőterek, a legelő leggyorsabban vissza lehessen menekülni a kompa.

Jastrow befejezte a játékot, és szaxofonjával a kezében az erőter határához vonult, hogy egy kis John Coltrane-féle szabad stílusú, de a hecc kedvéért időnként egy kicsit dallamosabb nyekergéssel szerenádot adjon az idegeneknek.

Kozlowski az energiagazdag C-vitaminos szószba mártott, ízetlen szendvicset rágcsált, Jastrow zenéjét hallgatta, és egy erősen szénsavas italt kortyolgatott, mikor a magabiztosan falatozó Daniel Grant melléje lépett.

– Szabályos ünnepnap!

– Egy kicsit azért bizarr – mondta nő. – De szükségük van rá. A java még csak ezután következik. A legjava.

– Micsoda? Remekül mennek a dolgok!

– Grant, ez egy háború. Eddig nem is számítottunk komolyabb konfliktusra. A magam részéről legszívesebben megvárnám, míg ezek a lények megölik egymást, és csak utána mennék be a bolyba.

Grant megrázta a fejét.

– Pedig nem halogathatjuk. Nem pazarolhatjuk hiába az üzemanyagot, a pénzt és az időt... Legfőképpen az időt nem. – Elgondolkodva megrágta szájában lévő falatot. – Halaszthatatlan ügyeim vannak a Földön. Nem vesztegethetem az időt arra, hogy a Bolyvilág fölött lebegjek. Kíváncsi vagyok, mi lehet odahaza...

– Talán jobb lenne, ha most erre a pokolra koncentrálna.

– Igen, igaz. Különböznék azért jöttem ide, mert beszélni szeretnék magával.

– Azt teszi, nem?

– Úgy értem négy szemközt. A katonák hallótávolságán kívül.

– Ó. – Kozlowski a karórájára nézett. Kihasználta a lehetőséget egy kis szabadságra, és levetette a szkafanderét. Nem tudta, legközelebb mennyi ideig kell majd magán tartania – talán túlságosan is sokáig...

– A kompban megfelel? – Napsütés ide vagy oda, nem érezte magát valami jól a szabadban. Azok a dögök a közelben rohángásztak és csatáztak, és... A francba, egyszerűen zavarta őt a dolog!

– Kitűnő.

Kozlowski még egy utolsót harapott a szendvicsébe, még egy kortyot ivott rá, majd közönyösen intett Grantnak, kövesse.

Ahogy átlépett a zsilipkapun, már határozottan jobban érezte magát. Igaz a kompban test- és tornanadrágszag terjengett, de ez legalább ismerős és emberi volt. A kinti dögök bűze viszont már az idegeit tépte.

Grant felé fordult, és lerázta ujjairól a szendvics utolsó morzsáit.

– Nos, Grant, mi a helyzet?

A férfi leült az egyik ülésbe.

– Ezek a katonák... Nagyon jók.

– Olyat is mondjon, amit én nem tudok.

– Biztos vagyok benne, hogy remekül végrehajtják a küldetést.

– Remélem is. Azért rángatott be ide, hogy ezt közölje?

Grant felállt, és járkálni kezdett.

– Nem tudom. Az a szabotázs nyugtalanná tett.

– Akkor nyugodjon meg. Szerintem ha újra meg akarták volna próbálni, már rég lecsaptak volna. Különben gondolkozzon egy kicsit, Grant. A csapat legnagyobb része idelent van, és egy hajóban utazik velünk. Ha mi elsüllyedünk, elsüllyednek ők is. Kozlowski megvonta a vállát. – Ha egyáltalán létezik szabotőr, boldog lennék ha kiderülne, hogy maga tudós bohócainak egyike az. De a prémiumhajhászok most odafent vannak.

– Ne felejtse el, közöttünk is van egy tudós. Begalli.

– Igen, a Patkányképu. Ne aggódjon, rajta tartom a szemem. Mindenkit figyelek. De bevallom, legfőképpen a saját seggemmel törődöm.

– Az enyémmel is! Az is szép.

Kozlowski hangosan felnevetett.

– Maga soha sem adja fel! Pedig most józan, én meg úgy bűzlöm, mint egy versenyló a derby után.

– Nagyon kellemes az illata.

Kozlowski bólintott.

– Michaels is mindig ezt – mondta. – Michaels?

– Peter Michaels. Egy régi szeretőm. Valamikor együtt harcoltunk. A pokolba is, rengeteg dögfészket megsemmisítettünk. Micsoda csapat voltunk mi ketten! – Kozlowski megrázta a fejét. – Istenem, milyen hülye szokásaink voltak! A balhék után hazamentünk lzzadtak voltunk, de nem zuhanyoztunk le, csak levetköztünk, és dugtunk egyet. A francba! Mint két bolond, felajzott kölyök!

Kozlowski a férfira nézett. Grant halványan elpirult.

– Valami baj van, Grant?

– Semmi. Semmi, Alex, csak... – Grant elmosolyodott. – Ismerem a nőket. Sajnálom azt múltkori részeg próbálkozásomat, de tudja, maga nem csúnya... És átkozottul kemény. Nem igazán a legnőiesebb nő, akivel eddig találkoztam... Maga tetszik nekem. Sőt... Azt hiszem, én is tetszem magának. Én megérzem az ilyesmit. Szóval... Arra gondoltam, hogy mikor ennek az egésznek vége lesz...

– Ha egyetlen ujjal is hozzám nyúl, seggfej, levágom a farkát, és az orrára ragasztom!

Grant megvonta a vállát.

– Gondoltam megpróbálom. – Felállt, és indulni készült. – Nos, megyek, de lehet, hogy meg kell halnom...

A nő mögé lépett, megfordította, lehúzta a fejét, és a szájára szorította az ajkait.

Ahogy elmúlt az első meglepetése és Grant is visszacsókolt, Kozlowski ellökte magától, méghozzá olyan keményen, hogy majdnem átesett az ülésen.

– Az istenit! – kiáltotta Grant, mikor visszanyerte az egyensúlyát. – Hát ez meg mi volt?

– Csak nehogy a fejébe szálljon, oké? – Kozlowski megigazította összekócolódott haját, és izgatottan kiviharzott a helyiségből.

Ő is nagyon élvezte a dolgot. A francba!

A katonák felsorakoztak és felkészültek. Feltették és biztonságosan a fejükre rögzítették sisakjukat, fegyvereiket megtöltötték, kibiztosították, és készenlétbe helyezték.

Mély csend ereszkedett közéjük, olyan némaság, amit csak az erőtér halk zümmögése, és a komp meg a feketék monolitszerű fészke közötti területen harcoló idegenek vicsorgása és hörgése tört meg.

Kozlowski érezte az emberei feszültségét. Vagy talán csak a saját, huszonötszörösére növekedett idegessége volt? A küldetés sorsa azon áll vagy bukik, amire most készülnek.

Szerencsére időközben valamelyest megritkultak a xenok sorai. Kozlowskinak fogalma sem volt róla, hogy megdöglöttek, vagy egyszerűen csak bemásztak valahol valami gödörbe, de remélte, hogy nem a fészkükbe bújtak vissza.

Bekapcsolta a kommunikátorát.

– A szakasz felkészült.

– Itt is minden készen áll – hallatszott az irányító-központból O'Connor írásként. – Argento őrmester?

Kozlowski hátranézett az ágyú mögött ülő őrmesterre.

– Az ágyú célon és készenlétben – mondta Argento, miközben gyakorlottan végigzongorázott a vezérlőpanelje kapcsolóin. – Szerintem ennél optimálisabb alkalom nem lesz.

Kozlowski felnézett az égre. Nem lett volna rossz, ha erősebb a fény. A tömör felhőtakaró újra összezárt.

Habár, ez sem számított túlságosan. Még jó öt órájuk volt sötétedésig. Ennyi időnek éppen elégnek kell lennie.

– Rendben – hallatszott O'Connor hangja. – Az erőtér megnyitása megkezdve.

Kozlowski felnézett a burok tetejére. Az erőtér normális esetben vékony, szürkés fátyolnak látszott, de most... Igen, azon a ponton fog megnyílni!

Egy széles nyílás jelent meg az áttetsző energiafalon. Argento

nem vesztegette az idejét. Megdördültek az ágyúk.

A sokmilliméteres lövedékek tökéletes és pontos ívben száguldottak ki a fegyverek csövéből, és máris becsapódtak. Egész seregyi dög pusztult el, és még többen voltak azok, amiket hátra sodort a robbanások ereje.

A talajon még több, az ágyúk csövéből különböző irányba kivágódó lövedék robbant. Mikor a füst eloszlott Kozlowski meglátta az idegenektől megtisztított széles ösvényt, és a boly bejáratí nyílásához vezető dombháton tátongó kráttersort.

– Szigony indul! – kiáltotta O'Connor.

Tompa hangon megdördült a komp oldalán lévő, precízen a célra irányzott fegyver, és csövéből a gázkeverék robbanását követően kilöködött a szigony. Átszállt a katonák feje fölött, és úgy húzta maga után a kábelét, mint egy viharba keveredett papírsárkány a zsinórját. Átszáguldott az erőtérben nyitott résen, és megállíthatatlanul sűvített a célja felé.

Kozlowski még jó néhány méterrel távolabbról is tisztán hallotta a földbe fúródó szigony csattanását. A katonák vidáman hurrázni kezdtek.

– A landolás sikeres volt! – recsegett O'Connor hangja. – Határvonal kiterjesztésre felkészülni!

A katonák elnémultak. Kozlowski megrázta magát, és felemelte a fegyverét. Elméletileg, ha O'Connor a megfelelő kombinációban kattintotta el a kapcsolókat és nyomta meg a vezérlő gombokat, az erőtérnek egy ívelt kapu módjára kellett előrenyomulnia. Elméletileg el kellett söpörnie az útjába kerülő idegeneket, de számolni kellett azzal a lehetőséggel is, hogy valamelyik dögnek sikerül sértetlenül átcsúsznia rajta. Az ilyen betolakodókkal azonnal végezni kellett, ez pedig a készenlétben álló katonák feladata volt.

Kozlowski meglátta, hogy az erőtér mozgás közben furcsán megremeg.

– Lassítsa le egy kicsit! – adta ki az utasítást.

– Nem tudom – felelte O'Connor.

Az erőtér kiterjedt, és egy éles csattanás kíséretében a helyére feszült.

Csak egy maréknyi sérült és zavarodott idegen maradt a falon belül.

– Öljék meg őket! – mondta Kozlowski.

A katonák előre léptek, és golyó-, meg plazmazáport zúdítottak a túlélőkre. Pillanatok alatt vége lett az egésznek. A dögöket cafatokra szaggatta a pusztítás szele.

– Ez az! – Ellis közlegény a levegőbe csapott az öklével.

A katonák vidáman kiáltozva szétoszoltak, és néhányuk elindult, hogy mélyebben behatoljon az újonnan megszerzett területre.

– Várjanak, seggfejek! – förmedt rájuk Kozlowski. – Nem adtam parancsot rá, hogy...

Az erőtér felszikrázott.

A katonák kővé dermedtek.

Kozlowski még nem látott semmit, de érezte, hogy valami nincs rendjén.

Aztán felfedezte...

A legutoljára kilőtt szigony lassan oldalra dőlt.

– Mi az ördög...?

– A francba, mi történik ott?

– Ó! Istenem! Amikor becsapódott nem láthattuk...

– Egy rakás mozdulatlan dög testébe fúródott!

Ez volt az egyetlen lehetséges magyarázat. Kozlowskiban elektromos áramként áradt szét a felismerés.

– Vissza! – ordította.

Biztos az idegenek vére, a sav marta szét a szigonyvégét...

A fémoszlop még jobban megdőlt, az erőtér felszikrázott.

A szigony kidőlt, a végéről letört az antenna.

Az erőtér déli fala semmivé vált.

Egy iszonyatos pillanatig Kozlowski úgy érezte magát, mint egy űrben sétáló asztronauta, akinek elszakadt a szkafandere.

– Vissza az eredeti határvonal mögé! – üvöltötte.

A körülöttük lévő dögöknek először mintha is tűnt volna fel, mi történt. Ám végül – a fajukra jellemző átkozott gyorsasággal – mégis érzékelték, hogy szétfoszlott az különös, szinte láthatatlan fal, ami távol tartotta őket az új zsákmánytól. Néhányuk

bizonytalanul megindult az emberek felé.

A legtávolabbra elmerészkedett katonák megfordultak, és rohanni kezdtek visszafelé. A vonakodva közeledő idegenek mintha megérezték volna félelmüket, azonnal támadásba lendültek.

– Fedezzék őket! – kiáltotta Kozlowski, és a menekülő katonákhoz a lehető legközelebb megeresztett egy sorozatot. A lövedékek felszaggatták néhány idegen mellkasát. A találatot kapott lények dögölten dőltek a földre.

Ám máris újabbak ugrottak a helyükbe.

– Oké! – mondta Kozlowski a kommunikátorába. – Mindenki visszaért! Húzzák fel az eredeti falat!

– Azt próbálom – felelte O'Connor –, de nem megy! Valami rövidzárlatot kaphatott!

– Csinálja meg, az istenit!

– Argento! – kiáltotta O'Connor. – Lődd ki a másik szigonyt is! Az majd elintézi az ügyet!

Kozlowskinak hirtelen nem jutott ideje rá, hogy parancsokat osztogasson. A dögök áramlani kezdtek befelé. Hála Istennek, nem csapatostul érkeztek, különben a katonák helyzete reménytelenné vált volna.

Kozlowski vadul lövöldözni kezdett, és közben remélte, hogy az emberei nélküle is kivágják magukat a bajból.

– A francba! – kiáltotta Daniel Grant, és a komp falához verte a fejét. – A francba, a francba, a francba!

– Nyugodjon meg, Mr. Grant! – mondta Dr. Begalli. – Biztos vagyok benne, hogy a katonáknak alternatív terveik is vannak.

O'Connor előre hajolt, és a vezérlő gombokat nyomogatta.

– Az isten verje meg, Argento! Lődd már ki! Lődd ki manuálisan!

– Nem tudom! – reccsent a hang a rádióból, – A dögök máris visszaözönlöttek a kráterbe! Egyetlen tiszta célpontot sem találok!

– Akkor csinálj! – kiáltotta O'Connor. – Azért vannak ágyúid, hogy csinálj! Robbantsd szét őket!

Grant hitetlenkedve meredt a képernyőre.

Zökkenőmentesen...

Úgy tűnt, a szeme láttára hullik szét minden. Csoda lenne, ha a katonák ebből a helyzetből is veszteségek nélkül másznának ki.

A fedezék felé rohanó emberek közül a leghátsó kénytelen volt megfordulni, és tüzet nyitni a rátámadó idegenekre.

Grant tehetetlenül, iszonyodva nézte, ahogy az egyik dög két társa hátára mászik, magasan felugrik a levegőbe, és pontosan a katonára vetődik.

Az ember védekezett.

Grant még soha sem látott ilyen küzdelmet.

Annak ellenére, hogy a férfi megállás nélkül zúdította rájuk a plazmasugarakat, az idegenek egy szempillantás alatt úgy körülvették áldozatukat, mint egy csapatnyi hangya a kockacukrot.

A viadal nem tartott sokáig. Grant látta, ahogy a dögök odébb kotródnak, de trófeaként magukkal viszik a véres páncél, és a halott katona testének darabkait...

Grant nem bírta elviselni a látványt. Elfordult.

Zökkenőmentesen.

Még soha életében nem fordult elő, hogy optimizmusa ilyen hamar semmivé vált volna. Felfordult a gyomra, és hányingere támadt. Megpróbált uralkodni magán. Lelke mélyére nyúlt új erőért, és meg is találta.

– A pokolba a határvonallal! – kiáltotta. – Mondja meg neki, hogy lője szét azokat a lényeket! Fedezze a visszavonulást!

– Biztos vagyok benne, hogy Argento minden tőle telhetőt megtesz...

– Térjen már magához! Használja amiye van, de adjon nekik időt a visszavonulásra!

Fényéveket tett meg ezekkel az emberekkel, együtt evett velük, és furcsa módon megtanulta tisztelni őket. Most végig kell néznie, hogy a szemei előtt tépjék szét őket!

O'Connor bólintott.

– Megpróbálhatom, uram. Megpróbálhatom...

Argento őrmester átkozódni kezdett.

Hogy a francba irtson ki egyedül ennyi dögöt? Kezden

lövöldözni, ahogy O'Connor mondta, vagy inkább a kráter környékét tisztítsa meg, és lőjön ki egy szigonyt?

Úgy döntött, mindkettőt megteszi. Valamennyi ágyúval tüzet nyitott. Közben persze gondosan ügyelt rá, nehogy kárt tegyen valamennyi katonában. A becsapódó lövedékek mindegyike seregnyi idegennel végzett, és mély krátert vágott a talajba.

Nem igazán jutottak el addig, ameddig akartak, nem igazán sikerült megközelíteniük a boly bejáratát... De így is sikerülnie kell!

Leadott egy újabb sortüzet.

Kitűnő! A katonáknak most legalább esélyük lesz a harcra.

Egy kicsit jobbra irányozta az ágyúk csövét, gondosan célzott, és...

És meghallotta a sziszegést.

A francba!

A kézifegyvere után kapott és hátra fordult az ülésben, de elkésett. A bestia úgy vetődött rá a Hangyász tetejéről, mint egy pók a zsákmányára.

Az eltátott pofából kilöködő a belső állkapcsok átdöfték Argento torkát. Az ágyúkra sűrű, artériás vér fröccsent.

Hátráltak.

Végignézte Rodriguez halálát. Bátran esett el, magával vitt egy csapatnyi dögöt is, és ezzel szerzett nekik egy-két extra másodpercet a visszavonulásra. De – Kozlowski jól tudta – ez nem a gyász ideje volt.

A harcé.

Még soha életében nem küzdött így.

Olyan gyorsan ürítette ki a tárát, hogy még a szkafandere kesztyűin át is érezte, a fegyver átforrósodott. Nem is hitte volna, hogy képes ilyen precízen és szakértelemmel legyilkolni és szétrobbantani a feléje közeledő szörnyeket.

A legfurcsább mégis az volt, hogy nem kellett gondolkodnia azon, mit tegyen. Minden magától jött. Hála a páncélszkafandernek, a savszennyeződési faktor elhanyagolható lett. Nem kellett a dögök térdét célba vennie, hogy aztán a fejükbe löve végezzen velük.

Egyszerűen csak tartania kellett a fegyverét, és pontosan abban a pillanatban kellett tüzet nyitnia, mikor az ösztönei jelt adtak.

Bár az idegenek tömegestől támadtak rájuk, a katonák is jól elboldogultak. A baj csak az volt, hogy a dögök nem ritkultak, mindig ugyanannyian maradtak.

A szeme sarkából megpillantott valamit, és hátra pördült. Egy dög állt előtte. Pofájáról úgy csöpögött a nyúlós nyalka, mintha már felkészült volna a lakomára.

Kozlowski megetette. Egy plazmasugarat adott neki.

A tűzsugár hatására a lény feje felemelkedett, majd úgy hullott vissza a nyakára, mint egy sikertelen startot végrehajtó obszcén rakéta. Kozlowski még egy sorozatot beleeresztett. A fej leszakadt, a nő pedig lélegzetvételnyi szünethez jutva felmérte a helyzetet.

Már a szakasz valamennyi tagja visszajutott az eredeti határvonalon belültre. Vagyis... Egy ember kivételével mindenki.

Jastrow közlegény még mindig a külső területen lövöldözött.

– Jastrow! – kiáltotta a nő. – Jöjjön vissza, az istenit! Jöjjön vissza, hogy bekapcsolhassuk az erőteret!

A közlegény rádiója a jelek szerint nem működött. Nem reagált a parancsra, és szünet nélkül lőtte a bestiákat.

Kozlowski felkészült rá, hogy kimegy, és berángatja a fickót. Elindult a xenohullák dombjai között, kilőtt egy sorozatot, majd hirtelen mozdulatlaná dermedt. A közlegény felé nézett.

A dögök ellepték Jastrow-t.

Ha Jastrow szétlőtt egyet, máris egy másik ugrott az elhullott helyébe.

– Ellis! – reccsent meg a rádió. – Ellis, fedezz! Ellis!

Egy elfojtott sikoly... A jazzfiú karrierje végetért.

– Argento! Kezdje meg a határvonal kiterjesztését! – kiáltotta Kozlowski.

Semmi válasz.

Az istenit, mi történhetett az ágyúkkal? Mi történik itt?

– Argento! Szorítsa vissza őket az ágyúkkal!

– Argento elesett, ezredes – szólalt meg egy hang a rádióból, – Idefönt is van egy dög!

A francba! Már csak egyetlen megoldás maradt!

– O'Connor! Haladéktalanul reaktiválja a déli falat!

Egy újabb bestia rohant Kozlowski felé, A pofájáról emberi vér csöpögött.

Valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva Daniel Grant képtelen volt levenni a szemét Jastrow közlegény véres maradványairól.

Egy szomorú és számára ismeretlen érzés uralkodott el rajta. Hirtelen rádöbrent, megkedvelte Jastrow-t. Soha életében nem érezte úgy, hogy bárkit is szeretni tudna. Az ilyesmi az őhöz hasonló üzletemberek számára idegen volt.

Tehetetlennek érezte magát. Bárcsak tehetne valamit!

Ekkor meghallotta Kozlowski ezredes felcsattanó parancsát.

Legalább ő még él...

– Azonnal, ezredes – mondta O'Connor. – Visszairányítom az erőteret. Remélem sikerülni fog.

Az ezredes nem válaszolt. Grant a monitorra nézett és látta, ahogy a plazmafegyverével darabokra lő egy idegent.

O'Connor előre hajolt, és a kapcsoló felé nyúlt, aminek az elkattintásával reaktiválni lehetett az erőteret.

Dr. Begalli felugrott, O'Connor kezéhez kapott, és megállította a mozdulatot.

– Várjon! – kiáltotta.

– Várjon a tököm! – ordította Grant. – Mi történik itt? Egyre több lény fedezi fel magának az erőtérren tátongó rést. Hagyja ezt abba, Begalli! Odalent emberek halnak meg!

O'Connor újra a kapcsolóhoz emelte a kezét.

– Ne! – kiáltotta Begalli.

Grant felállt, és visszarántotta a tudóst.

– Mivel próbálkozik, doktor?

O'Connor keze megállt a levegőben.

– Igaza van!

– Igaza? Miről beszél?

– Tengerészgyalogosok! – szólt bele O'Connor a rádió

mikrofonjába. – Valaki menjen az ágyúkhöz!

– Mit művel maga? – kérdezte Grant.

– Dr. Begallinak igaza van, Mr. Grant. Túl sok mocskos dög van odalent. Csak az ágyú tüzével lehet visszaszorítani őket. Először is hagyni kell nekik egy menekülési lehetőséget. Másodszor: ha az erőterburkon belül használnánk az ágyúkat, a komp is megsérülhet. Dr. Begalli valószínűleg erre gondolt.

Begalli alattomosan Grantra nézett.

– Hmm... Igen, természetesen. Igen, pontosan erre gondoltam!

– Ezt az ezredes is tudja?

– Igen, uram – felelte O'Connor. – Mindannyian tudják.

Mikor lelőtte az idegent, aminek majdnem sikerült elkapnia őt, Kozlowskinak még arra sem maradt ideje, hogy végigélvezze áldozata haláltusáját.

– Szedjék le azt a dögöt az ágyúkról, és indítsák már be őket, az isten áldja meg magukat, különben megdöglünk! – Gyorsan körülnézett. – Mahone őrzetű! Maga van hozzá a legközelebb! Hajtsa végre a feladatot!

– De...

Mahone féltérde ereszkedve folyamatosan lött, hogy visszaszorítsa a folyamatosan támadó idegeneket.

– Ezeket majd mi elintézzük. Induljon!

Csend... Mahone őrzetű felállt, és elindult. Ahogy elhaladt előtte, Kozlowski a sisakja habosított fémből készült rostélyán át az arcába nézett. Az őrzetű bizonytalannak és rémültnek tűnt.

– Mahone! Az a xeno, amelyik ott fent, az ágyúk mellett kuporog, elképesztően hasonlít a maga régi szeretőjére. Nem gondolja?

– De igen, uram. Valóban.

Mahone határozott léptekkel tovább ment, és felkapaszkodott a komp oldalán lévő lépcsősoron. Az Argento maradványai fölött trónoló idegen egy zsákmányát őrző pók mozdulataival feltápaszkodott, és az őrzetűre sziszegett.

– Ne az ágyúkra csorgassa a vérét, Mahone!

Két lépés előre.

Az őrzető a lépcsőkre vetődött, és sikerült kitérnie a ráugró idegen elől. Felemelte, és pontosan a megfelelő szögbe tartotta plazmafegyverét.

Lőtt.

A tüzes lövedék a lény torzóját találta el, és letaszította a komp oldaláról. A robbanás a levegőben következett be. Az idegen lángoló testtel zuhant a földre. Egyetlen cseppnyi lé sem szivárgott ki belőle.

– Remek lövés volt, Mahone! Tudja kezelni az ágyúkat?

– Igen, uram. – Az őrzető felment a lépcsőkön, és átlépett Argento teste fölött. – Ezek mind kezdenek úgy kinézni, mint a szeretők általában.

Az ülésbe huppant.

A következő pillanatban az ágyúk megmozdultak, az erőtérren belül került, és a résen beáramló idegenek felé fordultak, majd feldörrentek.

A lövedékek nehezek voltak és forrók... és éppen célba találtak.

– Rendben, fiúk! Most kerülünk ki ebből az esőből, mielőtt még mi is felrobbannánk a cseppjeitől! – mondta az ezredes, és köröző mozdulattal az égre mutatott.

A katonák boldogan engedelmeskedtek a parancsnak, de visszavonulás közben is folytatták a tüzelés.

Nem eredménytelenül. Koncentrált tűzerejük és az ágyúk lövedékei végzetesnek bizonyultak azoknak az idegeneknek a számára, melyek nem voltak elég okosak ahhoz, hogy a hasadékon át még időben kimeneküljenek erőtérburokból.

Hamarosan már csak a tetemeikből felszálló füst mozgott.

– Rendben, O'Connor! Akkor most próbálja meg!

Egy villanás, és az erőtérrel újra a helyén állt.

– Jól van, emberek – mondta Kozlowski. – Induljanak, és öljék meg, amelyik még él. – Felsőhajtott. Utána megszámoljuk, hány halottunk van.

Szomorú feladat volt, és jó ideig tartott, míg végrehajtották, de végül a Hangyász előtt szép sorban elrendezve ott feküdt valamennyi halott zsákba csomagolt teste. Már csak Kozlowski engedély hiányzott hozzá, hogy a komp hűtőkamrájába helyezték őket.

Kozlowski ezredes egyperces néma gyászt vezényelt, majd rövid beszédet tartott.

– Most valami szépet kellene mondanom, mert lehet, hogy én leszek a következő, aki ilyen zsákba kerül... Jó emberek voltak. Még rengeteg időnk lesz rá, hogy méltóképpen elbúcsúztassuk és meggyászoljuk őket. Mindenüket odaadták a küldetésért. Lehet, hogy mások majd megfélemeznek róluk, de mi soha. Argento Jastrow, Rodriguez, McCoy, Lantern, Chang. A testüket becsomagoltuk, de a lelkük még mindig velünk van, és velünk is marad, míg nekik ajánlva becsülettel végre nem hajtottuk a feladatunkat.

Lehajtotta a fejét, és egy hosszú percre némán állt. Közben képzeletében újra hallotta az édes dallamot, amit egyszer Jastrow játszott. Még most is úgy hangzott, mint a remény dala.

– Jól van – mondta végül, és megkeményítette magát.

A zsákokat egy kocsira helyezték, és feltolták a rámpán.

Hirtelen veszett rikoltás hallatszott.

Kozlowski megfordult, és az oldalfegyveréhez kapott.

Ellis közlegény egy összecuskható széken ült. Ajkai között Jastrow szaxofonjának fúvókáját szorongatta.

– Bocsánat, ezredes.

– Semmi baj, közlegény. Egy kicsit feszült vagyok.

– Maga szerint meg tudom valaha tanulni, hogyan kell ezen játszani?

– Miért akarja?

– Jastrow miatt. Ő mindig meg akart tanítani rá. Számtalanszor elmondtam neki, hogy nincs tehetségem a zenéhez. Meg ráadásul

mindig nyálas volt ez az izé. – Ellis felsóhajtott. – De többé már nem lesz az.

– Sajnálom a barátját.

– Igen. Úgy számoltam, mindegyik halottunkért legalább ezer döögöt öltünk meg.

– Nem érte meg, ugye?

– Nem. Nem érte meg.

Kozlowski érezte, hogy valaki figyeli. Megfordult.

A rámpán Daniel Grant közeledett felé.

Kozlowski már éppen neki akart esni, hogy rajta töltse ki a mérgét, mikor meglátta a férfi arcát. Grant sápadt volt, a szemeiben könnyek csillogtak.

Kozlowski gyorsan elfordult, és megvárta, míg a férfi hozzáér. Hagyta, hogy Grant kezdje el a beszélgetést. Ha akarja.

– Szeretném ha maga, és a katonái is tudnák, mennyire sajnálom a történeteket – mondta Grant hosszú hallgatás után. – Azt hiszem, ha az ember látja, ahogy az élők ilyen hirtelen halottá válhatnak, utána más szemmel nézi a világot.

– De ugye dolgunk van itt, Mr. Grant, nem? – kérdezte a nő.

– Igen, dolgunk van – bólintott Grant komolyan. – Az én problémáim miatt vagyunk itt... Amiket össze sem lehet hasonlítani ezzel. – Felsóhajtott. Már nem hagyhatjuk abba, igaz?

– Nem. Engem a hazám küldött ide, hogy végrehajtsak valamit. Kötelességem megtenni. Megfogja kapni, amiért idejött, Mr. Grant.

– És talán még többet is.

– Biztosan.

– Ezredes... Tíz perc múlva összeköttetésbe kerülünk a Razzával. Értekezletet tartunk a kialakult helyzetről, és megpróbáljuk eldönteni, mit tegyünk. Természetesen szeretném, ha ön is jelen lenne.

– Jól van. Ott leszek.

Kozlowski megfordult, és megpróbál valami olyasmit csinálni, ami a hátralevő rövidke idő alatt visszaadhatta megcsappant önbizalmát és keménységét.

Az asztalt csak a legnagyobb jóindulattal lehetett volna tárgyalóasztalnak nevezni, de a célnak így is megfelelt.

– Éppen most fejeztem be az adást, amiben tájékoztattam Hastings kapitányt a kialakult helyzetről – fordult hátra O'Connor tizedes, és elfordított egy kapcsolót. – A kapitány várja, hogy csatlakozhasson a megbeszéléshez. Engedélyt kérek a bekapcsolására.

Grant bólintott.

– Engedélyt megadom – mondta Kozlowski. – Minden ötletre szükségünk lehet.

Hastings kapitány gyorsan kifejezte sajnálatát a történetek iránt. A hangja még a megszokottnál is fásultabb volt.

– Nos – mondta Grant –, meg kell birkóznunk a szituációval. Szerintem újra megpróbálkozhatnánk a határvonal kiterjesztő szigonnyal. Habár, a történetek után nem hiszem, hogy ez lenne a megoldás.

– Elképzelhető, hogy mégis rá fogunk kényszerülni – mondta Kozlowski. – De persze ez nem azt jelenti, hogy nem vizsgálhatunk meg más lehetőségeket is. Dr. Begalli... Azt hiszem, ön az egyetlen, aki a jelenlegi helyzetben az idegenek szakértője. Mi az elképzelése?

– A kutatásaink minden részletre kiterjedtek – mondta Begalli, miután megvakarta hatalmas orrát. – Bizonyos egyedeknél genetikai elváltozás következett be, és ezért az eredeti lények megpróbálják megsemmisíteni őket. Számítottunk ilyesmire, persze nem ilyen óriási mértékben... És arra sem, hogy ez ilyen fokon veszélyeztetheti a mi tevékenységünket.

– Ez nem egészen így van – mondta Kozlowski. – Megvannak a megfelelő technikai eszközeink, csak nem úgy működnek, ahogy szeretnénk.

Begalli görényszemei ide-oda cikáztak az összegyűltek arcán.

– Csalódottságom és a veszteségek által okozott érzéseim ellenére sem tudok megfedkezni arról, milyen korrektek voltak a recesszív génekre vonatkozó következtetéseim. Valami szokatlan dologra jöttem rá. Természetesen mindannyian sajnáljuk az

elesetteket... De évek múlva mégis az számít majd, hogy bebizonyosodott az elméletem. – Ujjával határozottan az asztalra koppintott. – Amit mi mindannyian akarunk, az a fészekben van. Az a válasz az álmainkra... És talán végső soron az egész idegenkonfliktusra is.

– Ezt miből gondolja? – kérdezte Henrikson.

– Azért jöttünk ide, hogy megszerezzük az idegenek anyakirálynőjének szuperpempőjét, és ezt meg is kell tennünk. Tudják mennyit használtunk fel belőle az elmúlt két évtizedben? Mindössze kétszáz gallonnyit! A magunkkal hozott tartályba pedig több, mint ezer gallonnyi fér el, és biztos vagyok benne, hogy meg is tudjuk tölteni. Ha majd ekkora mennyiségű szuperpempő áll a rendelkezésünkre, számtalan új lehetőség nyílik meg előttünk. Úgy vélem, ebből a vörös-fekete idegen ügyből is tanulhatunk valamit. Persze ez még csupán akadémikus érdeklődés. Még nincsenek meg a gyakorlati felhasználás módjai. Viszont a pempővel ezekre is lehetőség lesz.

– Igazán? Például?

– Megszerezhetjük az idegenek genetikai kontrolljának kulcsát! Ez pedig egyedül itt, a királynőben és a szuperpempőjében lehet! Elnézését kérem, Mr. Grant, de itt sokkal többről van szó, mint az ön vállalatának pénzéről, és a fegyveres erők fejlesztéséről. – Ismét az asztalra ütött. – Mit gondolnak, a vörös idegenek miért próbálják kiirtani a feketéket?

– A szokásos ok miatt? Mert különbözőek?

Begalli megrázta a fejét.

– A fanatizmushoz bizonyos intelligenciára van szükség, uram. A xenok nem ennyire értelmesek. Nem. Valójában arról van szó, hogy a különbség létezése miatt irtják egymást. Az előítélet minden egyedbe bele van programozva. Ki merem jelenteni, hogy a fészkekben időről-időre felbukkan egy-egy vörös tojás – amit persze a királynő vagy a testőrei azonnal megsemmisítenek. Mikor a feketék fészkéből eltávolítottak a királynőt, és megöltük a testőreit, valószínűleg időt adtunk a korcs vörös a saját fészket.

– Nézze, egy mind nagyon érdekes – szólt közbe Kozlowski –, de

nem értem, hogy ennek tudatában hogy jutunk át a körülöttünk dúló háborún, és miként hatolunk be a fészekbe, ahol végre elvégezhetnénk a munkánkat? És főleg úgy, hogy közben ép maradjon a seggünk!

– Igen – mondta Grant töprengve. – Most ezek az elsődleges kérdések.

– Akkor közelítsük meg a kérdést erről az oldalról – mondta Begalli. – Tehát, körülöttünk egy nagyszabású háború folyik. Az idegenek mindkét faja megpróbálja megsemmisíteni a másikat. Megpróbálják eltörölni a föld színéről egymást. Ez a tevékenység mélyen belevésődött a kromoszómikus struktúrájukba. – Megvonta a vállát. – Határozottan a hasznunkra válna, ha a feketék oldalára állva befolyásolnánk a háború kimenetelét. Nekünk nincs szükségünk mutáns pempőre. A feketék pempőjét akarjuk megszerezni, azt az anyagot, amiről már tudunk valamit, és amit fel tudunk használni.

– Rengeteg fegyverem van idefent, emberek – reccsent Hastings hangja a rádióból. – Ha akarják, ledobhatok egy pár atombombát a vörösök fészkére.

Begalli bólintott.

– Ki tűnő! Ez beválna!

– Hogyan? – kérdezte Grant.

Kozlowski is bólintott.

– Elpusztulna a vörös anyakirálynő, és az ő pszichikai kontrollja nélkül a dolgozói is. A vörös hadsereg elbizonytalanodna.

– Sőt – mondta Begalli –, a kontrol nélkül megkezdene a visszavonulást a saját fészke felé. A feketék pedig természetesen üldözőbe vennék őket!

Grant nagyot csettintett az ujjával.

– És tárva-nyitva hagynák a fekete bolyt!

– Igen, ez is lehetséges... A legjobb esetben ez következik be – mondta Begalli. – De még ekkor is meg kell küzdenünk a fekete testőrökkel. Azok pedig nagyobbak és vadabbak a többinél. Persze a számuk korlátozott. Jelenleg pedig éppen a számbeli fölényük okozza a problémát.

Grant az asztalra csapott.

– Igen! Azt hiszem, ezt megcsináljuk! Mi a véleménye, ezredes?

– Rendben. Miért ne? A legrosszabb esetben is megölünk egy rakás dögöt.

– Kapitány! Milyen gyorsan tudja előkészíteni a rakétákat? – kérdezte Grant.

– Néhány óra alatt – hangzott a válasz.

– Kitűnő! Tehát még jóval sötétedés előtt végrehajthatjuk az akciót – mondta Kozlowski. – Lászon munkához, kapitány! Ha kell reggelig is elhalaszthatjuk.

Grant elszánt arccal bólintott.

– Még valami, ezredes. Szeretnék én is magukkal tartani, amikor a fészekbe mennek.

– Minek? – kérdezte Kozlowski. – Maga civil. Nincs kiképezve az ilyen munkára.

– Felelősnek érzem magam a történetekért, és erkölcsi kötelességemnek tartom. Szüksége van az emberekre. Tudok célozni és löni. Én...

– Rendben – mondta a nő.

– Én azt szeretném, ha... – Grant meglepetten pislogni kezdett.

– Mi?

– Azt mondtam, hogy jöhet. A raktárban, az egyik szekrényben van egy páncélszkafander, ami körülbelül illik magára. Pár perc alatt megtanulhatja a működtetését, és elmondok néhány dolgot, amit tudnia kell... Aztán beöltözhet.

Grant a csodálkozástól egy percre csak tátogni tudott, mint a partra vetett hal.

– Örülök, hogy velünk jön, Grant!

Henrikson és Begalli elnézést kért, és arra hivatkozva, hogy meg kell kezdeniük a következő akcióra való felkészülést, mindketten távoztak.

– Jól van, emberek – mondta Kozlowski. – Most, hogy van tervünk, rágjunk át néhány részletet!

Újra erősnek érezte magát.

Azok a dögök mindenért meg fognak fizetni.

Nagy buli lesz!

Kozlowski megengedte, hogy velük menjen!

Néhány perccel az egy óra hosszat tartó megbeszélés után Daniel Grant az "eligazításon" hallottaktól zúgó fejjel a raktárterem felé indult. Egészen beleszédült az információ- és utasításáradatba, a rövid, de annál intenzívebb kiképzésbe, aminek Kozlowski, vagyis Koz, a kemény kiképzőtiszt rázúdított. Nem volt tréfadolog!

Nem mintha nem akart volna komolyan menni, csak nem igazán számított rá, hogy a nő elfogadja a jelentkezését.

Most már nincs visszaút, öreg! Nyakig benne vagy. Játszd végig, végezd el a dolgod, és minden rendben lesz. De még milyen rendben!

Grant belépett az ismerős szagot árasztó helyiségbe, és közben szinte meg is feledkezett a nyomasztó élményről, megszabadult a széttépett testek emlékeitől. Mit is mondott Kozlowski, hol van az a tartalék páncél? Ó, igen, abban a túlsó szekrényben.

A fülke ajtaja nem volt bezárva.

Grant gondolatait annyira lekötötték az idegenek gyilkolási módszereiről hallott információk, hogy eszébe sem jutott szabotázsra gyanakodni.

Kinyitotta az ajtót, meglátta a szkafandert, és kinyújtotta érte a kezét.

A fülke sötétjében álló valamit azonban nem fedezte fel. Nem vette észre az idegen-tojást.

22.

A tojás olyan volt, akár egy obszcén, húsos orchideahagyma.

Mielőtt meglátta, Grant már megérezte a szagát.

Az ismerős, erősen savas bűzhullámot...

Ahogy a szkafanderért nyúlt, a lába megbotlott valamiben. Mintha egy rohadt káposztába rúgott volna.

Lenézett.

Először nem akart hinni a szemeinek.

Látta a szétnyíló gömbből előkúszó és kiemelkedő egy kezdetleges szárazföldi rák lábaihoz hasonló karmokat...

Megdermedt.

Természetesen már többször látott idegen-lárvát, és látta, hogyan ejtik el a kísérleti állatokat. Csakhogy azok biztonságos üvegfal mögött voltak, ez pedig csupán karnyújtásnyira van az arcától...

A lény sziszegni kezdett, és a halálos virág szirmait szétfeszítve felgyorsult.

– Scrííííí!

A lény előre lendült.

Egyenesen Grant arcába.

A kétségbeesés valahogy feloldotta Grant izmainak merevségét. A páncél tőle jobbra állt. Előre nyúlt, megragadta, és maga elé rántotta.

Az arctámadó lepattant a páncélról, és a padlóra zuhant.

Grantnak éppen csak annyi ideje maradt, hogy segítségért kiáltson, és hátralépjen, mielőtt a rugóslábú lény újra feléje vetődött. Az arctámadó úgy ugrott fel, mintha egy mágnes lenne, Grant arca pedig fémből volna. Egyenesen a férfi szemeit vette célba.

Grant kinyújtotta a kezét, és elkapta a szörnyet.

Karomszerű körmök mélyed téka húsába. A karjába hasító égető fájdalom hatására önkéntelenül eltaszította magától a dögöt. Az arctámadó a újra a padlóra esett, de máris megfordult, és ismét Grantra akart ugrani, mikor bal oldalon valami megvillant, s egy

páncélos láb jókorát rúgott a rákseggbe.

A lény úgy csapódott a falnak, mint egy hokikorong, és lassan a padlóra csúszott. Egy fegyver csöve fordult felé. Egy energiasugár lobbant. A lövés, mintha Isten ujjá lenne, szétzúzta a démont. A testéből kifolyó kevéske sav sisteregve egy kis lyukat égetett a padlóba, de a legtöbbet szétégette az tüzes lövedék.

Grant hátra tántorodott. Lábai egy állványnak ütköztek, és nagyot zökkenve leült.

– Köszönöm – mondta.

– Ez a munkám – felelte a katona egy kicsit gúnyosan.

Grant felnézett megmentőjére. Kozlowski ezredes!

– Úgy tűnik, az egyik állatkája valahogy mégis kijutott a ketrecéből – mondta a nő. Keresett egy vödört, és az egyik zuhany alatt megtöltötte vízzel. – Már nem is számolom, ez hányadik baleset, ami a maguk "Veszélytelen" kísérlete során történt, Grant.

Grant megrázta a fejét.

– Nem értem. Én csak egy lény kikeltetésére adtam engedélyt. – Mély lélegzetet vett. – Vizsgálja meg azt a fülkét!

– Egy pillanat.

Kozlowski a padlón tátongó parányi kráterbe öntötte a vödör vizet. A lyukból sziszegő gőzcshík szállt fel.

– A fülkét?

Grant bólintott.

– Onnan jött ki ez az izé.

Kozlowski benézett a fülkébe, és felmordult.

– Hoppá! Ez itt egy tojás!

– Egyedül rajtam nincs páncél, tehát egyértelmű, hogy nekem készítették oda. – Öklével a tenyerébe csapott. – Egyedül Begalli tehette! Biztos még mindig a MedTech személtládáinak dolgozik. Szeretném, ha letartóztatná azt a gazembert... Akassza fel, húzássá át a hajó alatt... Vagy ilyesmi.

– Hé! Uralkodjon magán, Grant! Inkább jöjjön ide, és nézze meg ezt.

Grant vonakodva a fülkéhez lépett, belesett. Kozlowski leemelt valamit a tojás oldaláról, és a férfi elé tartotta.

– Tudja mi ez?

A nő kezében egy fémkapocshoz erősített palack alakú tárgy volt.

– Természetesen – felelte Grant. – Ez egy időzített kapocs. A tojások tetejének összeszorítására használják, nehogy szállítás kiszökhesse belőlük a lény.

– És mikor az időzítőszerkezeten beállított idő lejárt, automatikusan leesik – mondta Kozlowski. – Aki idetette már nem volt a közelében, mikor aktiválódott. Úgy látom, egy mozgásérzékelő is bele van építve. Ebbe a csapdába akárki beleeshetett volna.

– Tehát?

– Tehát bárki idetehette ezt a tojást. – Kozlowski felegyenesedett. – Bárki, engem is beleértve.

– Ez egy normál mellrepesztő. Nem adtam engedélyt rá, hogy a hajón lehessen. Csak arról a lárvakirálynőről tudtam. – Grant megrázta a fejét. – Nagyon nem tetszik nekem ez a Begalli! Különösen viselkedik.

Kozlowski felsóhajtott.

– Szerintem tiszta. Mellesleg ő az akciószakasz egyetlen idegenszakértője, és nagyon jó információkat adott.

– Nem is tudom...

– Talán nem tudja, de a bolyok belsejében lévő anyagok összezavarják a rádióhullámokat. Ha bejutunk, nem lesz kapcsolatunka komppal. Szükségünk lesz erre a "gazemberre". Sokkal nagyobb szükségünk, mint a szakasz bármely más tagjára. Nélküle fabatkát sem ér az akció. Nos, még mindig azt akarja, hogy végeztessen ki?

Grant elgondolkodott.

Nem tetszett neki a dolog. Egyáltalán nem. Nagyon is valószínű volt, hogy az egész szabotázs-ügy mögött a MedTech állt, és Begallit pedig éppen onnan csábította át.

Lehet, hogy a MedTech visszahódította a fickót?

Lehet, hogy Foxnall most elégedetten dörzsölgeti a kezét a Földön, és csak arra vár, hogy megkapja a küldetés kudarcáról,

meg Dani el Grant haláláról a híreket... Vagy csak akkor lépnek majd akcióba, amikor visszatértek? Hogyan mászhatnának ki ebből a csávából?

Grant nagyon jól tudta, Kozlowskinak igaza van.

Begalli értette a mesterségét, és nekik pedig szükségük volt valakire, aki ismeri az anyakirálynő kamrájának felépítését, aki tudja, hogy a megszokottól való bármilyen eltérés mit jelenthet.

– Nem. Azt hiszem, igaza van.

– Helyes. Örülök, hogy ebben egyetértünk. – A nő a helyiség kijárata felé indult. – Felkészítem a csapatot az akcióra, Pihenjen egy kicsit, igyon egy csésze teát, de ha még mindig velünk akar jönni, egy óra múlva látni akarom odakint. Capische?

– Igen. És Kozlowski ezredes... Alex... – Grant képzeletbeli kalapjához emelte a kezét. – Még egyszer köszönöm.

A nő megtorpant és hátra fordult.

– Mr. Grant... Daniel...

– Igen?

– Nem egészen így képzelte el a küldetést, igaz? Ismerem a maga fajtáját, A tántoríthatatlan optimistákat, a határozott korteseket, akik a maguk javára fordítják a tudatlanságot... Ez az önhittség, Grant. Azt hiszem, az ilyesmit így nevezik.

– Ez úgy hangzik, mintha hibának tartaná, Kozlowski. Miért engedi meg, hogy bemenjek a fészekbe?

– Mert az ilyesmit más szóval "merészségnek" is hívják, Danny-boy. És mert ragályos, talán éppen ez segít majd ki minket egy kényes helyzetből. – A nő Grantra kacsintott. – Mellesleg én is beindulok tőle. Ha arról van szó, hogy fel kell ébreszteni a harci kedvem, a maga Tüze semmi a jó öreg hormonokhoz képest.

Grant önkéntelenül is elvigyorodott.

– Nem akar néhányat nekem is átadni ezekből a hormonokból, Alex?

– De igen, Danny. Majd legközelebb, ha lesz egy kis szabadidőm.

Megfordult, és büszkén kivonult a helyiségből.

Grant megrázta a fejét. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy

jól kijönne a nővel, de azt tudta, mindenképpen szeretne próbát tenni.

A taktikai nukleáris fegyver megsemmisítette a vörös idegenek fészket.

Kozlowski a komp belsejében, a monitoron, a Razzia perspektívájából nézte végig az eseményeket. Az ehhez hasonló taktikai csapások csak nagyon kis sugarú körben fejtették ki hatásukat, és csak minimális mennyiségű radioaktív csapadékot és sugárzást okoztak. Ennek ellenére a fegyver használata előtt gondosan tanulmányozni kellett az időjárási viszonyokat. Ebben az esetben minden feltétel kedvező volt. A csapást precízen és mesterien sikerült végrehajtani.

– Kitűnő lövés volt! – dicsérte meg Kozlowski Hastingsot, majd kiment a komp elé, ahol a katonái már vártak rá.

A rádiókon keresztül már a tengerészgyalogosok is értesültek a jó hírről, ezért ahogy meglátták az ezredest, boldog kiáltozásba kezdtek.

– Ez csak a kezdet, emberek – mondta Kozlowski ahogy közéjük lépett. – A java még csak ezután jön. – Az egymással harcoló idegenek valahogy ritkábbnak tűnő tömegére pillantott. – Mi a helyzet odakint?

– A detonáció után egy-két másodperccel a vörösök hirtelen mozdulatlanokká váltak. Mintha görcsöt kaptak volna. Egy csomót megöltek közülük, a többi pedig menekülni kezdett – jelentette Mahone.

– Bármilyen pszichikai lánc kötötte őket az anyakirálynőjükhöz, a főkurva pusztulása után elszakadt – bólintott Henrikson.

Kozlowski elképzelte a hatalmas mértékű pusztulás pillanatát, azt a másodpercet, amikor a sokmegatonnás atombomba bezuhant a vörösök fészkének kamráiba, és üvöltő nukleáris szelével elpusztította az ott tartózkodókat. Lehet, hogy a királynőnek még volt ideje egy utolsó halálsikolyra, egy iszonyatos üvöltésre, amivel búcsút mondott sátáni népének?

Kozlowski bízott benne, hogy igen. Remélte, hogy a kurva tudta,

ki ölte meg. Csak azt sajnálta, hogy a lénynek nem volt képe órála, amit magával vihetett volna a dögök poklába...

Kozlowski a közelben álló Grantra nézett. A férfi idegesnek tűnt, és látszott rajta, kényelmetlenül érzi magát a páncélszkafanderben. Valószínűleg már megbánta, hogy jelentkezett az akcióra. Minden rendben lesz vele, gondolta a nő. Képes végigcsinálni.

– Ott van! – mondta Henrikson. Lekapta a szeme elől a távcsövét, és előre mutatott. – Szabad szemmel is jól lehet látni a kicsikét.

Keleti irányban Kozlowski valóban megpillantotta a sík, kopár vidék horizontja fölé emelkedő fekete, halálos gombafelhőt.

– Csapatostul menekülnek! – kiáltott fel valaki.

Kozlowski megpördült. Valóban, a vörösöket már egyáltalán nem érdekelte a harc. Tömegével rohanni kezdtek vissza, elpusztított fészük felé.

Miért? Ösztönösen megérezték a bajt? Bármilyen volt is az oka, nem sok előnyük származhat belőle. Kozlowski mindenesetre elégedett volt. Legalább nem fognak itt nyüzsögni.

A feketék egy pillanatig csodálkozva meredtek utánuk, majd mintha a felismerés villáma hasított volna beléjük, üldözőbe vették az ellenséget, ami el akarta pusztítani őket.

Egyik csapat sem törődött az erőterben álló komp mellől őket figyelő, más bolygóról érkezett betolakodókkal.

– Igen! – kiáltott fel Kozlowski, és vidáman toppantott egyet.

Minden pontosan a terveik szerint történt.

– Bejött. A vörösök visszavonulnak a másik fészekhez, ez pedig percekben belül megtisztul.

Grant idegesen toporgott, és látszott rajta, szeretné, ha már az egésznek vége lenne.

– Akkor induljunk! Ki megy be?

– A technikai csapat kivételével mindenki – felelte Kozlowski. – Meg Ellis is itt marad.

– Helyes – mondta Grant. – Nagyon megviselte Jastrow halála.

– Igen – szólt közbe Mahone. – Együtt nőttek fel, együtt léptek be a Tengerészgyalogsághoz, és éveken át ugyanabban az

egységben harcoltak.

– Ellis jó katona – mondta Kozlowski. – Egy pár napon belül kiheveri, de most még nem szeretném, ha közelharcban kellene részt vennie. Különben valakinek az ágyúkat is kezelnie kell. – A komp oldalából kimeredő ágyúsorra mutatott. – Mi a helyzet odafönt, közlegény?

– Minden készen áll, ezredes.

Szerencsére minden tengerészgyalogost kiképeztek a fegyver használatára.

– Helyes. Biztos vagyok benne, hogy remekül elvégzi majd a dolgát. – Kozlowski megfordult, és Grant elé lépett. – És maga? Biztos benne, hogy jönni akar?

– Nem. De megyek.

– Rendben. Jó lesz magával együtt bemenni.

– Jól van, emberek, tegyék fel a sisakjukat. – Kozlowski a fejére illesztette a sajátját, bekapcsolta a rádióját, és megvárta, míg a szakasz minden egyes tagja bejelentkezik. Mikor ezzel végeztek, az ezredes újra adásra kapcsolt. – Oké, O'Connor. – A katonák felemelték és kibiztosították a fegyvereiket. – Nyissa meg a déli határt!

Előre nyomultak.

Néhány vörös idegen még mindig a környéken kódorgott, és amikor felfedezték a betolakodókat azonnal támadásba lendültek.

De a tengerészgyalogosok számítottak erre. Pontosán ilyen helyzetek megoldására képezték ki őket. A fegyverekkel könnyedén elintézték a rájuk rontó idegeneket. Az egész olyan volt, mint egy céllövöldében.

Közben Ellis és O'Connor átkozottul pontos munkát végeztek a H.K.SZ.-ekkel. Néhányat kilőttek a fészek bejárata mellé, így a tengerészgyalogosok percekkel később csinos kis erőter-alagúton vonulhattak a cél felé. Az útjukba akadó xenokat könnyedén eltakarították az útból, és nem kellett attól tartaniuk, hogy a tömegtől lemaradó egyedek rájuk támadnak.

Kozlowski megfordult hogy lássa, Grant hogyan boldogul. Az

alakzat végére állította utóvédnek, nehogy véletlenül lelője valamelyik katonát.

Grant piszok jó munkát végzett. Sorra szétlőtte az elhullott idegeneket, hogy biztosan a helyükön maradjanak.

Mikor elérték a fészek bejáratát, Kozlowski felemelte a kezét, és megállította a csapatot.

– Mit mutatnak a műszerek, O'Connor? – szólt bele a rádiójába.

– A szenzorok szerint még mindig futnak. Egyetlen csapatuk sem fordult vissza.

– Ez jó hír. – Kozlowski a katonákra nézett. – Nem tudom, milyen messzire jutunk be, míg a három mackó hazatér... de azt tudom, hogy be fogunk menni, és szerzünk magunknak egy kis zabkását.

Nevetés. Vidám kiáltozás.

– Mindenesetre siessünk, oké? Nincs városnézés, nincs bámészkodás. A döghullákból már éppen elég DNS-hez jutottunk, szóval most már semmit sem kell lejegelnünk. Sőt, élve sem kell elfognunk egyet sem. Tehát, ahogy megbeszéltük, odabent egy pár igazán mocskos döggel kell szembenéznünk. Ezek nagyobbak és okosabbak lesznek, mint a többi. Erről ne feledkezzenek meg.

– Kozlowski!

Kozlowski megfordult, és dühösen Grantra nézett. A férfi a kezében tartotta a sisakját, hogy egy kis friss levegőt szívjon.

– Nos, ezredes? – Grant szemei izgatottan csillogtak. Úgy nézett ki, mint egy kiscserkész, miután elsütötte az első légpuskáját. – Kielégítő a harci képzettségem?

Kozlowski rendreutasítóan nézett vissza rá.

– Később veregesse meg a vállát, Grant! És tegye vissza a fejére azt az istenverte sisakot!

A nő bekapcsolta a rádióját.

– O'Connor! Küldje ide a tartálykocsit!

Ezzel a járművel akarták a komphoz szállítani a megszerzett superpempőt.

– Mikor a kocsi ideér, megszüntetjük a déli határfalat, és behatolunk. Felkészültek?

Ahogy végignézett a sisakos arcokon érezte, hogy a katonák

ennél jobban már nem készülhettek volna fel.

– Amíg vissza nem jövünk, ez az utolsó rádió kapcsolatunk – mondta Kozlowski. – Nyissa ki a kaput, O'Connor. Vége és kikapcs. Az erőterburok szétoszlott.

Tökéletes.

O'Connor kezdett tényleg ügyesen manipulálni. A fészek bejáratától a Hangyász körüli burokg vezető erőter alagút sértetlen maradt.

Nem sok fekete dög maradt hátra, de azok sem tudtak bejutni a bolyba. Persze természetesen más bejáratok is lehettek...

Ez nagyon valószínű volt, de szerencsére az idegenek nem sokat törődtek az emberekkel. Sokkal inkább felkeltette az érdeklődésüket az enyhe emelkedőn felfelé kapaszkodó tartálykocsi, a távvezérlésű, nyolc, vaskos keréken gördülő terepjáró jármű. Amikor a katonához ért, az egyik tengerészgyalogos átvette az irányítását.

Elindultak.

Az alagutak felismerhetően idegen eredetűek voltak. Kozlowski már sok dög-járatot látott. Ezek valamivel szélesebbek voltak a szokásosnál, és az építőanyaguk is más összetételűnek látszott.

– Még soha sem láttam ilyen üres bolyt – mondta az egyik tengerészgyalogos.

– Én már igen – felelte Kozlowski komoran. – Csapda volt.

A Hollywood és a Vine kereszteződésénél lévő fészek...

Emlékképek villantak az agyába.

Egy kelevényes vastagbél belsejéhez hasonlító falak...

A gyomorszorító félelem...

Az emberek, akiket becsült, akik sokat számítottak neki... belemerültek a félelem és a szenvedés erjesztőkádjába... És közöttük volt az is, akit a legjobban féltett.

Eszébe jutott, mit érzett Michaels iránt. Szökőkútként törtek fel benne a régi érzelmek, de el kellett fojtania őket. A félelemmel együtt.

Ezúttal másképp lesz, bízta magát.

Kizárta agyából az-émlékeket, és automatikus "profi" üzemmódra váltott.

De érezte, a múlt képei még mindig ott tolonganak benne...

Negyven métert tehettek meg, mikor rájöttek, a dolgok itt másképp is mások.

Az alagút három ágra szakadt.

– Oké, Dr. Begalli! Jöjjön ide, és hozza előre a szerkentyűjét is!

Dr. Begalli előre csoszogott. A kezében egy műszert tartott, amihez két zöld szenzor csatlakozott. Pheromon-detektor. Begalli megnyomott egy pár gombot, sorban a három irányba fordította a készüléket, és közben gondosan tanulmányozta a kijelzőt.

– Nos, doktor? – kérdezte Kozlowski. – Merre van az elásott kincs?

A sisakos fej bólintott.

– Úgy tűnik, a pheromon értékek alátámasztják a feltételezésemet. – Balra mutatott, – Próbáljuk meg erre.

Elindultak a bal oldali járaton.

– Ezért van szükségünk Begallira – mondta a nő Grantnak. – Ennek a bolynak a járatai sokkal kuszábbak, mint amilyenekkel a Földön találkoztam. Kész labirintus. Begalli nélkül hosszú ideig tartana, míg megtaláljuk az anyakirálynőt.

Grant megrázta a fejét.

– Ha maga mondja, ezredes... De azért én továbbra is rajta tartom a szemem.

– Ez az, Grant! Megtalál tük a magának leginkább megfelelő feladatot. Begalli-figyelés. Elképesztően egzotikusan hangzik!

– Jól van. Akkor ezt fogom tenni. – Grant sisakos feje jobbra, majd balra fordult. – De hol van az a kis féreg?

– Nem végezi el elég jól a feladatát, Grant! De ne aggódjon. Előttünk van egy kanyar. Begalli azon túl van. Ezért nem látja...

– Ezredes! – szólalt meg Mahone őrzető. – A mozgásdetektorok szerint élénk és erőteljes aktivitás van előttünk.

– Begalli! – kiáltott fel Kozlowski. – Hozza vissza a seggét!

Ahogy az utolsó szót kiejtette, a páncélba öltözött Dr. Begalli azonnal feltűnt a fordulóban.

Kozlowskinak nem volt szüksége a rádióra, hogy meghallja az üvöltését.

Kozlowski nem is hitte volna, hogy a kis fickó ilyen gyors mozgásra is képes – pedig most még a teljes harciöltözet súlyát is magán kellett cipelnie.

– Jááááá! – rikoltotta Dr. Begalli ahogy befordult a sarkon. Elrohant a katonák mellett, és egyenesen a szállítójármű felé tartott.

– Begalli! – kiáltott utána Grant. – Mi a franc történt?

Kozlowskinak meg sem kellett kérdeznie. Volt egy-két ötlete.

– Fegyvereket készenlétbe! – ordította.

A vezényszó teljesen felesleges volt. A katonák már lövésre készen tartották a fegyvereiket. Különben már is nem nagyon lehetett fokozni az addigi készenléti állapotukat.

A sarkon befordult a királynő első testőre. Kozlowskinak kis híján elakadt a lélegzete.

A dög hatalmas volt, gyors, és félelmetes.

A lövedék a mellén találta el, de még egy teljes másodpercig tovább csörtetett, míg végül felemelkedett, és a falnak csapódott. Megpróbált feltápászkodni, és újra a katonákra támadni, de a második plazmasugár szétvetette a fejét.

– Még több is van! – üvöltötte az alakzat csúcsán álló ember. – Még több...

A következő még nagyobb és még gyorsabb volt, mint ez első. A katonáknak annyi idejük sem maradt, hogy az előző irányából feléje fordítsák a fegyvereiket, de a szörny már rá is ugrott legelől lévő emberre.

Az iszonyatos karmok széttépték a férfi mellkasát.

– Jézus! – sikoltott fel Mahone őrzető ahogy ráfröccsent az áldozat vére. Oldalra kapta a fegyverét, és megeresztett egy plazmasorozatot, de elhibázta a célt. A bestia hihetetlenül gyors volt. Még egyszer megrázta a zsákmányát, még egyet tépett rajta, és máris a többiek felé vetődött.

Kevésbé jól kiképzett katonák valószínűleg már elvesztették volna a fejüket a rettenetes látványtól, de ezek megőrizték a

hidegvérüket. Céloztak, és megadták a dögnek, ami neki járt.

Két újabb "testőr" támadott.

Mielőtt darabokra tépték volna őket a lövedékek, egy második katonával is sikerült végezniük.

Kozlowski a bolyokban megvívott csaták során még egyetlen egyszer sem találkozott ilyen vadul küzdő idegenekkel. A királynő testőrei elképesztően gyorsak és élénkek voltak, és úgy tűnt, mintha tele lennének szuper energiával. Szerencsére a szakasz tagjai is a legjobbak voltak azok közül, akikkel eddig együtt dolgozott, és persze félig-meddig számítottak is valami ilyesmire.

Egy-két perc leforgása alatt négy idegen és két ember mozdulatlan, füstölő teste feküdt a földön.

– Istenem! – nyögte Mahone őrzető. Lihegve a falnak támaszkodott, de úgy szorította a fegyverét, hogy készenlétben legyen, ha egy újabb dög is feltűnne.

– Nem, nem hiszem, hogy Isten errefelé járna – mondta Henrikson. – Ez inkább arra a bizonyos másik helyre hasonlít.

Kozlowski nem érzett mást, csak közönyt.

– Oké, majd visszafelé összeszedjük a halottakat. Gyorsan fújják ki magukat, mert ha valaha is ki akarunk jutni innen, már nem lesz rá módjuk.

Még két halott. Kozlowski még akkor is alig tudta elhinni, mikor a széttépett, összetört maradványokra pillantott. Az egész nem ér ennyit! De parancsot kapott, kötelessége volt teljesíteni. Csak annyit tudott, hogy végre kell hajtania a feladatot, mert ha nem sikerül, akkor kárba vésznek az expedícióval eltöltött hónapok, és hiába haltak meg az eddig elesettek. És hiába fognak meghalni ők maguk is.

Egy sisakos fej kandikált ki a szállítójármű mögül.

– Mindenki... Mindenki jól van?

Dr. Begalli. Jó mélyen a homokba fúrhatta a fejét! Az egyik falnak támaszkodó Daniel Grant kiegyenesedett, és Begalli elé állt.

– Nem. Két halottunk van. Nem tudott volna figyelmeztetni minket a veszélyre?

– Tisztában voltunk vele, hogy lesznek örök, csak azt nem

sejtettük, hogy így támadnak ránk – mondta Kozlowski. Hirtelen az eszébe jutott valami, előrelépett, és megvizsgálta az egyetlen egyben maradt xenofejét. – Látott már ehhez hasonlót, doktor?

Begalli nagy ívben megkerülte a dühös és gyanakvó Grantot, és az ezredeshez sietett.

– Ó, szentséges ég! Micsoda pusztítás...! Nem, ezredes. Nem is gondoltam volna... Irtózatos bestiák. Nem emlékszem rá, hogy a legutoljára itt járt expedíció tagjai megemlégtették volna őket a jelentésükben. Azt tudtuk, hogy ezek nagyobbak lesznek, de arra nem gondoltunk, hogy ilyen förtelmesek. Ez bámulatos... – Előhúzott egy üvegtégelyt, és beletette a döglött xeno "bőrének" egy darabkáját. – Mikor visszaérünk el kell majd végeznem egy genetikai vizsgálatot. Az anyakirálynő mindennel ellátja a testőreit, hogy minél jobban kifejlődjenek. – Elképedve megrázta a fejét. – Vagy lehet, hogy ez nem is egy fejlődés eredménye, hanem egyszerűen ezt örökölték. Milyen lenyűgöző rejtély! És még mennyi hasonlóval találkozhatunk!

– Akkor menjünk, keressük meg őket.

– Igen, Begalli – mondta Grant. – És maga megy elől. A változatosság kedvéért most mutasson egy kis bátorságot.

Begalli bólintott, és felemelte a pheromon-detektort. A szakasz újra elindult az idegenek bolyának mélye felé.

– A királynő kamrájának odalent kell lennie – mondta Begalli.

Az elektromos fáklyák átfúrták a sötétséget – de a fénykörükön túl Kozlowski meglátott valamit. Valamit, ami egy furcsa biolumineszcencia peremének tűnt.

– Oké – mondta. – Ezen a helyen már ért minket egy-két olyan meglepetés, amire nem voltunk felkészülve. Lehet, hogy még több is lesz. Dr. Begalli, Henrikson tizedes, Daniel Grant és én lemegyünk a kamrába. Dicer, Clapton és Mahone! Maguk itt maradnak, és hátulról fedeznek minket. Nem hiszem, hogy a rádiók működnének, tehát ha mondjuk egy órán belül nem jövünk vissza, térjenek vissza a komphoz, és menjenek el innen.

Dicer közlegény teste szikár volt, a szemei pedig olyan nagyok,

hogy úgy látszott, bármelyik pillanatban kiugorhatnak a fejéből. Jó példával járt elől a dögök irtásában, de az idegei kezdték felmondani a szolgálatot. Hosszú, egyenes haja izzadtan tapadt a homlokához. Clapton közlegény valamivel nyugodtabb volt nála. Köpcös, nemtörődöm típusú ember volt, olyan, aki mindig kész a tréfálkozásra. Most valahogy elvesztette a humorérzékét. Mahone őrzető úgy nézett ki, mintha egyszerűen nem tudná elhinni, hogy itt van. Mindhárman jó katonák voltak. Jó katonák voltak a felszínen, és jó katonaként fognak viselkedni idelent is.

– Igen, uram! – kiáltották kórusban.

Kozlowski átvette a szállítójármű irányítópaneljét, és a kis csapat megindult lefelé.

Tíz percig tartott, mire leértek egy olyan helyre, ahol már a lámpák nélkül is jól láttak. Kozlowski számítva arra, hogy valami miatt hirtelen sötét támad – mindenesetre nem kapcsolta ki szkafanderének reflektorait.

Az alagút elkanyarodott, és váratlanul kiszélesedett.

Kozlowski még soha sem látott ilyen óriási csarnokot.

A biolumineszcencia kísérteties ragyogásával megvilágított terem többé-kevésbé valóban olyan volt, mint ahogy a tudósok megjósolták.

Négy hatalmas tojás állt az ötödik, még óriásibb körül, aminek ti tetején, akár egy pokoli trónon ülő ördög, egy valóságos óriás kuporgott. A királynő.

A vázlatos hologramokon még csak jelezni sem lehetett ezeket az anyagokat, színeket, ezt a bizzarr geometriát, a látványt, amitől ha túl erősen koncentrálsz rá, bárki könnyen megőrült volna.

A királynő tojásán csillogó folyadék csordogált. Kozlowski tudta, ez nem lehet más, mint a szuperpempő. Az az anyag, ami hihetetlenül gazdaggá tehetné Grantot, aminek segítségével a fegyveres erők megkaphatták volna azt, amit akartak, ami ennek az egész véres küldetésnek a sikerét jelentette volna.

– Hihetetlen! – suttopta Grant, de a szemében nem csillant meg a kapzsiság fénye.

– Csodálatos – mondta Kozlowski. – Megtaláltuk a szuperpempő

lelőhelyét! – Grantra pillantott. – Azt hiszem, itt megtöltheti – ütögette meg a tartályt. A fém visszhangot verve megkondult.

– Van egy kis probléma – mondta Grant. – Mit csináljunk a királynővel?

A középső tojáson trónoló gigantikus lény látszólag észre sem vette őket. Úgy tűnt, figyelmét valahova maga elé összpontosítja, mintha meditálna.

– Biztos vagyok benne, hogy most éppen pszichikai irányítás alatt tartja a vöröseket üldöző feketéket – mondta Begalli. – Csakis ez történhet. Annyira belemerült a dologba, hogy még a testőrei halálát sem vette észre. – Gyorsan körbenézett. – Négy tojás, négy ór. Tökéletes összhang. Úgy néz ki, egyedül vagyunk. Csak a királynőtől kellene tartanunk, de ő meg úgy ül ott, mint tyúk a tojásán! – Begalli szélesen elmosolyodott, és egy kicsit közelebb húzódott a csillogó, levedző kincsesbányához. – Hát nem pompás? És milyen csodákat rejthet magában ez az anyag! Képtelen vagyok tovább várni rá, hogy... – Hirtelen elhallgatott, és alamuszi képet vágott.

– Nem tud várni? – kérdezte Grant. – Ez az én expedícióm. Tehát pontosan mire nem tud maga várni?

– Hmm... Semmire. Semmire, uram... – Begalli még közelebb lépett a tojáshoz. – Arra, hogy megnézzem. Soha sem hittem volna, hogy ilyen közélről fogom látni. Istenem, ez gyönyörű!

Az anyakirálynő olyan mozdulatlan volt, akár egy szobor. Akár a halál.

Gyönyörű? Hát lehet gyönyörű a félelem? Az iszonyat? A borzalom?

A primitív nedvek Alex Kozlowski határvonalait ostromolták.

Michael gyönyörű feje, ahogy sisteregve szétmarja a sav.

A sikolya.

Az ő büntudata.

Meg akart fordulni, el akart futni erről a helyről. Ez rosszabb volt, mint amilyet valaha is elképzelt. Mintha mindenre halott szeretőjének teste vetítődött volna rá.

Megnyugtatta magát. Tudta, hogy soha sem fogja kivenni a

fejéből annak a szörnyű hollywoodi napnak a traumáját, hogy gondolatban újra át kell majd élnie az egészet.

Csak arra nem számított, hogy a valóságban is újra át kell majd élnie, hogy ezúttal talán az ő bőre fog bugyborékolva leválni a fejről, hogy felfedje az alatt rejlő vigyorgó koponyát...

– Gyönyörű? – kérdezte Grant. – Én már nem vagyok ebben olyan biztos. Azért az anyagért emberek haltak meg. Én... felelősnek érzem magam a halálukért.

– Most nincs idő önvádra! – mondta Kozlowski. – Örömmel hallom, hogy van lelkiismerete, de valóban be kell fejeznünk a küldetést. Begalli, jöjjön onnan. Nem kockáztathatunk. Megöljük azt az izét ott fönt, aztán én magam fogom végrehajtani a csapolást. Rendben?

Grant azonban tétovázott. Látszott rajta, hogy a másik három tengerészgyalogos halála valóban felkavarta.

– Nem tudom – mondta. – Nem is tudom...

– Mr. Grant! Ezt az egészet maga indította be!

– Igen, és egész hátralévő életemben együtt kell élnem majd ezzel a tudattal. Megfizetek a tudatlanságomért. De maga, Begalli...

– Grant felemelte a fegyverét. – Maga az első naptól kezdve szabotálta ezt a küldetést, igaz?

– Micsoda? – fordult vissza Begalli.

– Vallja be! Figyeltem magát, Begalli, és nagyon jól tudom, hogy készült valamire. – mondta Grant. – Még mindig a MedTechnek dolgozik, ugye?

– Jól van, rendben... Készültem valamire. – Begalli mély lélegzetet vett. – A Neo-Pharmtól független kísérleteket is végzek. Azt terveztem, hogy cikkeket publikálok a felfedezéseimről.

– Cikkeket?

– Egy új fajta idegenről. Bekerültem volna a történelembe! Híres lettem volna... Örökké híres!

– Cikkeket? – ismételte Grant.

– Nekem van elég pénzem, Grant, és mindig gyűlöltem a MedTechet. Én csupán elismerést szerettem volna kapni tudományos erőfeszítéseimért. Ezért akartam ide lejönni. Talán

még egy könyvet is írok majd... Igen, egy bestsellert!

– Hallotta, Grant – mondta Kozlowski. – Begallinak csak egyetlen bűne van: a tudományos mohóság. De most hátra...

– Honnan tudja, hogy nem hazudik, hogy...? – kezdte Grant, de egy hirtelen felhangzó sziszegő rikoltás félbe vágta a mondatát.

Az anyakirálynő váratlanul felugrott. Átszállt a levegőn, és nem sokkal Dr. Begalli mellett ért földet.

A kába, hitetlenkedő Begalli megpróbált megfordulni.

Az idegen ellátott pofájából kivágódott az óriási belső állkapocs, belefúródott a tudós tarkójába, és átdöfte a fejet. Begalli szemgolyói úgy lökődtek ki szemeüregéből, mint sütőforma közepére vágott lyukból az alatta lévő piros zselé kerek darabkája.

Kozlowski kövé dermedt. A királynő elvben képtelen volt ilyesmire. Lehet, hogy a peterakó csöve mégsem tapadt a tojáshoz? Ez is valami olyasmi, amit eddig nem tudtak ezekről az idegekről?

A gondolatok egy másodperc tört része alatt villantak át az agyán. Kozlowski felemelte a fegyverét, célzott, és megeresztett egy sorozatot.

Henrikson pontosan abban a pillanatban sütötte le a fegyverét, mint a nő.

A lövedékek a királynő testének ugyanazt a pontját találták el. A lény sziszegni és bömbölni kezdett. A mellkasán egy hatalmas lyuk tátongott. Vére Begalli fejére ömlött, és gőzölögve szétégette az arcot. Az idegen mellső végtagjaival hadonászva a három ember felé indult.

Kozlowski feljebb emelte fegyvere csövét, és célba vette a királynő fejét.

A lény egyre közelebb ért hozzájuk.

Kozlowski és Henrikson lövedékei egyszerre csapódtak be a célba. A királynő feje úgy repedt szét, mint egy túlérrett dinnye.

Mindhárman hátraugrottak a kifröccsenő savzuhatag elől. A haláltusáját vívó gigászi anyakirálynő megremegett, görcsbe rándult, és a földre zuhant.

Kozlowski előre lépett és végigmérte az óriási testet. A lény

szerencsére eléggé eltávolodott a tojásától, így vérével nem tette tönkre a szuperpempőt.

– Jól van – mondta Kozlowski. – Kár Begalliért. Töltsük meg azt a tartályt, aztán tűnjünk el innen!

Kozlowski felugrott a jármű tetejére, és előhúzta a vákuumos csapot. A munkának ez a része már könnyű lesz.

Amikor a tartály színültig megtelt, Kozlowski kihúzta a csapolócsövet a hártából. A tojásban még rengeteg pempő maradt, de egyszerűen képtelenek voltak magukkal vinni.

– Remélem, ennyi elég lesz – jegyezte meg Kozlowski keserű gúnnyal.

– Igen – felelte Grant, – Igen. Elégnek kell lennie. Azt hiszem...

– Valami baj van, Grant?

– Maga pontosan tudja, mi bánt. – A férfi mélyet sóhajtott. – De akkor sem értem. Csak néhány ember tudott az idegen-inkubációs kísérletről. Ha nem Begalli szabotálta, akkor ki?

Alex Kozlowski megmarkolta a fegyverét. Ő is éppen ezen törte a fejét.

És nem igazán törődött a mentális monitorán megjelenő képpel.

Éppen meg akart fordulni, mikor mögöttük megszólalt Henrikson hangja.

– Köszönöm, emberek. Minden tökéletesnek látszik – mondta. – Kérem, dobják el a fegyvereiket. Ilyen közről egyetlen lövés végezne mindkettőjünkkel.

25.

– Henrikson? – kérdezte Grant, miközben letérdelt, és maga mögé tette a fegyverét. – Maga?

– Igen, Grant. A MedTech sokkal jobban fizet, mint a Tengerészgyalogság, és az út is rettentően érdekes volt. Nagyon élveztem. – Megmozdította a fegyvere csövét. – Gyerünk, ezredes... uram! Vegye le a szép kis ujjacskáját a ravaszról, és tegye le a fegyverét.

Kozlowski engedelmeskedett.

– Most megöl is itt hagy minket?

– Pontosan. És senki sem fog rájönni az igazságra. Mire pedig a Földre érünk, ennek a szuperpempőnek a legnagyobb része ki lesz szivattyúzva, és a DNS minták közül is el fog tűnni egy pár darab. A biztonság kedvéért... Amikor pedig bejelentik, hogy maga, Grant, egy akció során az életét vesztette, roszakatag kis birodalma össze fog dőlni. A Neo-Pharm tudósai szétszóródnak majd... A legjobbakat a MedTech már rég megvette.

– Leellenőriztem az aktáját. Tiszta volt a múltja! – mondta Kozlowski. Tudta, hogy valaki bajba akarja őket keverni, de mindig úgy érezte, bármilyen problémával megtud majd birkózni. Azt hitte, átlát Henriksonon, és hogy a fickó olyan egyenes, akár egy nyíl.

– Hé! Maga egy kivételesen korrupt társaságnak dolgozik, Kozlowski. – Henrikson gonoszul, győzelmét élvezve elvigyorodott.

– Maga valóban szintetikus, Henrikson? – kérdezte Grant. A váratlan fordulat őt is legalább annyira megdöbbenetette, mint a nőt. Nem is csoda. Henrikson volt az az ember, akiben Grant a legjobban megbízott. Még az inkubált idegent is megmutatta neki. Volt valami bizalomgerjesztő a fickóban. Mintha a bátyja lett volna...

A francba, miért nem láttunk át rajta?, gondolta a nő.

– Na ne! Nem vagyok szinti! Ha az lennék, minden hatás nélkül bevehetnem a Xeno-energia tablettákat! – A szuperpempő felé biccentett. – De nem szedem azt a szart.

– De... de én bíztam magában... – mondta Grant. – Az

ilyesmihez mindig nagyon jó orrom volt.

Henrikson vigyora még szélesebb lett.

– Látja, a MedTech például ebben is lekörözte magát, Grant. Mindig egy olyan speciális hormonkészítményt kenek magamra, amit pontosan a vezető típusú emberek orrának terveztek. Maga belélegzi, és bízik bennem. Bízik a hozzám hasonló nagydarab fickókban. A többiek ezért nem törődtek velem... Nem ahhoz a típushoz tartoztak, amelyik szereti ezt a fajta pheromont. De magára hatott!

– De hiszen ugyanúgy kockáztatta az életét, mint mi valamennyien... Maga átkozottul jó katona! – mondta Grant.

– Igen, kockáztattam, és higgyék el, közben nagyon jól éreztem magam. Katona vagyok. A szerencse katonája. A haverjaimmal már elintéztünk egy-két idegen bolyt. Pénzéért. Független vagyok, és nagyon jó a szakmában. Ebben az ügyben több pénz van, mint amennyiről valaha is álmodtam. És még a csillagokat is láttam. – Henrikson megvonta a vállát. – Ne keressenek más okot. Ennyi az egész.

– De az idegen embrió... Az a tojás... A szabotázs... Nem áll össze a kép!

– De igen, Grant. Zavart keltettem. Megváltoztattam a programot, és erre a szerencsétlen Begallira tereltem a gyanút. Igen, amikor visszamegyek ezzel a folyékony arannyal, azt fogom mondani a többieknek, hogy ő volt. "Begalli tette, fiúk. Már halott, szegény Granttal meg Kozlowskival együtt. Brühühühü. A küldetés teljesítve. Tűnjünk el innen a pokolba!" Látják? Ennyi az egész.

Henrikson felnevetett.

Kozlowski tudta, ha nem tesz valamit, pillanatokon belül mindketten halottak lesznek.

Mivel mindannyian levetették a sisakjukat, volt még egy halvány remény...

Kozlowski gondolkodás nélkül a fegyveréért vetődött. Megmarkolta, a ravaszra tette az ujját, és...

Eltalálták a Henrikson négycsövű fegyveréből kivágódó lövedékek.

Grant elborzadva látta, hogy a lövés Kozlowski bal combját találja el. A nő megpördült a levegőben, és keményen a földre zuhant.

A következő dolog, amit Grant felfogott az volt, hogy Henriksonon van. A fickó már kegyelemlövésre emelte a fegyverét, de mielőtt újra meghúzhatta volna a ravaszt, Grant ökle hatalmas erővel az arcába csapott.

Grantnak fogalma sem volt róla, honnan van ennyi ereje, de rettentően jól érezte magát, amikor megismételte az ütést.

A támadás annyira váratlanul érte Henrikson, hogy hirtelen azt sem tudta, mit tegyen. Ahhoz, hogy közelharcban védeni tudja magát, el kellett volna dobnia a fegyverét. De Kozlowski még élt, és ezért a fegyvertől való megválás a biztos vereséget jelentette volna. Henrikson felemelte a szabad karját, ám Grant kitért.

Kitért, és újra lesújtott.

Hála istennek, nem hagyta abba a rendszeres edzéseket! Nem a verekedésekért tette, sokkal inkább a saját hiúsága és a nők miatt. A reflexei is jók voltak, és ez a kettő együtt meghozta az eredményt.

Henrikson arca felrepedt az ütésektől. Vért az orra, a szája, és úgy vágódott el, mint egy krumplival teletömött páncélszkafer.

Grant félrerúgta a fegyvert, majd keményen Henrikson fejébe rúgott.

– Uuuuh!

A kék szemek csillogása elhalványodott.

– Most már nem tetszik annyira a szaga, Henrikson!

Grant egy nyögést hallott a háta mögül. Felkapta Henrikson fegyverét, és Kozlowski ezredeshez ugrott.

– Óóóóh! – nyögött fel a nő. – Azt hiszen, eltört a combcsontom.

A páncélja combtáji felső lemezén egy füstölő lyuk tátongott, amiből kilátszott az alsó lemez.

– A páncél alsó lemezét úgy tervezték, hogy komoly erőhatásoknak is ellenálljon – mondta Grant. – De combjával kapcsolatban valószínűleg igaza van. Segítségre lesz szüksége.

Grant felsegítette a nőt.

– Igen. Köszönöm. – Kozlowski megremegett. – Túl fogom élni.

- Helyes.
- Úgy látom, sikerült kiűtnie Henriksont. Meglep, hogy nem lőtte szét.
- Ne higgye, hogy nem jutott az eszembe. De ha sikerül a magam oldalára állítanom, a segítségével a saját csapdájába taszíthatom a MedTechet.
- Jól hangzik. Mehetünk?
- Mehetünk.

Egy pár pofonnal magához térítették Henriksont, és meggyőződtek róla, hogy fickó tudja, milyen irányba mutat a fegyverük csöve.

Grant felültette Kozlowskit a tartálykocsi oldalára. Igaz, a nő valahogy tudott járni, de Grant szerint jobb volt, ha későbbre tartogatja az erejét.

Grant túl nehéznek érezte a páncélját, ezért megszabadult a felső részétől.

- Sisak? – kérdezte a nő.
- Felejtse el a sisakot. Már így is éppen elég súly van rajtunk, ami lelassít.
- A francba, legalább tegye ide őket, a kocsira!
- Igen, uram!

Grant Henriksonnal végeztette el a munkát. Az áruló tizedes kelletlenül, de egyetlen szó nélkül végrehajtotta a feladatot.

– A lények mérföldekre lehetnek innen – mondta Grant.

Azon az úton indultak vissza, amelyiken jöttek. Grant sakkban tartotta Henriksont, Kozlowski pedig a járművet irányította.

Már a csarnok végében, a járat nyílásában jártak, mikor meghallották a dübörgést.

- Mi a franc... – nézett hátra Henrikson. – Abból a másikalagútból jön a hang, ami ott, a csarnok másik végéből nyílik.
- Ó, a szarba! – mordult fel Kozlowski.

Grant hitetlenkedve nézte, ahogy a halvány fénnel megvilágított csarnok végében megjelent egy idegen.

Aztán egy másik.

Egy harmadik, egy negyedik...

Seregnyi szörny száguldott ki a járatból.

– Biztos egy másik bejáraton át jutottak be! – mondta Kozlowski.

– A franc egye meg őket, ezek megéreztek a királynőjük halálát, és visszafordultak!

– És találtak egy rövidebb utat! Gyerünk, mozgás! Én...

Grant figyelme csupán egyetlen pillanatra egyetlen rövidke pillanatra! – terelődött el Henriksonról, de a nagydarab fickó kihasználta a lehetőséget.

Henrikson Grantra vetődött, leszorította, és kiütötte a fegyvert a kezéből.

A fegyver közvetlenül Grant mellé esett. Kinyújtotta a kezét, és újra felkapta.

Henrikson ráugrott, és vadul birkózni kezdtek a fegyverért. A szállítójármű túlsó oldalán voltak, így Kozlowski ezredesnek nem nyílt alkalma, hogy beleavatkozzon a verekezésbe.

– Az ég szerelmére, te seggfej! – lihegte Grant. – Ezek mindjárt ideérnek!

– Én ki fogok jutni innét, Grant! – felelte Henrikson. – Én leszek az egyetlen, aki kijut!

A küzdelem közben Grant zsebéből kicsúszott a Xeno-energiás tégely. Az üveg széttört, a tabletták szétszóródtak.

Henrikson tekintete az üvegre tévedt, Grant pedig kihasználta az alkalmat.

Kicsavarta Henrikson kezéből a fegyvert, és a tusával az arcába sújtott.

Henrikson ájultan terült el a földön.

Ekkorra a fegyverét szorongató Kozlowski is átbicegett a másik oldalról.

– Lépjen hátra, Grant! Megölöm! – kiáltotta. A dühtői kitágultak az orrlukái.

Grant a hörgő Henriksonra, a Xeno-energia tablettákra, majd az egyre közeledő idegenekre nézett.

– Ne! – kiáltotta. – Jobb ötletem van!

Felszedett egy maréknyi tablettát, mind Henrikson szájába

gyömöszölte, a kezét pedig az ajkaira szorította, míg a fickó önkéntelenül nyelt egyet.

– Kapaszkodjon fel a kocsi elejére, és tűnjünk el innét! – mondta Grant.

– Mi a...?

– Henrikson tizedes ma egy olyan tettet fog végrehajtani, ami sokkal nemesebb mindennél, amit eddig csinált.

Grant a tizedes keze ügyébe tette a fegyvert, majd megragadta Kozlowski karját, és felsegítette a járműre.

Kinyíltak a szemei.

Úgy érezte, mintha egy atombomba robbant volna az agyában.

Oldalra fordította a fejét, és meglátta a néhány méternyire lévő sziszegve támadó idegeneket.

A kezében egy fegyver volt.

Tűz áramlott végig a vérkeringésén és az idegrendszerében. Az ismerős menekülni-vagy-harcolni érzés kerítette a hatalmába. Csakhogy a menekülés most feleslegesnek tűnt.

Henriksonból isten lett. A kezében egy maréknyi villámot tartott.

Vigyorogva felállt, és a közeledő idegenekre nézett.

– Gyertek, mocskos dögök! – üvöltötte. – Játsszunk egyet!

Mindent megöli!

Aztán visszamegy, és kinyírja az a szar Grantot, meg azt a kurva Kozlowskit.

Igen!

A kezében tartott fegyver szórni kezdte a villámokat.

Valami történik odalent. Valami nagy dolog. Mahone őrzető kezében megbolondult mozgásdetektor, és saját belső riasztórendszere, ösztönei is veszélyt jeleztek.

– Dögök! – mondta Dicer közlegény. Szemei kidülledtek, szája rángatózni kezdett. – Már a lábamban is érzem!

Clapton közlegény homlokát kiverte a veríték.

– A francba, ember! Most mit csináljunk?

– Az ezredes azt mondta, ha nem jönnek vissza, fussunk. Én azt

mondom, teljesítsük a parancsot!

Mahone testének minden egyes sejtje egyetértett a javaslattal. Futni akart és elbújni. A végletekig kimerült, legjobban az első pillanattól kezdve érzett félelem szívtá ki az erejét. Ez a küldetés rosszabb volt, mint ahogy elképzelte.

Valami mélyen legbelül menekülésre ösztönözte, de valami más azt parancsolta, maradjon. Mahone rádöbbsent, ez az erős valami sokkal inkább ő, mint az a rettegő másik. – Nem.

– Mit mondtál? – kérdezte Clapton.

A zaj egyre erősödött.

– Az istenedet, őrzetű, azok a hülyék odalent már rég széttépték magukat! Ha itt maradunk, velünk is ugyanez fog történni! – mondta Dicer, és a kijárat felé indult. A szemei rémülten kigúvadtak.

Clapton követte.

– Egy lépést se tovább, seggfejek, vagy szétlőlek benneteket!

Dicer tovább ment. Mahone alig karnyújtásnyira tőle a falba lőtt, majd úgy fordította a fegyver csövét, hogy a katonák lássák, egy lövéssel mindkettőjüket elintézheti.

– Mi van Mahone? Megőrültél? Itt már ég a föld a seggünk alatt!

– Akkor majd őket is felgyújtjuk, fiúk. Itt maradunk, és a végsőkig kitartunk. – A nő szemei izzottak. – Sőt! Tudjátok mi jár a fejekben? Az, hogy a többiek után megyünk!

– Te hülye vagy!

– Nézem az órát. Még tíz percig itt kell várnunk. Én csak a parancsot teljesítem. – Mahone elvagyorodott. – Csak a munkámat végzem.

A két izzadó, reszkető katona megállt.

Mahone őrzetű elmosolyodott. Azért valami haszna mégis lesz ebből az őrült pempővadászatból. Visszaszerzi a lelkét.

Már csak abban reménykedett, hogy lesz jövője, amikor használni is tudja majd.

– Mi történt? – kérdezte Mahone. – Mi a jó isten történik odalent?

A három tengerészgyalogos ott várt rájuk, ahová állította őket. Ahogy meglátta a három alakot, Kozlowski megkönnyebbült, és úgy

érezte, mégis ki tudja ismerni az embereket.

– Nincs idő magyarázkodásra! – mondta Grant. Ki kell jutnunk innen! A járatban egy csapatnyi idegen tart errefelé!

Senki sem kíváncsiskodott tovább.

A szállítójármű tovább gördült, de már néhányval több őr kísérte.

Kozlowski még mindig hallotta Henrikson fegyverének visszhangjait. Aztán a dörgés abbamaradt, és egy olyan sikoly hangzott fel, amelyet még soha életében nem hallott.

– Ha szerencsénk van, elég idegen elpusztult ahhoz, hogy a tetemek elzárják a járatot, és a dögöknek meg kelljen tisztítani az utat maguk előtt – mondta Grant. – Nem mehetne ez a gép gyorsabban?

– Ez a csúcsteljesítménye – mondta Kozlowski.

Egy futó ember sebessége... Ez is megteszi.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő után végre megpillantották a kijáratot.

Kirohantak. A boldogság ígérete, a Hangyász türelmesen várt rájuk.

Kozlowski az izgalomtól még a combjába hasító fájdalomról is-megfeledkezett. Bekapcsolta a rádióját.

– O'Connor! Kapcsolja ki az erőter valamennyi falát, és mondja meg Fitzwilliamnek, hogy indítsa be a motorokat! – lihegte a mikrofonba. – Készüljenek a vészfelszállásra!

– Igenis!

– Ellis! Készítse az ágyúit! Nemsokára látogatókat kapunk abból a lyukból! Próbálja megfékezni őket!

– Igenis!

Tovább rohantak.

Félúton lehettek, mikor az alagútból özönlani kezdtek az idegenek.

– Ellis! Most!

– Értettem!

A közlegény tüzet nyitott. Minden lövedék egész seregnyi idegennel végzett. Az egyik a boly oldalába csapódott. A

törmelékzáró is jópár dögöt elpusztított.

De rengetegen voltak, és megállás nélkül közeledtek.

Megállás nélkül, és átkozottul gyorsan.

– Siessenek! – kiáltotta Grant.

Szerencsére a talaj lejteni kezdett, így valamivel gyorsabban haladhattak.

Már majdnem elérték a célt.

A komp rámpája leeresztve várt rájuk. Csak el kell jutnunk odáig, gondolta Kozłowski, felgurulni rajta, és bezárni!

Ennyi volt az egész.

Grant mellette futott.

– Alex... Hogy van a combja?

Kozłowski megrázta a fejét.

– Kibírom, Grant. Az egész azért volt, hogy megszerezzük ezt az izét. Most visszavisszük magunkkal. Hallja? A legszívesebben azt látnám, ahogy megfürdik ebben a szarban!

Grant felmordult.

– De csak meztelenül, és csak ha maga is velem tart!

– És ha mindkettőnknek szerencséje lesz, Grant!

Valahogy elérték a rámpát.

A jármű könnyedén felgördült.

– Bezárjuk a boltot! – ordította Kozłowski. – Ellis! Húzzon befelé!

Felvijogtak a hidraulikus karok, és lassan felvonták a rámpát.

Egy másik kapun át Ellis közlegény is beugrott a kompba. Még mindig a kezében szorongatta halott barátja szaxofonját.

– Bezártam az ágyúkat!

– A francba! Most nincs semmink, amivel rájuk lőhetnénk! – mondta Kozłowski, és az egyik oldallemezbe kapaszkodva leugrott a szállítójárműről.

– A hajtóművekkel megégethetjük őket!

– Ahhoz előbb be kellene csukni ezt az átkozott zsilipet!

Egy villanásnyi rémület...

A vandálok ostromára készülő vár felvonóhídjaként felemelkedő rámpa szélén megjelent egy karom.

Egy banán alakú fej, egy nyáladzó pofa, agyarak...

A hidraulika vijjogásán átszűrődő sziszegés...

Fegyverek emelkedtek fel, és vették célba a bemászni próbáló idegent.

– Ne! – üvöltötte Kozlowski. – A vére átrágná a zsilipet! Nem szállhatnánk fel...

– A pokolba! – kiáltott fel Ellis. – Úgysem tudok játszani ezen a hülyeségen!

Teljes erejéből elhajította a szaxofont.

A fémdarab pontosan az idegen koponyáját találta el.

Bonk!

A lény lezuhant, a zsilip pedig szorosan bezárult. Nem tett benne kárt a savas vér.

A komp megremegett, és Kozlowski érezte, ahogy a hajtóművei tüzes undorral eltaszítják az iszonyatos bolygó felszínétől.

Epilógus

Egy ágyban feküdt; az ablakon át a csillagok lenyűgöző látványában gyönyörködhetett.

Biztonságban volt, nyugalom vette körül, és néhány egyszerű, nem kábító hatású gyógyszer megszüntette a sérült combjában érzett fájdalmat.

Leszokott a Tűzről. A küldetést teljesítették. A Parancsnokság elégedett lesz, talán még elő is léptetik. Bántotta katonái elvesztése, de nem ez volt az első eset, hogy elpusztultak az emberei. Megszokta. Az üresség is elmúlt. Időnként.

Nem érezte veszélyben magát. Volt egy pár könyve, amit el akart olvasni, meg néhány film, amit meg szeretett volna nézni.

Mondd, Alexandra Kozlowski ezredes, tette fel magának a kérdést, miért unod mégis halálra magad?

Ez az ünneplés ideje lenne.

Miután a Hangyásszal biztonságosan visszaértek a Razziára, és kiürítették a tartályt, megtudták, hogy kétezeröt száz galonnyi anyagot sikerült szerezniük. Grant tudósai röpködni fognak a boldogságtól. Ez elég volt ahhoz, hogy nyugodtan dolgozhassanak. Az anyag abszolút csúcsminőségű volt, nyoma sem volt benne annak a vörös szennyeződésnek, vagy bármi másnak. Lehetőség nyílt rá, hogy megteremtsék a saját királynőjüket.

Búcsúképpen a feketék fészkeire is ledobtak egy pár atombombát.

A bolygón valószínűleg maradtak élő xenok, de jó ideig eltart majd, míg újból hordákba szerveződnek. Kozlowski szinte maga előtt látta, ahogy az egyik az égő fészek lángjainál szívet szorogatóan fújja azt a bizonyos szaxofont...

Igen!

Kiderült, legalábbis Friel meg a társai ezt mondták, hogy az egész "vörös idegen" ügy véletlen volt. Az anyakirálynő és a királynők valamennyi tojásukkal együtt elpusztultak. Ők többé már nem fognak bekopogni az ajtajukon.

Általában véve pedig... Mindig jelen lesznek. Ők voltak az univerzum bosszúvágó csótányai.

Ő már eltaposta a ráeső részt, elérkezett hát a pihenés, a lazítás és gyógyulás ideje. A béke ideje, a meditációé, és a...

Bármie.

Amikor Daniel Grant aznap, valamivel később benézett hozzá, rettenetesen megörült a látogatásnak. Persze ezt a világ minden kincséért sem árulta volna el.

– Helló, ezredes! Hogy van?

– Jól. Egyszerű csonttörés. A gép összeillesztette, és amíg mélyálomban leszek összeforr. Egy kis fizikai terápia a Földön, és újra a régi lesz.

– Remek. Örülök. Nagyon örülök.– Grant tekintete a csillagok felé fordult, és mintha elrévedt volna.

– Azért jött, hogy elmondjon valamit?

– Nem, semmi különös nincs, csak szerettem volna megtudni, hogy van.

– Jól. Semmi más nincs?

– Hát, mintha mindenki érzelmi gyógyuláson esne át. Sokan csak alszanak... Azt hiszem, így reagálnak arra a sok stresszre.

– És maga? Maga mit csinál? Megfürdött már a szuperpempőjében?

– Nem. Nem... Magára várok. – Grant felnevetett. – A tudósok a fellegekben járnak. Már el is kezdték vele a munkát. A vörös idegenek DNS mintáit is vizsgálják. Azt mondják, valószínűleg valami fontos dolgot fognak találni.

– Remélem is. Páran az életüket adták ezért.

– Mindent megteszek azért, hogy ne legyen hiábavaló az áldozatuk, Alex. – Grant az ágyra nézett, és tűnődve kisimította a lepedőt. – Különben tényleg volt valami, amit meg akartam beszélni magával.

– Na bökje már ki! Nem fogok elszaladni!

– Lenyűgözött a munkája. Ahogy visszaérünk, valószínűleg szükségem lesz valakire, aki a Grant Iparvállalatok biztonsági szolgálatának élére áll. Ha akarja, a magáé az állás.

A nő felnevetett.

– Hagyjam ott a Tengerészgyalogságot? Nem. Nekem küldetésem van az életben, Grant. És nem az, hogy a maga seggét őrizzem.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem értem magát, Alex. Meddig csinálhat olyasmit, mint ezen az expedíción? Mit gondol, mennyi ideig tudja még túlélni?

– Nem ismerek más életformát... Kivéve...

– Kivéve?

– Kivéve amikor kislány voltam. Igen. Gyerekkoromban szép volt az életem, Grant. Tökéletes. És akkor jött egy rakás szörny, és tönkretették ezt az életet. Rengeteg életet tettek tönkre! – Kozlowski megrázta a fejét. – Gondolkozzon el ezen. Grant. Gondolkozzon el ezen, mikor újra az elefántcsonttornyában fog ülni. Lehet, hogy maga szerint ez a pokol. Igen, egy kicsit valóban rázós... Ez a küldetés a legrázósabbak közé tartozott. De gondoljon bele – a legtöbb háborút egymással vívták az emberek, mert vitába keveredtek valami relatíve butaság miatt... Általában a pénz, a vagyon, vagy a föld miatt. Emberek öltek embereket. Ez hülyeség volt, értelmetlenség, és felesleges. A történelem a mártírok értelmetlen okok miatt kiontott vérében fuldoklik. – Újra megrázta a fejét. – Nem tudom, hogy amit én csinálok, egyáltalán bekerül-e a történelem könyvekbe, de abban biztos vagyok, hogy bármit teszek... ez ellen a jóra való életet támadó dögvész ellen... a galaxist megfertőző gonosz ellen... Ez a harc nem értelmetlen. – Mély lélegzetet vett. – Hány ember lehet biztos benne... abszolút, fejtől-talpig biztos... hogy az életük számít valamit? Hogy úgy, ahogy vannak, tele gyengeséggel, élnek, és valami jóért harcolnak?

Grant egy percig eltűnődött ezen.

– Nem akarok ezen sokat vitatkozni, Alex. – A térdeire csapott, és felállt. – De nem lehet mindannyiunkból Jeanne d'Arc. Valakinek a gazdaság motorját is be kell indítani. És valakinek irányítania kell ezt a motort.

– De most, hogy magára támadó szörnyeteg állkapcsain keresztül nézett az életre, talán másképpen látja a dolgokat. Igaz?

– Igen. Persze. De természetesen most arra kell rájönnöm, hogyan nézzem az életet anélkül, hogy gengszterektől vagy a MedTechtől kelljen rettegnem.

Kozlowski felnevetett.

– Biztos vagyok benne, hogy az admirálisok és tábornokok olyan elégedettek lesznek mikor hazaérünk, hogy nem lesznek problémái, Grant.

– Nem tudom... Csak remélni tudom, hogy azzal, amit ezen az utazáson tettünk, megváltoztattunk valamit.

A nő elmosolyodott.

– Figyeltem magát, Grant. Azt hiszem, pempő ide vagy oda, ez már megtörtént.

– Köszönöm. Azt hiszem, igaza van. – Grant indulni készült, de megtorpant, és visszafordult.

– Alex...

– Daniel?

– Ha nem is fog nekem dolgozni... De meghívhatnám valamikor egy kis buborékosra, egy kis kaviárra, meg egy finom vacsorára?

– A pokolba is, nem!

Grant felsóhajtott, bólintott, és megfordult.

– De ha valamikor kedve szottyán egy sörre, vagy egy sósperecre, Daniel... Ezekből mindig sokat tartok az éléskamrámban.

Grant egy pillanatig zavarodottan nézett a nőre.

Kozlowski rákacsintott.

Grant elpirult.

– Számíthat rám, ezredes. Számíthat rám.

Egy csókot fújt a nő felé, és megfordult.

– Ó! És Danny-boy! – kiáltott utána Kozlowski.

– Igen? – fordult vissza a Grant.

A nő előhúzott egy öngyújtót, meg azt a szivart, amit a férfitől kapott, és rágyújtott.

– Kösz a bagót!

– Szívesen, ezredes! Szívesen.

Grant kilépett a szobából.

A nő kinézett a csillagokra.

Még soha sem láttam ilyen gyönyörű csillagokat, mint ezek, gondolta áhítattal vegyes csodálattal.

Vagyis, gyerekkorom óta nem...

Hirtelen azon kapta magát, hogy perecet rágcsál, sört iszik, és vastag füstpamacsokat fúj a ragyogó fénypontok felé.

VÉGE